C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\S\Star Trek\Střepy času.pdb

PDB Name: TNG-Střepy času
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 7.3.2004
Modification Date: 7.3.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Prolog

Montie Scott letel a nic ho neomezovalo. Chladný a osvežující vítr napínal kuži na jeho mladistvých lícních kostech a on mel tvár doširoka, roztaženou blaženým úsmevem. Kluzák, pod kterým visel, se zachvel a pak ješte jednou, když se do nej oprel obzvlášte silný nápor vetru, pripomnel Scottovi, jak jsou jeho ramena ve skutecnosti unavená.
Ale na to, aby pristál, vubec nepomyslel. V ramenou Scotty sice cítil únavu, ale zároven i plno síly. A nechtel se vzdát ani jediné požehnané vteriny strhujícího pohledu do stametrové hloubky pod sebou.
Obrovské pilíre šedivých skalisek. Dlouhé zelené svahy horských hrbetu. Hluboké, tmavé zárezy v zemi, vydechující vuni záhad, která ho provázela po celou jeho cestu sem do oblak.
Na vzdáleném severním obzoru se táhla ocelove šedivá cára bourkových mraku, která se k nemu shora približovala. Ale ani ty ho nedonutí opustit nebeskou výši. Vedel ze zkušenosti, že zmena pocasí pricházející z té strany; není nikdy príliš náhlá.
Volnost. Ano, ta byla lepší než cokoli jiného. Chutnala lépe než sto let stará skotská whisky, byla dokonce krásnejší než teskná melodie píštal znejících v mlžném oparu nad vysocinou. Když jste ji náhle ucítili, byla to ona, která vám dávala okusit jistotu toho, že jste naživu...
"Kapitáne Scotte?"
Najednou se výcnelky skal a zelené pastviny pod ním zdály odplývat do dálky. Scott jednou, dvakrát zamrkal a do vedomí mu zacala vplouvat dlouhá, úzká tvár Matta Franklina, s jeho slámove žlutými vlasy, scesanými tesne k hlave, jak to bylo práve ted v móde.
"Huh?" otrásl se Scott Ješte chvíli mu to trvalo, než prišel úplne k sobe - aby si uvedomil, že je v knihovne kosmické lodi a pred sebou má zapnutý monitor pocítace. A že na chvíli usnul.
Bohužel si musel priznat, že se mu to v techto dnech stávalo stále casteji. A to byla vec, která ho zatracene otravovala.
Praporcík Franklin se usmál. "Prominte, pane. Nechtel jsem vás rušit."
"Ale já jsem nespal," protestoval Scott. A pak dodal: "Mimochodem, co vás sem dolu privedlo? Deje se neco?"
Franklin zavrtel odmítave hlavou. "Nic vážného, pane. Jen se jedná o malý problém s hyperprostorovým pohonem a budeme muset za pár minut zpomalit a prejít na impulsní. Kapitán si myslí, že by to všichni cestující meli vedet - abyste nebyli neklidní, až ucítíte zpomalení."
Scott se na Franklina úkosem zadíval, "Ríkáte malý problém? Jste si tím jistý?"
Praporcík se zeširoka usmál a dodal: "Nic znepokojivého, pane. Jenom mírné pretížení v jednom z vodicu plazmy."
Starý pán se zacal zvedat. "Dobrá, myslím, že bych se na to mohl podívat..."
Franklin položil zlehka ruku na Scottyho rameno: "Není treba, pane. Skutecne. Vím, že jste drív býval také technikem, ale porucík Sachs to zvládne."
Scottyho nadšení vyprchalo, když si povšiml pevného praporcíkova pohledu. "No tak dobre," povzdychl si."Když si myslí, že si s tím poradí."
Franklin zcela nepokryte chtel zmenit téma hovoru a ukázal na monitor. "Máte tam neco zajímavého, pane?" Scott zavrtel hlavou. "Ale jenom jeden starý text - vlastne velmi starý. Zabýval jsem se tím ješte na Akademii." Praporcík se sklonil nad monitorem, aby si precetl titul toho clánku. "Zákony fyziky,"precetl nahlas.
Starý pán prikývl. "Ano. Zákony fyziky. Vyšlo to krátce po tom, co Einstein uverejnil Teorii relativity. Je to pozoruhodná kniha - samozrejme ted už jenom jako historický dokument. Není tam ani zmínka o gravitonech, podprostoru ani o antihmote," zakroutil hlavou. "Ušli jsme od dvacátého století pekný kus cesty, hochu."
Franklin se pousmál. "O tom není pochyb. Když dovolíte, nechám vás, abyste v tom mohl pokracovat, pane."
Scott zavrcel. Po pravde receno, nebyl nijak nadšený, že se má vrátit k obrazovce. Kcertu, cetl už ty zpropadené veci alespon tucetkrát. Vždyt to vlastne znal už celé zpameti.
Na druhou stranu musel priznat, že jeho snení ho vzrušovalo jako máloco jiného. Vlastne už zapomnel, jak osvežující to muže být, vznášet se nad snovými kopci domoviny.
"Praporcíku," rekl náhle, práve než Franklin stacil zavrít dvere. Mladý muž se otocil.
"Ano, pane?"
"Létal jste vubec nekdy na rogallu, pane Frankline?"
Mladý muž potrást hlavou - Scottymu se zdálo, že trochu posmutnele. "Ne, pane, nelétal." A pak dodal "Vy ano?"
Scott se posunul v židli dozadu. "Když se ptáte tak prímo, tak ano. Nebylo to sice vcera, to je pravda. Hovorím o dobe pred ctyriceti lety, možná že ješte dríve, ješte pred tím, než me prijali na Akademii.

Ukázal na židli, která nebyla ani metr od nej. Na chvilku Franklin zaváhal a Scott si sám sobe potichu vycítal.
Jseš to ale blázen stará, Montgomery Scotte. Tenhle chlapec má na práci duležitejší veci na téhle lodi. A nemá cas poslouchat historky nejakého starce.
Ale praporcík ho prekvapil. Prešel místnost, uchopil nabízenou židli, obrátil ji k sobe a zeširoka se posadil. Jestli ten mladík by o to nemel skutecný zájem, pomyslel si Scott, urcite by se takhle nechoval. V každém prípade mu byl Scott vdecný.
"No, bylo to takhle," zacal, "narodil jsem se a vyrostl ve Skotsku - pokud to nevíte. A muj strýc z matciny strany létá, tedy tenkrát dávno létal s rogallem..."
O dvacet minut pozdeji Scott stále bavil mladého muže povídkami o svých brilantních kouscích ve vzduchu. Ale uvedomil si to teprve tehdy, když se mimodek zadíval na digitální casový údaj vlevo dole na obrazovce.
"Zatracene," vydechl. "Zdržel jsem vás o dost déle, než jsem mel v úmyslu."
Franklin se zazubil. "To je v porádku. Nejsem ve službe."
Aha. Tak to vysvetlovalo, že dosud nikam nepospíchal.
"A navíc," rekl praporcík, "opravdu me to moc zajímalo."
Naklonil se dopredu pres operadlo svého kresla. "Ale o cem bych opravdu rád slyšel, je Enterprise. Víte - jaké to bylo sloužit na nejslavnejší lodi celé Flotily."
Scott na oplátku roztáhl ústa v úsmevu. "Jaké to bylo?" Potrásl hlavou. "Je skutecne težké to popsat. Myslím si, že všechno, co jsme delali, je v pameti pocítace - mise, které jsme uskutecnili, civilizace, které jsme navštívili. A jaká tam byla služba... to souvisí hlavne s tím, jací muži a ženy tam tehdy sloužili se mnou. A pak také ovšem na tom, jaká ta lod vlastne byla."
"A co kapitán Kirk?" Pobízel Franklin.
"Nejbájecnejší chlap, jakého jsem kdy potkal, to je bez debaty. Nejbájecnejší velící dustojník, skvelý prítel. A navíc, zcela pruhledný, co se týce žen."
"A velitel Spock?"
Scott se jemne pousmál. "Jako každý jiný Vulkánec - ale mel neco navíc. Kdybych se dostal do spáru pekla, a mohl bych si vybrat jen jediného muže, na kterém by záviselo, jestli se odtud dostanu... vybral, bych si pouze Spocka."
"No, a doktor McCoy?"
"Porádná záhada... do té doby, než jste ho poznal, a pak byste pro neho šel treba do ohne. Zachránil mi život tolikrát, že by mi na to nestacily všechny moje prsty na nohou i na rukou, abych to spocítal."
Scott nasál vuni z poháru pameti, vychutnal a nechal ji odplynout. Ano, takové ty dny opravdu byly. Bylo v nich plno dobrodružství, za celou tu dobu, byl to zdroj vzpomínek na minulé casy. Ale Enterprise...
"Kapitáne Scotte?"
Skoro zapomnel na to, že Franklin stále ješte sedí pred ním. "Ano, chlapce?"
"Možná, že to bude znít legracne, ale..."
"Jen do toho, praporcíku. Se mnou nemusíte vážit slova."
Franklin se naprímil, malinko prekvapený náhlou autoritou ve Scottyho hlase. "Dobrá tedy, prominte, že to ríkám, ale..."
"Hochu, zase si dáváte moc velký pozor na to co ríkáte."
Konecne to bylo venku: "Nevypadáte jako nekdo, kdo by mel cestovat do kolonie Norpin Pet, pane. Víte, chci tím ríct, sloužím už na téhle prepravní lodi pres rok, takže už jsem videl peknou rádku lidí odcházejících na odpocinek. A nejak se mezi ne nehodíte."
"Ach." Scott tu myšlenku odbyl mávnutím ruky. "Je to sice krásné, že to ríkáte, pane Frankline, ale mýlíte se opravdu se strašne mýlíte. Za tech více než ctyricet let u Hvezdné flotily jsem si ošoupal prsty na rukou až na kost. Málokdo si r zaslouží klidný odpocinek víc než Montgomery Scott. A málokdo se na to také víc teší než já. Skutecne je to..."
Náhle ucítil zachvení plátu paluby pod nohama. "Vyklouzli jsme z hyperprostoru," odhadoval to Scott.
"Pravdepodobne to nebude na dlouho." pokývl hlavou praporcík.
Scott se na neho zadíval. "To bude tím, že to má porucík Sachs všechno pevne v rukou."
Franklin znovu kývnul. "Ano, tak to ríkal, pane."
Starý pán bubnoval prsty na operadlo kresla. Potom však se již nemohl déle udržet a vstal.
"Nezajímá me, co ríkal porucík Sachs. Hrál jsem si s hyperprostorovými motory v dobe, kdy jeho ješte vozili v kocárku. A at se propadnu, jestli se alespon nepodívám, co se tam dole deje."
Praporcík pokrcil rameny, když také vstával. V obliceji mel výraz predstíraného odevzdání se do vule osudu. "Snažil jsem se vás zastavit, pane. Ale byl jste skutecne neústupný."
"Máte po certech pravdu, to jsem fakt byl," rekl Scott, a už zamíril ke dverím vedoucím na chodbu.

Kapitán James Armstrong sedel ve svém velitelském kresle a pozoroval hvezdná pole pred lodí Jenolen, zobrazená na obrazovce celního výhledu. Nezdálo se však, že by byl touto cinností príliš nadšený. Predstavoval si lepší budoucnost, když si podával asi pred dvaceti lety prihlášku do Akademie Hvezdné flotily.
Nebylo to spravedlivé, meditoval. Studoval práve tak svedomite jako každý jiný. Tvrde pracoval, ve všech disciplínách kadetského výcviku mel vždy dobré ohodnocení. Svoji cást dohody s Flotilou splnil.
Pravda je, že udelal chybu pri testu Kobajaši Maru - ale ostatní dopadli také tak. V záznamech Akademie bylo, že jenom jeden její absolvent porušil tuhle neúspešnou radu, a to bylo již pred desítkami let.
Tak jako ostatní kadeti i Armstrong kdysi snil o dobrodružství, o vzrušujících objevech. Tešil se, že se ponorí do hloubek dosud nepoznaného. A to, co dostal, byla prepravní lod, jejíž jediným posláním bylo dopravovat obyvatele Federace z jednoho sveta do druhého.

Jaká v tom byla spravedlnost?
Ted už mu táhlo na ctyricítku, jeho vlnité, svetle hnedé vlasy mu na skráních šedively, a všichni jeho bývalí spolužáci ho nechali daleko za sebou. Lustig zahrával velitelské kreslo lodi Hood Barrymore Lexingtonu, DeCampo byl nedávno jmenován na Excalibur - každý z nich byl úspešný.
Jenom on ne.
A proc? Nemohl najít odpoved. Možná smula. Neschopnost bývá v pravý cas na pravém míste.
Povzdychl si a prejel pohledem své rídicí stanovište - do pravého úhlu zahnutý ovládací pult, který by na vetší lodi byl rozdelen do trí, možná do ctyr samostatných místností. Vždyt to, kde denne sedával, vlastne ani nebylo jen jeho rídící stanovište, naríkal si v duchu na osud, a pri tom tupe zíral na obrazovku. Bylo to taky místo, odkud byl prístup k hyperprostorovému pohonu Jenolen - bylo preplnené ovládacími panely, u nichž se tísnili technici - a ješte tam byla skromná dvoumístná prenosová plošina.
Na lodi Potemkin, kde sloužil jako praporcík, byla jenom samotná prenosová místnost vetší, než bylo tohle. Do háje s tím, i záchody byly vetší než tohle.
"Pripraveni opustit hyperprostor," ohlásil vysoký, tmavovlasý Ben Sachs ze svého místa u hlavního ovládacího panelu. Ješte zde byli dva další technici pracující vedle neho - a to bylo celé osazenstvo operacního centra.
Armstrong mel opet príležitost si vybavit neprimerenost své situace. Na Potemkinu byla posádka cítající víc než ctyri sta lidí. Na Jenolen jich mel všehovšudy tricet šest a asi by to zvládl dokonce i s menším poctem.
"Spustte to, porucíku," prikázal Sachsovi. "Jak jsme již o tom mluvili: než provedeme opravy, budeme pokracoval plnou impulsní rychlostí."
"Ano, pane," rekl jeho hlavní inženýr - jak se Armstrongovi zdálo, nevýrazným a zjevne rozmrzelým tónem. Vlastne nebylo zapotrebí pripomínat Sachsovi zachování impulsního pohonu; mluvili o tom spolu jen pred pár minutami.
Bohužel, na prepravní lodi Jenolen se nevyžadovalo, aby kapitán vydával veškeré rozkazy - a cas od casu mel pocit, že by mel ríci alespon neco.
Plavidlo se lehce chvelo, jak kupole hyperprostoru mizela a jak lod vplouvala do reálného prostoru. Armstrong si odkašlal. Možná, že si vlastne prál, aby se nekde vyskytl problém - aby se všude uvedlo v cinnost poplašné zarízení, a aby to záviselo na jeho rychlé a rozhodné mysli, jestli je dostane ze situace, které dosud žádný kapitán vesmírné lodi necelil.
Ne, nechtel nikoho uvést do nebezpecí - obzvlášte ne tu skupinu starších cestujících, kterí mírili do kolonie Norpin Pet. Jenom chtel mít alespon jednou pocit, jako skutecný velící dustojník.
"Pane?" ozval se Sachs, a prerušil tak Armstrongovo snení.
"Ano, porucíku?", obrátil se ke svému hlavnímu inženýrovi.
Ten mel úplne zmatený výraz. "Nabíráme poradné množství gravitacní interference," poznamenal.
Kapitánova zvedavost se probudila, vstal a prešel Operacní centrum, aby se postavil vedle Sachse. "Gravitacní interference?" Znelo to jako ozvena.
Inženýr sklonil hlavu. "A myslím si, že jsem zameril její zdroj."
"Mužete mi to zviditelnit?" zeptal se kapitán.
Sachs zkoumal své monitory. "Ano," prikývl. "Doufám, že mohu."
O chvilku pozdeji se zobrazení na obrazovce promenilo z recište nežne plujících hvezd na neco mnohem hrozivejšího.
To co Armstrong a jeho technici uvideli, byla tmavá, jednotvárná koule, která by byla prostým okem težko rozeznatelná, kdyby nezakrývala jiné hvezdy. Takrka úplne zaplnovala celou obrazovku.
Ted bylo na kapitánovi, aby projevil nespokojenost. "Bene, neríkal jsem, abyste mi da1 plné zesílení. Nepredbíhejte."
Sachs se k nemu otocil a trochu ukrivdene odpovedel, husté obocí zdvižené. "Pane, nic takového jsem neudelal. Tohle je nejnižší zesílení, jaké mužeme nastavit."
"Nejnižší...? Ale pro sféru, která nám úplne vyplní obrazovku pri téhle vzdálenosti od ní...!"
"Proboha," dodal Armstrong. "Je ta vec opravdu tak velká, jak si myslím?"
Hlavni inženýr pokývl rozvážne hlavou. "Skoro tak velká jako orbitální dráha Zeme kolem Slunce."
Kapitán mel poradne nepríjemný pocit, když prechází tech nekolik kroku k obrazovce. Tohle na žádné z jeho navigacních map uvedeno nebylo.
Náhle prelétl pres jeho tvár letmý úsmev. Takhle už se neusmál pekne dlouhou dobu, bylo to zvláštní a zároven úžasné.
"Máte nejakou teorii, co to muže být, kapitáne?" zeptal Sachs.
"Žádnou," odpovedel Armstrong. Ale uvnitr vedel presne, co to je...
Poukázka na jeho skutecné velení.

Když se dvere rychlovýtahu otevrely, naskytl se v Scottymu pohled na operacní centrum Jenolen. Bylo to divné, zdálo se, že všichni stojí kolem obrazovky a zírají na ni s otevrenými ústy.
"Pamatujte si," šeptal praporcík Franklin. "Snažil jsem se vám to rozmluvit."
"O to jste se opravdu snažil," pripustil starý pán. Zároven však zaklonil hlavu, aby videl to, co všechny tak fascinovalo.
Byla to dokonalá koule vznášející se v prostoru. Nikoliv planeta, ale neco umelého. Prešel k nejbližšímu neobsazenému ovládacímu panelu a oživil ho.
A uvidel to, co posádku tak ohromilo. Podle císel, které byly zobrazené vedle digitalizovaného obrazu kulové sféry na monitoru panelu, byla ta zatracená vec dvakrát vetší než slunecní soustava a dokonce ješte o neco víc.
"Složení?" zeptal se kapitán Armstrong, poradný porízek, který osobne Scottyho privítal, když se starý pán nalodil.
Nezdálo se, že by byl Armstrong zrovna nadšený svou prací - až dotedka.

"Uhlík-neutronium," odpovedel Sachs, zrejme inženýr. "To znamená, že naše senzory nemohou povrchem proniknout. Je to dost nepríznivé." Naprímil se, takže byl skoro o hlavu vetší než kapitán. "Bylo by moc príjemné dozvedet se, co se deje uvnitr."
Zamyšlený Armstrong se zamracil. "Takže prozkoumáme její vnejší povrch tak dukladne, jak to bude možné. A až to udeláme, budeme-li mít štestí, podarí se nám snad odhadnout, co je uvnitr."
"Ano," vložil se do toho Scott. "Presto byste meli být opatrní, chlapci. Nikdy nevíte, co tam ti, co to staveli, nastražili."
Dokud Scott nepromluvit, kapitán zrejmé nevedel, že tam je - protože když se ke starému muži otocil, zdálo se, že je jeho prítomností prekvapený. Jeho oci sklouzly okamžite k Franklinovi, který jen bezmocne pokrcil rameny.
Kapitán se opet zadíval na Scotta, rekl: "Cemu mohu dekovat za to potešení, kapitáne?"
Jinými slovy, pomyslel si Scott, co tady vlastne kcertu pohledáváte? Zatváril se proto co nejnenuceneji.
"Myslel jsem, že byste mohli potrebovat mou pomoc," opácil proste. Pak ukázal na obrazovku a dodal: "A nyní jsem si tím jist."
Armstrong se mu zadíval do ocí. "Myslím, že to zvládneme sami," rekl kapitán, "jak vás zajisté pan Franklin již informoval."
"Ale jo," pritakal starý pán. "Informoval me, to je v porádku. Ale to bylo ješte pred tím, než jste, se dostali k Dysonove sfére."
To vzbudilo Armstrongovu pozornost. "Dyson....co prosím?"
"Dysonova sféra," zopakoval to Scott. A potom padesáti nebo méne slovy popsal teorii takové konstrukce.
"Samozrejme," ukoncil výklad, "nemohu zarucit, že se jedná opravdu o to, co si myslím, že to je. Ale má to urcite všechny její znaky."
"To vidím," rekl kapitán a zadíval se na porucíka Sachse. "Setkal jste se již s takovou vecí?"
Inženýr se neštastne usmál. "Abych byl uprímný, pane, nesetkal. Za techto okolností... by to snad nebyl tak špatný nápad, kdyby kapitán Scott zustal v operacním centru. Dejme tomu jako, no... poradce."
Armstrongovy lícní svaly se stáhly. Bylo to jasné. Nelíbil se mu nápad, že by potrebovali pomoc od civilisty - ani - od takového, který mel za sebou padesátiletou zkušenost ve Hvezdné flotile. Ale když jeho hlavní inženýr nebyl proti tomu, jak by mohl být on?
"No dobrá," souhlasil nepríliš nadšene. "Chovejte se tady jako doma, kapitáne Scotte."
"Scotty," opravil ho starý pán. "To bylo jméno, na které jsem slyšel v technickém sektoru - a tady by se to taky tak dalo nazvat."
Armstrong si ho prohlížel a zároven odhadoval. "No, dobrá, tak tedy Scotty."
Scott se zašklebil. "Dobre, ted když už jsme se poznali, pustíme se do práce."

Matt Franklin ucítil ruku na rameni. Když vzhlédl od ovládacího panelu, spatril kapitána Scotta, mrkajícího na nej prátelsky zpod hustého, šedivého obocí.
"Jaká je naše dráha, hochu?"
Praporcík sklonil hlavu a ucítil píchnutí za krkem - rozhodnutý, že si na to nebude stežovat. Díky Scottovi, který pasoval mladého muže na svého osobního asistenta pri mapování Dysonovy sféry, Franklin závidel každému z posádky, kdo nebyl dustojníkem. Samozrejme, že pet hodin nepretržitého podrobného zkoumání si vybralo svou dan. Ale ta bolest a píchání v tele byla jen malou splátkou, za príležitost, která se už nikdy nemusela opakovat.
"Je to dobré, pane," odpovedel a ukázat na odpovídající císlice v horním pravém rohu svého monitoru. "Nemusel jsem provádet korekci kursu již nekolik hodin.'"
"Dobre," pochvaloval si Scott. "Ne, že bych ocekával neco jiného, jestliže je to dokonalá sférická plocha, neme1y by se tu vyskytovat žádné magnetické odchylky. Ale žádná zpráva, je dobrá zpráva, vždycky ríkám."
Starý pán stiskl otcovsky praporcíkovo rameno a vydal se na obchuzku, aby zjistil, cím se zabývají ostatní technici. Pomalu, ale jiste se zdálo, že nahradil Sachse a stal se jediným výkonným operátorem - ale k Sachsove chvále je treba ríci, že to bral dost sportovne.
Ješte pred pár dny toho Matt Franklin o muži jménem Montgomery Scott mnoho nevedel - vlastne jen to, co si dríve precetl. Z hlášení o cestujících bylo patrné, že Scott je doživotním dustojníkem Hvezdné flotily, který sloužil takrka celých padesát dva let své kariéry na legendární lodi Enterprise.
Nastoupil na její palubu jako mladý inženýr pod kapitánem Pikem, dosáhl hodnosti velícího porucíka pod Jamesem T. Kirkem, a zustal cvicit ostatní, když jeho kapitán získal admirálskou hodnost. Potom se cas od casu znovu pripojoval ke Kirkovi a ke svým druhum z lodi Enterprise, nekdy dokonce i na dobu nekolika let. Všechno tohle bylo zaznamenáno v pameti pocítacu. Všechno to bylo všeobecne známo.
Ale ted mel Franklin možnost poznat toho muže již po skoncení jeho kariéry. A byl za to vdecný. Velmi vdecný. Montgomerry Scott byl typ muže, kterého potkáte jen jednou za život. Nekdo, jehož schopnost objevovat a vynalézat se zdála takrka nevycerpatelná... jehož oddanost vedení byla tak silná, tak urputná, až jste meli dojem, že jste svedky prírodního úkazu.
Nestabilizoval snad Scott ty pretížené prevodní plazmové obvody rychleji, než by kdo v operacním centru veril a to vcetne porucíka Sachse? Bez neho by stále ješte premýšleli o tom, jak se mají sfére priblížit, a nemeli by již za sebou hodiny jejího podrobného pruzkumu a analýzy.
Svým zpusobem byl ten muž podobný Dysonove sfére - zcela mimorádný a zvláštní. Drahokam vzácných vlastností, který byste oželeli jen s velkou bolestí..
Náhle, práve když Franklin ukoncil své rozjímání, se dvere výtahu otevrely a kapitán vpadnul dovnitr. Ani ted nevypadal o moc štastnejší, než když odcházel.

"Civilové," cedil mezi zuby Armstrong. "Proc jsem si vlastne myslel, že by mohli opravdu neco pochopit? Proc jsem si myslel, že by mohli chtít omluvit malé zpoždení a dát je na oltár vedy?" Potrásl hlavou, když unavene dosedl do velitelského kresla, v hlase, který prešel do sotva slyšitelného mumlání, byla patrná ironie.
Franklin potlacil smích, otocil se zpátky ke svému monitoru a zacal mapovat další díl umelého glóbu. Ne, že by neco zvláštního ocekával, ale...
Pockat. Ústa mu vyschla. Co to bylo?
"Clovek by si myslel, že se tady kolem motáme jako blázni," rekl Armstrong, a jeho hlas opet stoupl na slyšitelnou úroven. "Clovek by si myslel, že tu maríme cas a neuskutecnujeme jeden z nejvetších vedeckých objevu naší do..."
"Kapitáne?"
Franklinovi to chvilku trvalo, než si uvedomil, že to byl on, kdo promluvil, prerušil kapitánovu samomluvu a strhnul na sebe pozornost ostatních. Polkl až ho to zabolelo, ústa mel vyprahlejší než kdy predtím.
"Ano, praporcíku?" pobídl jej Armstrong.
"Pane," pokracoval Franklin. "Našel jsem neco, co vypadá jako komunikacní anténa."
Scott byl u neho takrka okamžite. "To ano," pritakal. "To skutecne vypadá, hochu." Trochu zmenil nastavení merítka. "A podívejte - tady je další. A ješte tretí. Ne - ctyri. Ctyri celkem." Otocil se ke kapitánovi a rekl: "Vypadají, že jsou kompletní. Vubec bych se nedivil, kdyby byly schopné provozu."
Armstrongova tvár se roztáhla do úsmevu, takže vypadal jako clovek, kterému se vyplnila dávná touha. Pokývl hlavou. "Takže na všem, co máme k disposici," rekl, "spustíme volací frekvence."
Na, jednom z dalších ovládacích panelu splnil spojový dustojník Kinski kapitánuv rozkaz. "Volací frekvence v cinnosti," potvrdil.
Cekali. Žádná odpoved. Clenové posádky si vymenili pohledy... kapitán Armstrong a porucík Sachs... Franklin s kapitánem Scottem. Atmosféra ocekávání byla skoro nedýchatelná.
A z Dysonovy sféry stále žádná odpoved.
"Zkuste to znovu," rekl Armstrong ponekud méne rozhodne.
"Zkouším to," hlásil Kinski.
Znovu tiše cekali. Ticho trvalo príliš dlouhou dobu. Franklin zatrásl hlavou, byl zklamaný.
"Kcertu," ulevil si kapitán.
"Ale jo, jen si ulevte," pridal se k nemu Scott. "Nejakou dobu jsem si myslel, že by se nám mohlo podarit je probudit."
"Možná, že to vzdáváme moc brzy," dával k úvaze Sachs.
"Skutecnost, že neodpovídají, neznamená, že nemohou - nebo že neodpovedí vubec. Možná, že jsou jen opatrní." Scott si povzdechl. "To se mi nezdá, porucíku. Mužete to nazvat šestým smyslem, jestli chcete, ale vsadím se s vámi o láhev skotské, že jestli budete vysílat na volací frekvenci od tedka až do soudného dne, nebudete mít víc štestí, než jste meli dosud: Zkrátka a dobre, tam uvnitr nikdo není."
"Má pravdu," vystoupil do toho Armstrong. "Nekdo, kdo má takovou technickou úroven, že vybudoval Dysonovu , sféru, nemuže mít pred námi strach. Jestliže uvnitr té sféry jsou myslící bytosti, už bychom od nich v tuto chvílí neco uslyšeli."
Jak si mohou být tak jistí?... pomyslel si Franklin, a pohlédl na Scotta, pak na Armstronga a zpet na Scotta. Jak to mohou vedet a vubec o tom nezapochybovat?
Praporcík sotva dokoncil svou myšlenku, když paluba pod ním se prudce naklonila, on na ni upadl a prejel jí napríc, ruce a nohy doširoka roztažené. Cítil, jak pres neho nekdo prelétl, a zaslechl nekoho jiného, jak ze sebe vyrazil jakousi otázku.
O vterinku pozdeji ješte nekdo tretí vykrikl odpoved: "Jsou to pohonné trubice, pane! Vybuchly!"

Naštestí byl Scott v poloze, ve které se mohl pevne zaprít o ovládací panel, když s nimi otrásl výbuch, jinak by býval byl vržen pres ovládací centrum jako Sachs ci Franklin. Pevne se držel, aby odolal predpokládanému druhému výbuchu, a pritom tukal do klávesnice, dokud si neoveril, že Sachsuv záver byl správný.
Zadní pohonné trubice vybuchly, to je pravda. Ale jak se to mohlo stát? Vždyt existovalo alespon pul tuctu bezpecnostních protiporuchových systému, které necemu takovému mely zabránit. A dokonce i kdyby žádný z nich nefungoval, meli prece dostat varování z diagnostických systému.
"Hlaste poškození!" dožadoval se Armstrong, vztekle se škrábající do svého velitelského kresla. A hned takrka jedním dechem dodal: "Nejaké ztráty?"
"Žádní mrtví, pane," odpovedel Kinski a prohlížel si monitory pred sebou. "Ale hodne zranených, obzvlášt v prostorách pro cestující."
"Rozsáhlé poškození silových vodicu," hlásil Sachs. Vypadal otresene, bílý jako stena. Nebylo divu, takovéhle veci se obvykle na prepravních lodích nestávaly.
"Pokusím se kompenzovat škody odklonením výkonu k vnitrním stykacum Pomozte mi s tím, pane Frankline."
Bylo to presne to, co by udelal i Scott. Mladý Franklin zaujal pozici u vedlejšího ovládacího panelu a Scott sledoval jejich úsilí na obrazovce pocítace.
Jen tak dál, pomáhal jim v duchu. No tak, koukejte se zatížit, vy zatracený potvory.
Avšak již po minute nebo dvou videl Scott, že to nepomáhá - a po pár vterinách videl proc. Poškození bylo vetší, než Sachs odhadoval. Exploze pronikla k hyperprostorovému pohonu - ackoliv magnetická nádrž nevykazovala známky pruniku.
"Co dál?" zeptal se kapitán.
Sachs zatrásl hlavou. "Žádná odpoved, pane. Hyperprostorové motory nefungují." Oživil jinou obrazovku, zhluboka se

nadechl a zaklel.
"Co je to ted?" naléhal Armstrong. "Neríkejte mi, že impulsní motory jsou taky k nicemu."
"Ne úplne," rekl Scott, který spolu s hlavním inženýrem procházel stav pohonných systému. "Ale zasáhlo je neprímé poškození pri výbuchu pohonných trubic. Nemáme dost výkonu, abychom se udrželi na orbitální dráze."
Kapitán na neho uprene pohlédl. "Co to ríkáte?"
"Jenolen ztrácí výšku," vysvetloval Scott tak klidne, jak, byl jenom schopen. "Chytlo nás gravitacní pole té zatracené sféry, a nedostaneme se z nej."
"To se nemuže stát," trval na svém Armstrong. "Urcite mužeme opravit motory."
Sachs zavrtel hlavou. "Bojím se, že ne. Jsou moc poškozené - a nemáme dost casu." Podíval se na Scotta, pro potvrzení toho, co bylo receno - a dostalo se mu jej ve forme ponurého mlcení.
Montgomery Scott vytáhl pri svých kouzlech z klobouku už všechny králíky, které tam mel. A nyní poprvé byl se svými kousky u konce. Mohl vymyslet nekolik zpusobu, jak dát motory Jenolen dohromady. Avšak každý z nich by zabral mnohem víc casu, než kolik jim ho zbývalo.
Kapitán si navlhcil rty. "Chcete ríct, že se nenajde nic, co bychom mohli udelat? Budeme cekat, dokud se neroztríštíme?"
Ve starém muži se všechno vzpíralo, když to mel priznat, ale to, co kdysi ríkal Jimu Kirkovi platilo i nyní - fyzikální zákony se nemení. "Je to tak," priznal. "Zhruba to tak je."
Armstrongovo obocí se naježilo, jak se vyrovnával s nepredstavitelným obsahem Scottova prohlášení. "Kolik nám zbývá do nárazu?"
Odpoved prišla od jeho hlavního inženýra: "Sedmnáct minut, tricet pet sekund, pane."

Ben Sachs byl muž s malou ctižádostí. Byl z rodu tolika mužu jejichž ambice jsou malé. Jisteže se chtel dostat do vesmíru, hrát si s hyperprostorovým pohonem a tešit se z toho, jak reaguje na tuhle jeho takrka detskou hru. Ale na rozdíl od svých kolegu nemel nikdy touhu sloužit na lodi výzkumné trídy.
Takže když prišel príkaz, aby nastoupil jako nový hlavni inženýr na prepravní lodi Jenolen, Sachs to rád prijal. Vlastne se dá ríci, že byl velmi štasten.
At si ostatní pracují treba až do úpadu, bylo jeho heslo. At si sami tocí tím žentourem každodenních starostí, at chvátají s jídlem a ani nevzhlédnou, aby nic nezmeškali, at za bezesných nocích premítají, zda náhodou neodecetli nejaký merený údaj chybne. At si lámou hlavu tím, aby si zapamatovali, co je zaujalo více a co méne.
Já se spokojím, jen s malou zahrádkou, kde mi zbyde cas na to, abych vychutnal pohled na ni, aniž bych mel pocit, že o neco pricházím. Bude mi úplne dobre na staré dobré Jenolen.
Až do téhle chvíle tahle predsevzetí Sachsovi vycházela. Celou dobu byl spokojený. Našel si bájecnou ulitu, ve které se toho mnoho nedelo.
A nejen to, našel i lásku - dokonalý milostný vztah, který muže cítit technik ke své lodi. Ben Sachs ztratil úplne hlavu a zamiloval se do prepravní lode, které by kdokoli jiný nevenoval ani letmý pohled.
Ale behem okamžiku se tohle všechno úplne zmenilo. Práve ted rídil Jenolen dolu k temné a neznámé Dysonove sfére. A vyhlídky na to, že jeho život bude pokracovat stejne idylicky jako dosud - vlastne, že bude vubec pokracovat - se zdály být s každou vterinou vzdálenejší.
Divné bylo, že to v nem nevzbuzovalo strach - skutecne ne. Ani to v nem nevzbuzovalo lítost. Sachs nebyl nikdy ženatý, nikdy nemel deti, a jeho rodice odešli už dávno. Nemel nikoho, koho by opouštel.
Zemre spolu se svou jedinou láskou. Ta romantická predstava jím tak prostoupila, že zcela zastínila drsný osud, který ho ocekával na dne té gravitacní propasti.
"Pane Sachsi!"
Hlavní inženýr zatrásl hlavou a pátral po tom, odkud ten hlas vychází. Pristihl sebe sama, jak zírá do privrených ocí Montgomeryho Scotta.
"Jste tady se mnou, nebo ne, brachu?" ptal se Scott.
Sachs polknul. "S vámi, pri cem?"
Starý pán potichu zaklel. "To jste neposlouchal vubec nic z toho, co jsem ríkal? Nemužeme sice zabránit tomu, abychom nenarazili do Dysonovy sféry, co ale mužeme, je zmírnit následky na minimum. A to mužeme, najdeme-li pul tuctu mužu z posádky, kterí to budou chtít prežít tady v operacním centru."
Sachsova mysl zacala horecne pracovat, dohánela ztracený cas, kdy se oddával snení. Trvalo mu to jednu ci dve vteriny, než mu došlo, na co narážel Scott.
Oddelení pro cestující bylo vybaveno turbulencními kójemi. Pokud se do nich cestující uchýlí, mají alespon nadeji na prežití. Ale tady, v operacním centru, nebylo nic, co by zmírnilo náraz,vyhlídky na prežití behem srážky nebyly valné.
Ale presto tady bude muset nekdo zustat. Aby použil zbylou impulsní energii a pokusil se ták zpomalit jejich pád. Aby vysunul ve správnou chvíli štíty. A aby udržoval lod vzprímenou, jinak by se zrítila na bok, kde bylo její konstrukcne nejslabší místo.
Sachs pokývnul. "Já to udelám," rekl.
"Konecne dáváte pozor, hochu." Starý pán svraštil obocí. "Jediná otázka ted je, kdo tu zustane, a kdo odejde."
Lidé si vymenovali pohledy. Bylo slyšet šoupání nohou, hlasité oddechování.
"No tak," prohlásil Scott, "myslím, že jsem jeden z tech, od nichž se nejspíš ocekává, že tu zustanou." Pohlédl na Sachse.
"Já taky," pripojil se inženýr, a dostalo se mu pohledu plných obdivu od ostatních. Jisté je, pomysleli si, že statecnost se mu nedá uprít.

Samozrejme, že se mýlili. Byl jenom v zajetí svého romantického poblouznení. Ale rozhodne jim to nebude povídat. Pokud si ho chtejí zapamatovat jako hrdinu... proc je pri tom nenechat?
Kapitán Armstrong si odkašlal. "Zustanu taky. Nejsem sice technik, ale pracoval jsem s nimi po celé roky. A nakonec mohu plnit príkazy jako kdokoli jiný."
Scott se usmál. "Je to milé mít vás na palube," obrátil se k Armstrongovi.
Kapitán mu úsmev oplatil, ale už s trochu menším nadšením. "Dekuji, kapitáne Scotte:"
Rozhlédli se po ostatních. "Nejací další dobrovolníci?" zvolal Sachs.
Nikdo se neozval. Nemel jim to za zlé. A potom, po chvíli, která se zdála hrozne dlouhá, se jedna ruka zvedla. Byl to Franklin...
"Rád bych zustal," sdelil hlavnímu inženýrovi. Podíval se na Armstronga. "Jestliže proti tomu nic nemáte, pane."
Kapitán ho chvilku hodnotil, nebylo pochyb o tom, že premýšlí o praporcíkove mládí. Ale co, vetšina posádky Jenolen byli mladí lidé. A navíc potrebovali každou pomocnou ruku, která byla k mání.
"Nic proti tomu," souhlasil Armstrong; "A dekuji vám, pane Frankline."
Když se kapitán obrátil k ostatním, vypadal skoro laskave - plný porozumení. Promluvil a v jeho hlase nebyl ani náznak obvinení.
"Zbytek by se mel co nejrychleji presunout na palubu pro cestující. Nemáte mnoho casu na to, abyste se dostali do bezpecí."
Bylo na nich videt, že jsou vdecní, když odcházeli k turbovýtahu. Sachs je pozoroval, jak se vzdalovali, a trochu jim závidel. Ale už nebylo cesty zpet. Vytáhl si stejný los jako kapitán Scott, bude si to uvedomovat až do samého konce.
"Cas do nárazu?" optal se Armstrong.
Sachs si znovu prostudoval monitor. "Dvanáct minut a padesát dve sekundy. Meli bychom zacít."
"Dobre," rekl Scott a obrátil se k hlavnímu inženýrovi.
"Doufám, že vám to nebude vadit, když ted prevezmu rízení. Konec koncu mám s nouzovým pristáváním malinko vetší zkušenost."
"Ale vubec ne," rekl Sachs uprímne. "Je jenom vaše, pane."
Scott po tom, co prevzal velení, vypadal o nekolik palcu vyšší. "Takhle se mi to líbí. Pane Frankline, zustante u kormidla. Nechte nás klesnout pekne zprima a jak se patrí."
"Mužete se na mne spolehnout, pane," odpovedel praporcík.
"To rád slyším," poznamenal Scott. Obrátil se k Sachsovi. "Vyneste krivku s exponenciálne vzrustajícím tahem. Ale nedávejte tam všechno, co nám zbývá, budeme potrebovat nejaký výkon, abychom zajistili prežití, jestliže...chci ríct, až se nám to podarí."
"Provedu," znela Sachsova odpoved, nikdy nepatril k tem, kdo plýtvali slovy.
Konecne se Scott obrátil ke kapitánovi, který mezitím opustil své velitelské kreslo a stál u jednoho z ovládacích panelu.
"Vy toho v tuhle chvíli moc na práci mít nebudete," rekl starý pán. "Ale až vám dám signál, prestavíte vychylovací štíty - aby nám poskytovaly maximální ochranu v bode nárazu."
Armstrong pokývnul. "V pohotovosti," odpovedel.
Scott se zhluboka nadechl a vypustil hlucne vzduch. "Bez pochyby," pokracoval, "jste všichni zvedaví, co udelám."
"Naakumulejete naše rezervy výkonu?" spekuloval Franklin.
"Vyžebráte, vypujcíte a ukradnete je z okrajových systému," rozšíril to Sachs. "Vycistíte i ten nejposlednejší kout a skulinu."
Starý pán na ne hledel zcela bez výrazu. "Pánové, to byla jen recnická otázka. Ale stejne vám, dekuju za pomoc."
Po nekolik dalších minut se všichni venovali úkolum, které meli. Sachs, když vynesl krivku impulsního tahu a potom zacal podle ní upravovat výkon podle Scottova prání, shledával, že jeho mysl je pozoruhodne jasná a lehká.
Když mel chvilku, aby se podíval kolem sebe, videl, že i ostatní jsou podobne ponoreni do práce, kterou provádeli. Nebyl zde ani náznak paniky. Inženýr se usmál, byl rád, že chvíle, jež budou asi jeho poslední, prožije ve spolecnosti profesionálu.
Náhle se zacala lod naklánet kolem své osy. Franklin mumlal kletby.
"Nechte ji at se vrátí, praporcíku," rekl Scott hlasem tak klidným jako stromy zastínená studánka. "Nemáme naspech."
V odezve na klidné vedení a také rady starého muže, proved! Franklin nezbytnou korekci. Na Sachsove obrazovce se Jenolen opet vyrovnala.
"Dobrá práce," pozoroval to Scott. "A ted klidne, tak jak letí."
Dve a pul minuty. Dve. Jedna a pul.
Šedesát sekund.
Zatímco Franklin udržoval lod zprima, Sachs neustále zvyšoval tah. Presto stále zrychlovali, pritahováni ke sfére jejím neobycejne silným gravitacním polem.
"Tak do toho," rekl Scott. Blížila se znacka tricet sekund. "Vztycte ty štíty, kapitáne."
Armstrong provedl, co mu bylo receno. "Štíty na míste," oznámil. "Jsme tak chráneni, jako už nikdy nebudeme." Udelali všechno, co bylo v jejich silách, uvažoval Sachs.
Zbytek už byl v rukou božích. Držel se svého ovládacího panelu.
Dvacet sekund. Patnáct. Deset.
Sachs težce polkl. Sbohem, Jenolen.
Pet. Ctyri. Tri. Dva...
Jedna.

Jednu nebo dve sekundy Scott nevedel, co ho uhodilo nebo kde vlastne je. Potom se mu vedomí s hukotem vrátilo, jako vzedmuté vlny reky pri povodni.
Operacní centrum se promenilo v plápolající, jiskrící peklo. Všude byl takrka nepruhledný dým. Scott kašlal a v hrdle cítil bolest.
Ale žil. Byl zbitý a potlucený, v levém rameni cítil lehkou bolest, ale navzdory nepríznivým vyhlídkám se z toho dostal. A jestliže mohl prežít muž jeho veku, byli zde zrejme i další, kdo prežili také.
Scott zamrkal. Cítil neco v oku. Jemne se ho dotkl, a když odtáhl prsty, ulpívala na nich stopa krve.
Jsou zkrvavené, pomyslel si, ale nijak ho to neohromilo - jen mel pocit, že se mu uvnitr odvíjí básen. Jeho mysl se znovu zacala upínat k obrazu vysociny, a také k mladé dívce, která milovala poezii víc než cokoli jiného... krome neho...
Ne, rekl si pevne, setrásaje ze sebe to krátké zasnení. Nic takového. Možná, že jsem ješte otresený, ale nesmím dopustit, aby me to ochromilo. Musím se zamerit na povinnosti, které mám pred sebou - na to, abych se dozvedel, kdo jiný je také naživu, a pak odhadnout poškozeni lodi.
Koutkem oka neco zahlédl. Byla to lidská ruka a nebyla o mnoho dál než metr od neho..., že by se slabounce pohnula? Nebo to byla jen jeho predstavivost? Sunul se k té paží, jak to nejlépe šlo.
"Hochu?" zeptal se neurcite. Slyšel sotva sám sebe díky praskání, které vycházelo ze znicených ovládacího panelu. Žádná odpoved. Pritáhl se ponekud blíž a položil ruku na nehybné rameno. Zatrásl s ním. Nic. Žádná odezva. Hlava. toho muže byla odvrácená, takže nebylo možné urcit, jak težce je zranen. Scott s nim zatrásl trochu silneji. Stále nic.
"Prober se, hochu," rekl s nadejí v hlase. "Vstávej. Nemáme na to celý den."
Konecne jeho úsilí melo nejaký výsledek: jak s tím mužem trásl, hlava se mu svezla na stranu a on se mu ted díval do tváre. A náhle bylo Scottovi jasné, kdo to je, a proc neodpovídá.
Byl to inženýr Sachs. A polovina jeho tváre chybela, jakoby ji pri nárazu nekdo odsekl.
"Muj bože," zašeptal. Scotty. "Dobrý bože:"
Odvrátil se od závanu smrti a pritáhl se k podstavci ovládacího panelu. Zavesil se na nej, jak nejlépe dokázal, a skrcil jednu nohu pod sebe, zatímco druhou držel dál od tela. A konecne se s nadlidským úsilím naprímil.
Po krátkou nepríjemnou, chvilku se mu zatocila hlava, a mel pocit, že bude zvracet. Ale naštestí to za chvíli prešlo. Naopak bolest v rameni stále vzrustala, byla cím dál palcivejší. Zdálo se mu, jako by tam mel priložené reravé uhlí. Na chvilku zatlacil strašnou bolest do podvedomí a snažil se proniknout zrakem skrz štiplavý dým, aby získal prehled o situaci.
Náhle gejzír jisker vytryskl odnekud blízko neho a vrhl ostré svetlo na jeho nejbližší okolí. Scott zahlédl prinejmenším ješte jedno další telo - zakrvácené, netecné, ležící na podlaze paluby v naprosto neprirozené poloze.
Byl opravdu jediný, kdo tady zustal naživu, aby vyprável celý ten príbeh? Mohl mít opravdu tak neuveritelné štestí?
Znovu jím projela bolest, až ucítil slabost v kolenou...ale zároven to byla pobídka pokusit se ovládnout tu lidskou bytost, jménem Montgomery Scott. A zavešený na ovládacím panelu, jen silou své vule prinutil tu bytost, aby se vzpamatovala.
Uvedomil si, že technický blok stále pracuje. Jeho obrazovka byla živá a dosud funkcní - i když na ní byla usazená vrstva sazí z dýmu. Scott setrel rukou špínu a pak vyvolal bioprofil Jenolen.
Necekaly tam však dobré zprávy. Ne, ty zprávy nebyly vubec príznivé.
Krome neho zbýval už jen jeden clovek, který prežil. Scott neverícne zatrásl hlavou. Jenom jeden?
Jak se to mohlo stát? S celem zbrázdeným vráskami si overoval, zda blok nevykazuje chybnou funkci - ale když procházel diagnostický režim, setkal se jen s obvyklými jasnými barvami.
Scott si ukazováckem masíroval spánek. Z celého množství cestujících i posádky... jen dva prežili? To bylo vylouceno. Jestliže on sám se z té srážky dostal, pak urcite muži i ženy na horních palubách v jejich príjemných, bezpecných turbulencních kójích by meli dopadnout mnohem lépe.
Musí být naživu. Musí být...
A pak to uvidel: blikající bod v okne obrazovky zobrazující stav trupu lode. Scott soucitne zabrucel.
To byl tedy duvod, proc to nedokázali prežít i ostatní. Náraz zpusobil v trupu nevelkou trhlinu - nezdálo se, že by byla vetší nežli jeho dlan, ale dost velká na to, aby odsála veškerý vzduch z paluby pro cestující.
Nezabila je síla nárazu. Zkrátka se všichni zadusili.
Scottovi se chtelo kricet. Chtelo se mu vzlykat nad nespravedlností toho všeho, nad zmarnenými životy.
Nebylo to poprvé, kdy mel podobný pocit. ale ted se jen bolestive zahryzl do rtu a pokracoval v tom, co bylo treba udelat.
Je tady nekdo další, kdo to prežil, pripomnel si, a prinutil své oci znovu zaostrit na monitor. Nekde v tech doutnajících ruinách je živý clovek, který muže být zachránen.
A ten muž musí ležet nekde blízko - pouze nekolik metru od neho, usuzoval ze zobrazení jednotlivých palub.
Pak, jako potvrzení toho, že vnitrní senzory odvádejí dobrou práci, zaznamenat mezi cáry dýmu pohyb. Tmavý potácející se obrys. Duverne známý profil, lesknoucí se a vlhký krví v chaosu vybuchujících jisker.
"Frankline!" zvolal Scott. Hlas mel ostrý a chraptivý ale rozhodne se neminul úcinkem. Upoutal praporcíkovu pozornost. "Tady jsem, hochu!"
Mladý muž otocit hlavu. Jeho oci zmatene mrkaly, a odráželo se v nich jiskrení vycházející ze znicených ovládacího panelu. Neco rekl, ackoliv Scott nemohl rozpoznat, co to bylo.
"Neslyším vás!" zasípal.
Franklin se potácive priblížil a oprel se o rameno starého muže. Krvácel z tržné rány na cele. Naklonil se blíž a rekl: "Jsou mrtví, pane. Všichni jsou mrtví."
Scott uchopil ruku, která svírala jeho rameno, a uprel oci do praporcíkových, které byly rozšírené hruzou. "Já vím,

chlapce, já vím. Ale my ješte žijeme. A jestli chceme, aby to tak zustalo, musíme zavést nejaký porádek do toho zmatku tady."
Franklin pokývl. Zhluboka se nadýchl a znovu získal nad sebou vládu. "Tak jo," rekl konecne a hlas se mu stále trochu trásl, ale byl mnohem pevnejší než pred tím. "Spolehnete se na mne, pane."
"Dobrá, hochu. Takže..." Scott oživil diagnostický systém lodi a zvažoval rozsah poškození. Ani tady nebyly žádné povzbudivé zprávy. Srážka vyradila z provozu všechno, krome pomocného systému zajištujícího životní funkce a spojení - a tyhle systémy mohou být zanedlouho také vyrazeny. Mnohem lepší nebylo ani to, že zásoby potravin a nápoju lode byly zasaženy radiací, pronikající z nyní neopravitelných impulsních motoru.
"To nevypadá moc povzbudive," pozoroval to praporcík, "že ne?"
Scott zavrtel hlavou. "Ne, hochu, to nevypadá. I kdyby pomocné baterie to tady udržely obyvatelné, nemáme co jíst ani pít. Stále ješte mužeme vysílat volání o pomoc, ale muže to trvat dost dlouho, než dorazí."
Pozoroval Franklina, jak se mu ohryzek nervózne pohybuje na krku. Nemel mu to za zlé, byli odsouzeni k smrti - a to tak jiste, jako kdyby bývali neprežili srážku se sférou, tak jako ostatní.
Ledaže...
Scott se zahledel skrze dým smerem k prenosové plošine. "Na druhou stranu," obrátil se k Franklinovi, "máme v rukávu ješte jednu nebo dve karty, než tady budeme hotovi."
"Kapitáne Scotte...?" nechápave se zeptal praporcík. "Vyšlete nouzový signál," dal mu starý pán príkaz. "Kód jedna alfa nula."
Než mohl Franklin odpovedet, byl již Scott na ceste k prenosové stanici. Hledal po pameti a podle hmatu cestu dýmem, od jednoho ovládacího panelu ke druhému. Behem každého váhavého kroku, propracovával postupne v duchu detaily toho, co ho napadlo jen jako letmá myšlenka, jak se z toho dostat.
"Tak se na to podíváme," mumlal si. "Bude nutné, abych našel zpusob, jak trvale vysílat nezkreslený signál. A aby zdroj proudu..."
Za chvilku nato stál pred prenosovou stanicí. Naštestí neutrpela víc než pár škrábancu. Vypadalo to, jako by si je nekdo vyhlédl, a dohlížel na to, aby jim v boji s neprízní osudu vždycky zbývala nejaká šance.
Vždyt ani on, ani Franklin nemeli být v operacním centru, když byla objevena Dysonova sféra. Meli vlastne být v oddelení pro cestující, Scott donekonecna procítající zákony fyziky, Franklin zabývající se címkoli co delával, když mel po službe.
Avšak Scott nevydržel být mimo a nezjistit o jaký problém s hyperprostorovým pohonem se jedná. A když už bylo zjevné, že Jenolen ceká srážka, pevne trval na tom, že zustane v operacním centru. Kdyby nebyl býval jednak zvedavý, a navíc trochu bláznivý, byl by ted on i jeho mladý prítel mrtvi - udušení tak jako ostatní, když vzduch unikl z paluby pro cestující.Ale na štestí již tyto úvahy byly zbytecné.
Štestí? Osud? Slepá Štestena? Scott jemne zaklel. Muži si mohou za své štestí sami, rekl mu jednou jeho deda Clifford. A dedecek mel pravdu, uvažoval, když pátral zdravou rukou po bloku s obvody na zadní strane prenosové stanice a pokoušel se ho oživit.
"Poslal jsem signál, oznamoval praporcík na druhé strane operacního centra. "Maximální dosah, trvalé opakování."
"Dobrá práce," odpovedel Scott. "A ted projdete ovládání prenosové plošiny. Nejaká pomoc by se mi hodila."
Nemusel to ani ríkat, protože panel se uvolnil ze svého lužka a odkryl vnitrní cást s obvody. Ackoliv jediné svetlo, které tady bylo, vycházelo z ovládacího panelu nekde za ním, Scott vytrhl malý mikronástroj, umístený zevnitr na panelu, a zacal procházet diagnostické obvody.
Naštestí od doby, kdy byl v cinné službe, se konstrukce príliš nezmenila. Ve skutecnosti byla technická úroven Jenolen svým zpusobem dokonce nižší než Enterprise. Ale nutno ríci, že Jenolen byla jen prepravní lod, zatímco Enterprise bývala ješte nedávno vlajkovou lodí Flotily.
"Kapitáne Scotte?" zaznel hlas.
Scott sebou trhl - ozvalo se to tak blízko, ale vzápetí si uvedomil., že to není nikdo jiný než Franklin. "Nemužete na mne takhle vybafnout, hochu. Je toho tady dost, aby mi vstávaly vlasy hruzou, i bez toho, že na mne najednou promluvíte vy!"
Praporcík se díval provinile. "Prominte, pane." Držel v ruce neco, co vypadalo jako dlouhý kus veluru, Ponekud povedomý kus veluru. "Podle toho, jak máte vytocené rameno, myslel jsem si, že by vám tohle mohlo ulevit."
Konecne to Scott pochopil. "Aha, bandáž," rekl nahlas. To nebyl vubec špatný nápad. Jestliže bylo jeho rameno pošramocené jenom z poloviny tak, jak se mu zdálo, nebylo by to špatné mít je nehybné. "Kde jste to vzal?" zeptal se.
Franklin pozvedl své pravé predloktí, a ukázal starému pánovi roztrepený rukáv, který mu ted koncil u lokte. "Pocítám, že to budete ted potrebovat víc než já," rekl, a prehodil pruh látky kolení Scottova krku. Svázal oba volné konce pod jeho poranenou paží.
Scott obvaz , vyzkoušel. Nebylo to špatné, vubec to nebylo špatné. Mohl se ted pohybovat podstatne lépe. Podíval se na praporcíka, aby mu vyjádril svou vdecnost.
Ale dríve než mohl ríci jediné slovo, Franklin otocil hlavu k prenosové jednotce. "Ríkal jste, že potrebujete pomoc, pane?"
"To souhlasí," konstatoval Scott s povdekem. Bude dost casu na to, aby mu podekoval pozdeji. "Byl bych rád, abyste udelal tohle. Vidíte tyhle obvody? Umožnují provádet diagnostický režim prenosové jednotky." Použil mikronástroj, aby ukázal na místo, kde se takrka stýkaly, a pak podal nástroj Franklinovi, "Vezmete si tohle a spojte je."
Na praporcíkove cele umazaném od sazi se udelala práve uprostred hluboká vráska. "Neuzamkne tím ale zásobní pamet vzorec v diagnostickém cyklu?"
Scott se souhlasne usmál. "Jo, hochu. Nechám signál cyklovat v trvalém diagnostickém režimu."

Franklin na nej pohlédl: "Ale proc?"
"Uvidíte," odpovedel starý pán, "jakmile provedu nejaká nastavení, která mám vyzkoušená." A s tím Scott Franklina opustil.
Dým zacal trochu slábnout - dobré znamení toho, že systém zajištující životní funkce pracuje tak, jak o nem podávají zprávu monitory. Ale i se vším štestím, které je až doted provázelo, pomyslel si Scott, nebudou se na nej moci spolehnout o mnoho déle.
Soustredil se na ovládací panel, a vyvolal diagram znázornující propojení s pomocnými bateriemi. Bohužel jim neposkytnou tolik proudu, aby to stacilo na to, co zamýšlel.
Mracil se a vyvolal druhý diagram - bylo na nem vyzarovací pole. Jak doufal, bylo tak neporušené, jako celý prenosový systém.
Další diagram - prurez fázovými induktory. Scott pokýval hlavou, by1 spokojený. Ani ty nebyly poškozené. Až dosud to šlo dobre.
Ted prišla na rádu velmi nejistá cást; cást, ve kterou nemel moc velkou duveru. Vždyt se nepredpokládalo, že fázové induktory budou pracovat spolecne s vyzarovacím polem. Bylo to neco, o cem konstruktéri zatím ješte neuvažovali. Pravda ovšem je, že konstruktéri nikdy nebyli v havarované prepravní lodi, odsouzení k pomalé smrti žízní a hladem.
Scott zatajil dech a dal pocítaci príkaz, aby propojil induktory se silovým polem.
Jestliže to bude fungovat, budou mít k dispozici obnovující se zdroj proudu - takový, který by mohl udržet prenosový systém v chodu do té doby, než dorazí pomoc. Pokud ne, budou zpátky tam, kde zacali.
Fungovalo to.
"Zatracene," vydechl Scott, zcela ho zaplavila vlna úlevy.
"Darí se vám to tam?" zeptal se Franklin.
"Všechno jde dobre," rekl starý pán. "Jde to dobre, hochu, a co vy tam s tím dole?"
"Je to skoro hotovo," odpovedel praporcík. "Jen to dám zpátky." Jak sedel na podlaze, odsunul se zpet a zacvakl mikronástroj na místo na zadní strane panelu, a pak usadil panel do puvodní polohy.
Jako kdyby Scott ani nevnímal tu spoušt, nemohl si pomoci a musel se pres všechny ty morbidní okolnosti, pousmát.
Praporcík se postavil. "Co ted, pane?"
Starý pán ukázal na prenosovou plošinu. "Ted se vydáme na dlouhou plavbu, hochu. Ackoliv jestli se nás bude držet štestí tak jako dosud, možná, že nebude zase tak moc dlouhá."
Franklinovi to nedošlo. "Kam že pujdeme?" zeptat se. "Jestliže naše senzory nemohou proniknout sférou, neexistuje cesta, jak bychom se dostali dovnitr, ani ve forme paprsku. A i kdybychom mohli, nevíme, jak to tam vypadá. Mohlo by tam být..." Jeho hlas ztichnul, když mu svitlo. "Pockejte chvilku. S uzamceným vzorcem ve vyrovnávací pameti v diagnostickém cyklu nemužeme odejít vubec nikam. Naše atomy se budou stále držet... budou jí protékat. Stále znovu, znovu a znovu."
Scott prikývnul. "Tak je to naprosto správne. Znovu, znovu a znovu - dokud se nekdo neozve na naše nouzové volání a nedostane nás odtud."
Praporcík zakroutil obdivne hlavou. "Jak vás to mohlo vubec napadnout?"
"Chlapce," rekl Scott, "to je moje práce premýšlet o vecech, jako je tahle. Anebo alespon bývala." Znovu ukázal na plošinu. "Tak co, pujdeme?"
Franklin zaváhal. "Co... co jestli to nebude fungovat?" Scott pokrcil rameny. "Potom na tom nebudeme hur, než když tady budeme posedávat a cekat. A možná, že na tom budeme líp, záleží na tom, jak se na to díváte."
Zdálo se, že to na mladého muže zapusobilo. V každém prípade se už na nic dalšího nezeptal. Beze slova došel k prenosové plošine a zaujal v ní jedno ze dvou míst.
Statecný hoch, pomyslel si Scott. Pripomíná mi mne samotného, když jsem byl trochu mladší. No, vlastne... když sem byl o hodne mladší.
V každém prípade nebylo casu nazbyt. Naposledy zacal Scott serizovat ovládací prvky, nastavil tricetisekundové zpoždení funkce mechanismu a zapnul to. Pak se vydal na tech asi tucet kroku k plošine.
Když zaujmul své místo, prehlédl Scott obraz zkázy všude kolem... doutnající prepážky, tiše jiskrící ovládací panely, zhroucená tela dvou ubožáku, kterí nemeli takové štestí, jako oni sami. Jestli se on a Franklin z toho dostanou, dostanou se už z cehokoliv.
Franklin se k nemu otocil. "Uvidíme se na druhém brehu," rekl a pokusil se o úsmev.
"Ano, hochu," odpovedel Scott. "Na druhém brehu."

Kapitola první

Kosmická lod Enterprise 1701-D
O sedmdesát pet let pozdeji

Pri zvuku bzucáku dverí vzhlédl kapitán Jean-Luc Picard od svého monitoru, kde prohlížel monografii o akrecních proudech mezi dvojhvezdami. Dotkl se príslušného panelu na svém ovládacím sedadle, a uložil soubor do pameti.
"Dále," rekl Picard a spustil vstupní mechanismus. Dvere se odsunuly stranou a objevil se za nimi návštevník, kterého kapitán ocekával. Pokynul mu na sedadlo proti sobe.
"Nesednete si, pane Kane?"
Praporcík Darrin Kane byl vysoký, usmevavý mladý muž atletické postavy, s rezavými vlasy a s pronikavýma ocima.

Alespon tak se Picardovi v minulosti vždy jevil. Ale ted vypadal praporcík velmi vážne, skoro zatrpkle.
"Dekuji, pane," rekl Kane, když si odsunul kreslo, aby se mohl posadit.
Kapitán se zaklonil v kresle. "Jak se darí otci, praporcíku?"
Kane se pousmál, ale jeho výraz svedcil o tom, že mu to nejde príliš snadno. "Má se dobre, pane. Mám o nem zprávu jenom pár dnu starou z prostorové složky. Jezdí na koni, hraje golf, trampuje... jak tomu ríkáte. Tvrdí, že mel opustit Hvezdnou flotilu už dávno."
Picard si odkašlal. "No, pravda je taková, že pokud já vím, nebylo možné Ferrise Kana dostat z kapitánského místa ani párem volu. Ale fakt je, že se lidé mení, že je to tak? Myslím, že prijde den, kdy i já dám prednost príjemnému životu pred Hvezdnou flotilou."
Sám za sebe si takový den nedokázal predstavit - ani v nejbujnejší fantazii ne. Ale nebylo by vhodné ríkat to mladému Kanovi, když se jeho otec vrátit k bezstarostnému civilnímu životu na Zemi.
"Tak," pokracoval kapitán, "co je prícinou našeho setkání? Z vašeho hlasu se dalo soudit, že se jedná o nejakou naléhavou záležitost."
Praporcík se kousl do rtu. Vterinu ci dve se zdálo, že si to celé ješte rozmýšlí. Pak se náhle zvedl.
"Prominte, pane. Nemel jsem vás zdržovat se záležitostí, jako je tahle. Zapomente, prosím, že jsem k vám vubec prišel."
Otocil a chystal se odejít.
"Praporcíku Kane?" pravil Picard ponekud hlasiteji, než chtel. Po tom co slyšel, se jeho zvedavost probudila. Vubec se mu nelíbilo, že by se tahle nejasná záležitost nemela vysvetlit.
Kane se zastavil a ohlédl se na kapitána. "Ano, pane?"
"Posadte se," narídil Picard.
Praporcík znovu zaváhal.
"To je rozkaz, pane Kane."
Tváril se trochu jako zvíre zahnané do kouta, ale posadil se. Chvíli to však trvalo, než zdvihl zrak a podíval se kapitánovi do ocí.
"Tak a k veci," trval na svém Picard, "prišel jste za mnou a mel jste pro to nejaký duvod. Chci abyste vedel, že z vás ten duvod nebudu pácit násilím. Je to zcela vaše vec, jestli o tom budete chtít mluvit, nebo ne. Ale na druhou stranu bych to rád slyšel."
Praporcík vzdychl. "Dobrá, pane." Svaly na spáncích mu pracovaly: "Má to co delat s velitelem Rikerem."
S Willem? To bylo prekvapení. "A co je s velitelem Rikerem?" chtel vedet Picard.
Kane si odkašlal. "Mám takový dojem... že neco proti mne má, pane. Zdá se, že si na me nejak zasedl... nevím presne. Vozí se po mne."
"Zní to, jako by mluvil o nekom jiném a ne o Willym Rikerovi, pomyslel si Picard. "No, a jak se to zasednutí projevuje?" zeptal se.
Mladý muž si znovu vzdychl. "Pane, ukoncil jsem Akademii jako jeden z nejlepších v mé tríde. Nebylo to proto, že bych tam byl nejbystrejším nebo nejtalentovanejším kadetem. Bylo to proto, že jsem to chtel víc než kdokoli jiný."
"Vím velmi dobre o vašich úspeších na Akademii," prerušil ho kapitán, a doufal, že se rozhovor dostane do méne vážne polohy.
"Prosím, pane... nechte me to dokoncit. Když jsem byl jmenován do posádky Hornetu, neusnul jsem na vavrínech. Tvrde jsem pracoval - mnohem víc než kterýkoli praporcík na palube. Kapitán Peterson to muže dosvedcit."
To bylo neco, o cem Picard velmi dobre vedel. Ale nechtel Kana podruhé prerušovat.
"Když jsem byl prevelený na Enterprise, bylo to jako by se mi splnil sen. Muj otec o vás vždycky mluvil s velkým respektem, pane. A také o vaší lodi. V duchu jsem si ríkal, že ta drina k necemu byla. A také jsem si uvedomoval, jak težká práce je ješte prede mnou."
Chvíli bylo ticho. "Ale?" povzbudit jej kapitán.
"Ale tady jsem ješte nedostal jedinou šanci. Nevadí mi delší služba. Chci nést zodpovednost. Chci delat cokoli, co by mi umožnilo stát se jednou také kapitánem. Ale nedostanu se tam tím, že budu den po dni jen kontrolovat náklad."
"Dohlížet na náklad je jedna z povinností, která prísluší na téhle lodi praporcíkum," pripomnel mu Picard.
"To je mi jasné, pane. A nevadilo by mi to delat - kdybych mel ješte príležitost delat neco navíc. Nebo alespon, aby se se mnou zacházelo jako s ostatními. Vezmu-li všechny praporcíky na palube Enterprise, jsem jediný, kdo se až doted vubec nedostal do blízkosti mustku. A ve vší úcte k vám, pane, myslím si, že vaši pracovnu není možné považovat za soucást mustku."
Picard prikývl. "Mluvil jste o tom s velitelem Rikerem, praporcíku?"
"Ano, pane," odpovedel Kane. "Už víckrát. A on mi rekl, že povinnosti, které ukládá svým praporcíkum, jsou výhradne jeho vec - a není zde prý žádný duvod k diskusím."
"Chápu," rekl kapitán. Premýšlel o praporcíkových slovech a nevidel v nich ani náznak neuprímnosti. Zdálo se, že mluví pravdu.
Ale jestliže to tak bylo, potom za to muže Riker, snad díky nejakým nevyrízeným osobním úctum. To se ale nezdálo príliš pravdepodobné.
Najednou se Kane zase zvedl. "Nemel jsem v úmyslu vás pripravit o tolik casu, kapitáne," poznamenal.
"Neomlouvejte se," rekl Picard. Také se postavil. "Mužete se spolehnout, že se na to podívám, praporcíku."
Kane vypadal, že je mu vdecný. "To je všechno, o co jsem vás chtel požádat, pane."

Velící porucík Dat urazil dlouhou cestu, aby porozumel lidským bytostem, po všech tech plodných letech služby na palube lode Enterprise. A jedna z lidských bytostí, které se mu podarilo porozumet nejlépe, byl jeho velitel, kapitán

Picard.
Dat se zrídka kdy pripojoval k posádce Enterprise poté, co si všiml, že Picard dává takovou prednost své pracovne. Byla to záležitost stylu, nekterí kapitáni se snažili trávit vetšinu casu ve svém velitelském kresle, zatímco jiní zde sedávali, jen když to bylo nezbytne nutné. Picard tíhnul spíše k té druhé skupine.
Ale i mezi temi, kdo se uzavírali do svých svatyní, aby udržovali styk s okolím jen pomocí komunikátoru, byly jemné rozdíly. Nekterí si práli být ponecháni o samote tak dlouho, jak to jen bylo možné; jiní chtely být upozorneni na každý i nepatrný detail ve vedení lode, a nezáleželo na tom, jak je drobný, ci jak je zdánlive nepodstatný.
Byl-li Picard posuzován z tohoto zorného úhlu, patril spíše k té prvé skupine. A pritom to nebylo zpusobeno tím, že by byl samotár, z cehož ho android puvodne podezíral. Kapitán mel zrejme pocit, že když si jednou vybral na urcitou práci ty nejlepší lidi, mel by jim umožnit, aby tu práci také delali.
Z toho tedy vyplýval predpoklad, že nebude vyrušován bezduvodne. Vždyt kapitán toho mel na lodi na práci až dost - vlastne až príliš, dalo by se ríci - musel vést obsáhlou formální korespondenci, analýzy a trvale se vzdelávat.
Dat mel naneštestí s touhle Picardovou slabustkou ne zrovna nejpríjemnejší zkušenost. Hned svuj první den na mustku si našel príležitost vtrhnout do posvátné kapitánovy pracovny alespon šestkrát - až ho konecne Picard zavolal k rozhovoru mezi ctyrma ocima.
"Pane Date," rekl mu, a hlas mel zvucný, což ted android zpetne rozlišil jako výraz ironie, "slyšel jste již nekdy neco o tom, co se nazývá iniciativa? Máte v úmyslu se se mnou poradit pred tím, než se nadechnete?"
Dat tehdy odpovedel: "Samozrejme že ne, pane. Dýchání je nevolitelná cást mého programu. Tento proces nevyžaduje vedomá rozhodnutí. Nicméne, kdyby bylo nezbytné nedýchat..."
"Zkrátka se v té veci rozhodnete sám," dokoncil to kapitán, opatrne odmereným tónem. Chvíli si androida prohlížel. "Date, kdybych chtel všechno rozhodovat sám - nebo kdybych si myslel, že je to nutné - trávil bych tady na mustku dvacet ctyri hodin denne. Byl jste vybrán na tuhle lod jako druhý dustojník, protože jste opravdu dobry v tom, co deláte. A protože ve vás mám duveru jako ve svého zástupce. Je to jasné?"
Dat tenkrát pritakal. "Celkem jasné, pane."
A od této chvíle si vzal za své starat se sám o všechny záležitosti, které mu príslušely - ponechávaje jen ty nejduležitejší na rozhodnutí kapitána Picarda. Ani kapitán od té doby nepovažoval za nutné opakovat znovu onen rozhovor.
Tak tomu tedy bylo, když Dat objevil neco neocekávaného pri rutinním procházení jednotlivých senzoru, o cem puvodne nemel v úmyslu se kapitánovi vubec zminovat. Nejprve ten úkaz izoloval. Potom ho nahrál. Pak si overil, že to bylo presne to, co se zdálo, že to je. A nakonec to analyzoval.
Až potom, když si byl zcela jistý, že prišel na neco, co zasluhovalo zcela mimorádnou pozornost, rozhodl se, že bude nejlépe, když upozorni svého velitele.

Darrin Kane byl na koní. Mel zcela zjevne tak dobrou náladu, jakou u nej Andy Sousa dosud nezažil.
"Vedel jsem, že mužu neceho dosáhnout, když si promluvím s kapitánem," ríkal Kane. "Vedel jsem, že pristrihne tomu puntickárskému synu staré carodejnice Rikerovi hrebínek."
Sousovi pripadalo dost neuveritelné, že by dve nebo tri vety jeho kamaráda a kolegy v hodnosti praporcíka vydaly tolik, aby presvedcily kapitána o Kaneove pravde. Podle toho, jaké s ním mel zkušenosti, nebyl Picard muž, jenž by byl snadno manipulovatelný.
"Jseš si jistý, že mu skutecné pristrihl krovky?"
Kane kývnul. "Zatracene jistý. Kapitán a muj tatík, jsou už léta kamarádi. Jak urcite Picard ví, nejsem jen tak nekdo, a nepadl jsem zase tak daleko od stromu. Je to úplne jasný, že si to ten bradatej zázrak vypije."
Jak tak debatovali v záhybu chodby, prešly kolem nich na opacnou stranu dve civilní cestující. Kane je obdaril zárivým úsmevem, a ony mu odpovedely stejne a pritom se lehce uklonily.
Sousa si prál, aby to dokázal také. Prál si, aby dokázal mít také takovou sebeduveru, tak si být jistý sám sebou. Ale proste to nebyl jeho prípad.
To byl duvod, proc Kane bude pravdepodobne kapitánem ješte než mu bude tricet, zatímco Sousa bude moc rád, jestli se vubec kdy kapitánem stane.
Je pravda, že tady na Enterprise zacal velmi dobre. Byl oblíbený, dokonce cas od casu i pochválený za svou práci u kormidla. Ale jak mu Kane zduraznil již víc než jednou, hodní hoši se dostanou do finiše jako poslední, dostanou-li se tam vubec.
"Hej, kormidelnícku, myslím, že jseš na míste."
"Co je?"
Sousa se otocil, aby zjistil, že nechal svého prítele praporcíka za sebou, stojícího pred turbovýtahem. Byl tak ponoren do premítání, že zapomnel, kam jde.
"Tohle je snad místo, kam jsi chtel dojit, nebo ne?" šklebil se na nej Kane. "Nebo jsi snad objevil nahoru na mustek nejakou tajnou chodbu?"
"Prímo k popukání," rekl Sousa. A mel pri tom pocit, že jeho tváre rudnou. Když zamíril k výtahu, vyhnul se zkoumavému pohledu druhého mladíka.
"Kormidelnícku, za pár hodin se uvidíme v rekreacní zóne. A budu to já, kdo se bude moc smát," volal za ním Kane.
Když se dvere výtahu otevrely, Sousa se otocil zpet, aby se zadíval do ocí svého druha. "Jo," rekl. "Uvidíme se v rekreacce."
Pak se dvere zavrely a Sousa behem cesty vzhuru na mustek premítal o tom, jak by to bylo príjemné, kdyby byl ze stejného testa jako Darrin Kane.

"Kapitáne Picarde?"
Picard stále ješte premýšlel o situaci praporcíka Kana, když zaslechl v palubním interkomu androiduv hlas. "Ano, Date?"
"Pane, vyskytlo se tu neco, co byste mel videt."
Kapitán prikývl. "Hned jsem tam."
Vstal, obešel svuj stul a zamírit k východu. Kanuv problém bude muset pockat. Dat by ho nevyrušoval, kdyby se nejednalo o opravdu naléhavou vec. Ale situace zrejme nesnesla odkladu.
Když se dvere pracovny odsunuly stranou, Picard si všiml, že se zároven otvírají dvére turbovýtahu. A když prechází k vedecké stanici na zádi, kde stál Dat, z výtahu se vynorily dve postavy: jeho první dustojník a praporcík Sousa. Obema práve zacínala smena.
Pri pohledu na kapitána bylo Rikerovi jasné, že je neco ve vzduchu. "Pane?" zeptal se zvedave.
Picard mu neodpovedel, jen pokynul, aby se k nemu pripojil. Oba muži se setkali nad vedeckou stanicí a android se ohlédl a pres rameno se na ne zadíval.
"O co se jedná, Date?" zeptal se Picard.
"Radiová vlna v reálném prostoru," znela odpoved. Jak se kapitán spolu se svým prvním dustojníkem nakláneli nad cástí stanice s monitory, Dat pokracoval. "Práve jsem identifikoval signál. Prekladac ho vyhodnocuje jako kód Hvezdné flotily používaný pred padesáti až osmdesáti lety." Odmlcel se a chvíli se zabývat panelem. "Kód je jedna alfa nula. Lod v nouzi."
Síla zvyku prinutila Rikera vzhlédnout k mrížce interkomu. Samozrejme, že to nebylo vubec zapotrebí, pocítac by zaznamenal jeho hlas práve tak jasne, i kdyby ležel na podlaze paluby - nebo i kdyby mluvil jen šeptem. "Dotaz pocítaci: jsou hlášené nejaké pohrešované lodi Hvezdné flotily v tomto sektoru?"
Odpoved pocítace byla takrka okamžitá a strohá. "Záporné zjištení."
Picard si odkašlal, než upresnil pokyn pocítaci. "Rozšírit parametry a zahrnout sousedící sektory."
Na jednom z monitoru se objevil seznam lodí. Zvukový výstup byl opet skoro bez zpoždení. "Dopravní lod Jenolen NC pet - šest - sedm byla hlášena jako pohrešovaná k hvezdnému casu sedm - osm - devet - tri - cárka - jedna, behem své cesty ke kolonii Norpin Pet."
Riker se zachmuril. "Pred sedmdesáti peti lety. Rekl bych, že jsme našli Jenolen - ale od Norpinu Pet jsme pekne daleko. Museli se hodne odchýlit od svého kursu."
Picard prikývnul. "To tedy ano."
Obrátil se k Sousovi, který sedel v kormidelní bunce. Sousa na neho zvedave hledel zpod své kštice tmavých, rozcuchaných vlasu.
"Praporcíku, nastavte souradnice zdroje signálu a vyneste kurs smerem k nim. Faktor hyperprostorové rychlosti osm."
"Rozkaz, pane," odpovedel Sousa a pustil se do práce.
Riker pohlédl na kapitána. "Faktor rychlosti osm?" opakovat tiše, tak, aby to slyšeli pouze on, Dat a Picard. "Proc ten spech?"
Kapitánova tvár se zamracila. Jeho první dustojník mel pravdu. Jestliže Jenolen cekala sedmdesát pet let, muže klidne pockat i o chvilku déle. Nejednalo se o prípad, že by na její palube mohl být ješte po tak dlouhé dobe nekdo naživu. A pres to...
Picard se zachvel. "Dejme tomu, že to nazveme intuicí," rekl. A pri tom už zustalo.

Kapitola druhá

Will Riker bubnoval prsty na operadlo svého kresla ve velitelském centru. Kradmo obcas pohlédl na kamennou tvár kapitána Picarda, který opet stál vedle porucíka Data u vedecké stanice na zádi. Pokoušel se už pekne dlouho rozhodnout, jestli to je jeho bujná fantazie... nebo jestli se mu kapitán z nejakého duvodu vyhýbá.
Už po ctyri dny brázdili proudy té podivuhodné skutecnosti známé jako podprostor a mírili tam, kde se meli setkat s tím, co zbylo z Jenolen. A po celý ten cas se Picard vyhýbal tomu, aby se jeho pohled setkal s pohledem prvního dustojníka.
Po celou dlouhou dobu to bylo jen nepríjemné tušení. Nyní si tím Riker byl takrka jistý... rozhodnutý se kapitána prímo zeptat na duvod toho, k cemu došel svým pozorováním.
Ne. Ovládl se. Jestliže Picard by chtel tu záležitost - at už to bylo cokoli - s ním projít, udelal by to tehdy, když by k tomu byla vhodná príležitost. A na to mel jiste právo. Jisté to udelá, až si bude myslet, že nastal príhodný cas. Možná, že potom co najdou a prozkoumají Jenolen, vyloží Picard karty na stul. Ano... tak je to, rozhodl se Riker. Kapitán chce všechnu svou pozornost venovat Jenolen. A když bude po všem, vezme si me stranou a poví mi, co má na mysli.
"Kapitáne?" tentokrát se ozval Worf.
Picard se pootocil od vedeckého panelu a odpovedel. "Ano, porucíku?"
"Blížíme se k souradnicím toho nouzového signálu," hlásil Klingon.
Žádné prekvapení se nekonalo. Znamenalo to jediné: že všechno beží podle plánu.
Picard pokýval hlavou a vyjádril tak své uspokojení se stavem vecí. Obrátil se na praporcici Ragerovou a pronesl: "Praporcíku Ragerová, zrušte hyperprostorový pohon. Všechno zastavit."
Ragerová, která pripomínala drobnou cernošskou vílu, hlásila provádení rozkazu: "Ano, pane. Všechno do klidu."
Riker vstal, celý rozlámaný z dlouhého sezení v kresle.

Vždycky byt nervózní, když se lod blížila k místu urcení obzvlášte, když po tom míste bylo treba tak dlouho pátrat, jako tomu bylo nyní.
Ackoliv hlavní obrazovka neukazovala nic krome neznámého hvezdného pole, pristihl se, že pátrá po necem, co by alespon vzdálene pripomínalo prepravní lod. Nutno ríci, že bez úspechu. Byli ješte miliony kilometru od zdroje signálu, a zbývající vzdálenost ted prekonají pomocí impulsního pohonu.
Ješte ani nedokoncil myšlenku, když se Enterprise rozkývala - jako by ji uchopila obrovská ruka a zatrásla s ní, jako by byla nepatrný bubínek. Riker se pevne zachytil operadla kresla, na nemž sedela praporcice Ragerová, a tak tak zabránil tomu, že nepreletel palubu jako vystrelený z praku.
A potom, práve tak náhle jako zacaly, otresy i ustaly. Ale nikde nebylo zaruceno, že se predstavení nebude opakovat.
"Pohotovost druhého stupne," vyhlásil Riker. Jeho výkrik naplnil uzavrený prostor mustku a ozvenou znel po zbytku lodi pomocí systému palubních pojítek.
Ve stejném okamžiku zamíril zpet ke svému kreslu u velitelského stanovište. Picard a Dat byli jen o krucek za ním, spechajíce ke svým obvyklým místum na mustku.
"Hlášení," dožadoval se Picard, když si trochu nejiste sedal do svého kresla.
"Vleteli jsme do masivního gravitacního pole," znela Worfova odpoved.
Picard se otocil a zadíval se na neho. A nebyl sám. Vždyt na obrazovkách se nevyskytovalo nic, co by bylo tak blízko, aby by byli zasaženi gravitacním polem - a to ješte tak silným jako to, do kterého vleteli.
"Pane Date?" dožadoval se kapitán, doufaje, že získá nejaké informace navíc.
Android byl shrbený nad operacním blokem, u nehož vystrídal jiného clena posádky, který zde predtím sedel.
"V našich navigacních mapách nejsou v techto souradnicích uvedeny ani hvezdy, ani jiná hvezdná telesa." Zaváhal. "Nicméne, odecet senzoru udává v nevelké vzdálenosti odtud prítomnost mimorádné silného zdroje gravitace." Další zaváhání. "Prímo pred námi."
Nedává to smysl, pomyslel si Riker. Jedine že by... predmet vytvárející to pole byl nejak zahalen.
Picard mel zjevne stejnou myšlenku. "Pane Worfe," rekl, "mužete lokalizovat zdroj gravitacního pole?"
Klingon se chvíli zabýval svým panelem, a pak vzhlédl.
"Ano, pane."
Tak' je to dobré, pomyslel si první dustojník. Ted se pohneme z místa.
"Na obrazovku," požádal kapitán.
Hvezdné pole na obrazovce se zmenilo. Probleskovalo tam ješte jedno zobrazení. A když se podíval zblízka, uprostred nej byla malá tmavá koule.
"Zvetšit," rozkázal Picard.
Zobrazení se nekolikrát zachvelo, jak dostávalo príkazy o zvetšení, až nakonec bylo možné tmavou kouli mnohem lépe rozpoznat. Po posledním zachvení vyhlížela dokonale kulatá a hladká jako koule kulecníková - ale protože byla tak tmavá, bylo obtížné rozpoznat cokoli dalšího.
Riker byl dokonale zmatený. Dosud nic podobného nespatril.
"Senzory?" rekl, když byl, konecne schopný slov. Potrebovali informace - a potrebovali je, jak nejrychleji to bylo možné. Mohl snad nekdo vedet, jaká další prekvapení je v tomto gravitacním poli ješte cekají?
"Mám potíže se záznamem predmetu," prohlásil Dat. "V každém prípade se zdá, že jeho prumer je prinejmenším dve ste milionu kilometru."
Riker pohlédl na Picarda. Údiv v kapitánove tvári byl stejný jako v jeho.
"Je to skoro velikost orbitální dráhy Zeme kolem Slunce," vyhrkl první dustojník.
"Vlastne," rekl Picard, "proc jsme to dosud nezachytili?"
Dat se otocil i s kreslem a podíval se mu do tváre.
"Predmety s obrovskou hmotou provází vysoký stupen meziprostorové gravimetrické interference. Tahle interference mohla bránit našim senzorum zaznamenat ten predmet do té doby, než jsme opustili hyperprostor."
Bylo slyšet jen tlukot jejich srdcí, jak všichni hledeli vzhuru na obrazovku na ten podivný predmet. Náhle pres Picardovu tvár prelétl výraz údivu. Možná, že objevil neco, co si až dosud nedokázal ani predstavit.
"Pane Date," rekl Picard, "nemohla by to být... Dysonova sféra?"
Data zjevne tu informaci zvažoval. "Neexistují porovnávací údaje, kapitáne. Nicméne ten predmet skutecne vykazuje obecné vlastnosti Dysonovy teorie."
Riker se podíval nejdríve na jednoho a pak na druhého. "Dysonova sféra?" zaznelo jakoby ozvenou.
Picard pokývl. "Je to jedna stará teorie, Rikere. Nejsem ani moc prekvapený, že jste o ní neslyšel." Obrátil se znovu k obrazovce a ukázal na tmavou kouli. "Ve dvacátém století predpovedel fyzik Freeman Dyson, že je možné kolem hvezdy vytvorit obrovskou dutou sférickou plochu. To by melo tu výhodu, že by mohla být zachycena veškerá sálavá energie hvezdy, a ne jenom její nepatrná cást. Potom by populace žijící uvnitr této sféry, mela k dispozici skutecne nevycerpatelný zdroj energie."
Rikerovi oci se zúžily. "Chcete ríct, že by tam uvnitr mohli žít lidé?" zeptal se kapitána.
S odpovedí prišel Dat. "Pravdepodobne dost velký pocet lidí, veliteli. Vnitrní povrch sféry téhle velikosti, by odpovídat více než stopadesáti milionum planet trídy 'M'."
To se dá dost težko predstavit, pomyslel si Riker. Pokouše! se udelat si obraz o civilizaci rozvíjející se pod skorápkou té sféry. K certu, obzor by se tam zaobloval nahoru místo dolu. A možná...
Jeho mysl se pri té predstave celá stáhla. Videl už všelijaké podivné jevy jako první dustojník Enterprise, ale žádný z nich se až dosud necemu takovému nepodobal.
Worf se ozval ze svého místa u taktického panelu. "Pane... lokalizoval jsem nouzový signál. Vychází z bodu na severní

polokouli té sféry."
Picard uvažoval o tom, co mu sdelil, a zároven se obrátil na praporcíka u kormidla. "Praporcík Ragerová, zavedte nás na synchronní orbitální dráhu nad tím bodem."
"Rozkaz, pane," odpovedela Ragerová, a její prsty hbite létaly po ovládacím panelu.
Stále ješte meli povinnost odpovedet na nouzové volání vysílané po sedmdesát pet let, meditoval Riker. Ale jejich zájem o Jenolen vyprchával ve srovnání s tím, jak se zajímali o samotnou sféru. Postupne se jí stále približovali. Neustále se blížili.
Brzy vypadal ten obrovský predmet jako gigantická stena umístená v prostoru, rozpínající se na všechny strany do nedohledna. Tam kde se dríve sféra jevila dokonale hladká, bylo nyní možné rozeznat na jejím povrchu nepochopitelné obrazce - obrazce, které dávaly tušit podperné konstrukce. Nicméne byli stále príliš daleko, aby mohli cokoliv detailne rozeznat.
Oci všech byly upreny na obrazovku. To, co tam videli, bylo tak obrovské, tak mimorádné, že jim nemohla ujít ani jediná viditelná podrobnost.
Konecne dosáhli synchronní orbitální dráhy, jak si to prál Picard. "Udržujeme polohu tricet tisíc kilometru nad plochou," ohlásil Sousa.
"Nouzový signál vychází z lode Federace, která narazila do povrchu sféry," hlásil Dat. Po chvíli potvrdil to, co již všichni ocekávali. "Je to prepravní lod Jenolen, kapitáne."
"Známky života?" ptal se Riker.
"Naše senzory nic neukazují," odpovedel android. "Presto, je patrných nekolik míst s nízkou vyzarující energii... a pomocný systém životních funkcí dosud pracuje na minimální úrovni."
Koutkem oka Riker zahlédl, že se Picard na nej dívá. Vrátil mu pohled a pokývl.hlavou.
"Mustek technickému sektoru," pronesl první dustojník. "Geordi, sejdeme se v prenosové místnosti císlo tri." Potom se obrátil na Klingona, velitele bezpecnostního oddílu, a rekl: "Pane Worfe, pujdeme do toho spolecne."
Když jiný clen posádky zaujal místo u taktického panelu, Worf následoval Rikera do turbovýtahu. Dvere se ješte ani nedovrely a Klingon si nesouhlasne ulevil.
"Já vím," rekl Riker s pochopením. "Radeji byste studoval vnitrek té sféry, než vnitrek opuštené prepravní lode."
Vzhlédl vzhuru na svetélkující strop výtahu a zatváril se otrávene. "Nemám vám to za zlé. Jsem na tom stejne."

Geordi s Rikerem a Worfem po boku se zhmotnili na palube Jenolen a zacali pozorne mapovat své okolí. Než se Geordi pripojil ke svým dvema kolegum v prenosové místnosti, mel chvilku, aby si s porucíkem O'Brienem prošel konstrukcní usporádání prepravní lodi - hlavne proto, aby se nedostali do nejaké pasti - takže potom, na její palube, nebyl prekvapený ani velikostí, ani usporádáním operacního centra.
Avšak ani první dustojník, ani velitel bezpecnosti tak dobre pripraveni nebyli. "Trochu stísnené," komentoval to Worf:.
Riker pokýval hlavou. "Zdá se, že tady snad delali všechno, krome varení."
"Možná, že to taky," poznamenal Geordi.
Všichni vyjmuli své trikodéry. "Jdem na to," prohlásil první dustojník. "Mejte oci na štopkách."
Svetla byla pohaslá a nezdálo se, že by nekteré zarízení v soucasnosti pracovalo. To však pro Geordiho nepredstavovalo žádný problém, nebot díky svému VISORU "videl" takrka stejne, at byla naprostá tma, nebo svetlo. Rozhlédl se a nekteré veci si zapsal do pameti.
Jeden ci dva panely byly znicené nebo vyhorelé, všude na podlaze ležela vrstva popela a na mnoha místech byla oddelující prepážka zborcená. "Tahle lod opravdu prošla peknou mlýnicí," uzavrel své predbežné pozorování, "dokonce ješte pred tou srážkou. Zajímalo by me, co se jí stalo."
Riker nasál vzduch a zamracil se. "Je tu dost dusno," konstatoval.
Geordi odecetl údaje ze svého trikodéru. "Pomocný systém životních funkcí tak tak že pracuje."
První dustojník se obrátil na Worfa a rekl: "Podívejte se, jestli nemužete zvýšit koncentraci kyslíku, porucíku."
Worf pokývnul a pristoupil k jednomu z panelu. Mezitím trikodér ukazoval Geordimu cestu k ovládacum prenosu. Ne že by ocekával, že zde najde neco obzvlášt zajímavého, ale bylo treba projít všechna podstatná místa a zkontrolovat je. O chvíli pozdeji byl rád, že se sem vydal. "Veliteli," zavolal hlavní inženýr, a srdce mu bušilo z toho, co objevil.
Riker se pohnul smerem k nemu, aby zjistil co našel. "Co je to, Geordi?"
"Prenos je stále zapnutý," rekl LaForge. "Je napájený z pomocných systému."
Riker se sklonil k ovladacum prenosu, aby se sám presvedci!, o co jde. "Jak je to možné?" zamumlal. "Režim zhmotnení byl vyrazen z cinnosti."
"A to není všechno," dodal Geordi naléhavým hlasem. "Pomocné fázové induktory byla propojeny s vyzarovacím polem. Vkládání instrukcí je úplne mimo provoz. A zásobní pameti se vzorcem byly uzamceny v diagnostickém cyklu."
Riker zatrásl hlavou. "To nedává žádný smysl. Zamykat jednotku v diagnostickém režimu a nechat proudit neaktivovanou hmotu skrze obrazec v zásobní pameti. Proc by nekdo mohl chtít...?"
Najednou Geordi zahlédl cosi na panelu - neco, ceho si až dosud nevšiml. "Zatracene," vydechl. "Necí vzorec je stále v zásobní pameti!"
Jestliže se jeho tep predtím zrychlil, tak ted mu srdce tlouklo jako zvon.
Riker prelétl odecet. "Máte pravdu," hlesl. "Je to úplne neporušené." První dustojník zmatene vzhlédl. "Degradace signálu menši než žádná celá nula nula tri. Jak je to možné?"
"Nevím," rekl Geordi a horecne premýšlel. "Nikdy jsem se ješte s nouzovým prenosovým systémem, jako je tenhle, nesetkal." Obrátil se zpet k monitoru a videl, že Riker udelal to samé.

"Mohl by nekdo... prežít ve vyrovnávací pameti prenosového systému petasedmdesát let?" zeptal se první dustojník.
Geordi se zakousl do rtu. Bylo by to možné? Nikdo se o to ješte nepokusil... alespon o tom neví. Ale...
"Vím ale, jak to zjistit," rekl konecne.
Riker se na nej podíval. "Myslíte, nechat ho se z toho dostat? Nebo se o to alespon pokusit?" Obocí se mu zkrabatilo.
"Ovšem, za predpokladu, že tam uvnitr vubec nekdo je, to za prvé."
Geordi pokýval hlavou. "Tak, tak. To je presne to, co mám na mysli."
Riker chvilku premýšlel. "Dobrá," souhlasil. "Dejte se do toho."
Samozrejme, že to nebude snadné. Jedna vec byla orientovat se v ovládacím panelu prenosového systému z dvacátého ctvrtého století, se všemi temi automatickými nastaveními a propracovaným systémem zálohování - za neco jiného bylo pokusit se zachránit letitý signál z nouzové smycky, a ješte s použitím starické technologie.
Na príklad, nemohl si dovolit odpojit fázové induktory od vyzarovacího pole. I když by takhle získal více proudu z pomocných baterií, prepnutí by zpusobilo, že zásobní pamet se vzorcem by zustala po zlomek vteriny bez napetí - a to by byla dost dlouhá doba na to, aby signál degeneroval.
Ne, nechá propojení, tak jak je - a jenom udelá odbocku kolem uzlu obou obvodu, který vedl diagnostickou funkci do trvalého cyklování. Pak by to mela být už jen záležitost opetovného spuštení podprogramu zhmotnení a.... když bude mít štestí... hop... také jednoho velmi unaveného cestovatele prenosovým systémem.
A stále velmi opatrne zacal Geordi provádet svuj plán. Zacal volit príslušné údaje a sledoval s napetím, co mu naskocí za signály. Bylo to v porádku. První cást probehla jako po másle. Druhá už tak hladká nebyla.
"Copak se deje?" zeptal se Riker, když si všiml výrazu na inženýrove tvári.
Geordi zatrásl hlavou, "Podprogram, který rídí zhmotnení. Zdá se, že nechce naskocit."
První dustojník zavrcel. "Nenechte ho, aby si vybíral."
"Taky, že nenechám, souhlasil Geordi. V tomhle prípade zvolil jiný postup - a zacal se usmívat.
"Podarilo se vám to?" dohadoval se Riker.
"Podarilo."
Ted už meli na práci jedinou vec, uvažoval Geordi. Uvedl do cinnosti poslední ovládací prvek a zadíval se na malou prenosovou plošinu.
Za okamžik spatril zacátek zastaralého prenosového jevu - byl samozrejme méne stabilní a ne tak efektní jako ten, se kterým mel tak bohaté zkušenosti. V duchu plošinu povzbuzoval.
Snaž se, kcertu. Dej se do práce - ješte jednou, naposled. Vyplivni toho chlápka.
Konecne zacala postava získávat obrysy. Svazek paprsku se chvel a velmi zvolna nabíral na hutnosti, až si Geordi zacal být jistý, že se zhmotní úplne. Za chvíli, s posledním záchvevem energie, postava dostala tvar muže.
"Dobrý Bože," zvolal Riker. "Dokázal jste to."
A také on to dokázal. Nebot ten, kdo tady pred nimi stál, byl živý, dýchající, príchozí z triadvacátého století. A krome toho, že mel ruku na pásce, nebylo to s jeho únavou zrejme tak zlé.

Kapitola tretí

Nejakou chvílí byl Scott jako ochromen a všechno se s ním tocilo. Nevedel, kdo je, a ješte méne, kde je. Ruku mel na pásce, ackoliv si nepamatoval, jak se tam ocitla. Potom se jeho rozbourené smysly zacaly zklidnovat, a vedomí ho pomalu zaplavovalo jako príliv more.
Byl na Jenolen - v operacním centru. Prodelati srážku. Jen on a praporcík Franklin to prežili. A pri nedostatku zásob, kterému museli celit, jejich jedinou nadejí bylo...
Zvedave se rozhlédl. Pred prenosovou plošinou stáli dva muži a dívali se na neho. Spíš by se dalo ríci, že zírali. Jednomu z nich, tomu menšímu, kryl oci jakýsi zvláštní obloukovitý pás, jehož technické zpracování bylo zrejme velmi dokonalé. Oba muži na sobe meli uniformy, které vypadaly spíše jako sportovní dresy; dosud je nikdy nevidel. Ale oba dva byli bájecne lidští a nezdálo se, že by kdokoli z nich pro neho predstavoval nejakou hrozbu.
Krome toho Scotta vysvobodili z prenosové smycky. Takže, proc by s nimi melo být neco v neporádku? Prenosová smycka, pomyslel si. Franklin. Kde je Franklin?
Scott se sebe setrásl malátnost, sestoupil z prenosové plošiny a zamíril rovnou k ovládacímu panelu prenosu. Když míjel své zachránce, pozdravil je jediným kývnutím.
"Díky, hoši," rekl.
Byli jím zcela zjevne ohromení, a tak jen ustoupili do stran a nechali ho projít. Jakmile Scott došel k panelu, zacal hned prohlížet monitory a overovat jejich údaje...
"Musíme tam odtamtud dostat Franklina," rekl spíše sám k sobe než k obema prihlížejícím.
"Ve vyrovnávací pameti je ješte vzorec nekoho jiného?" zeptal se ten s pásem pres oci. V jeho hlase bylo patrné nelícené ohromení.
"Jo," rekl neprítomne Scott. "Dovnitr jsme šli spolecne s Mattem Franklinem."
Tak, a je to skoro hotovo, pomysle! si. Ješte projít tenhle pár úrovní. Tady... a tady... a potom bude...
Pockáme chvilku. Scott uprene hledel na poslední monitor, na ten, kde byly údaje o induktorech. Nelíbilo se mu to. Nelíbilo se mu to ani trochu.
"Neco s tím je," rekl nahlas, a zaslechl ve svém hlase náznak paniky. "Jeden z induktoru nefunguje..." Obrátil se k muži s pásem pres oci a vyštekl: "Zvyšte zesílení u toku hmoty."
Muž uposlechl, aniž se zdálo, že by ho ta vec na jeho ocích nejak omezovala. Presunul se k nedalekému panelu a splnil Scottovy príkazy.

"Do toho, Frankline," ríkal tiše a naléhave, a pokoušel se získat více informací. Jestliže je signální vzorec toho hocha nepoškozený, mohl by preklenout vadný induktor a vyvolat ho pres ten, který je v porádku. "Nevzdávej to, Matte. Já vím, že tam jsi. Slyším, jak bzucí tvé elektrony."
Scottovi vyschlo v ústech tak, že mohl sotva polknout. Zurive se zabýval prístrojem, jistý si tím, že by mohl ješte jednou dokázat zázrak. Koneckoncu se mu podarilo zachránit kuži Jima Kirka v horších.bitvách. Co je na tomhle vlastne jiného?
A potom to zahlédl na jedné ze svetélkujících obrazovek. Grafické znázornení bylo tak ostré, že až rezalo do ocí. Byl to Franklinuv signální profil
Ne, pomyslel si. Ach, Bože, ne.
Chvíli, ani nevedel jak vlastne dlouho, byl úplne ochromený. Když konecne odtrhl oci od grafického znázornení, mel je vlhké od zármutku.
Ti dva, kterí ho zachránili, tam dosud stáli a nerekli ani slovo. Proc by také meli, vždyt Matta Franklina neznali. Jen on ho poznal.
A presto se zdálo, že by to nekdo mel vyslovit. A byl to prece jeho prítel...
"Nemá to smysl. Signální obrazec byl poškozen víc než o padesát tri procenta," zašeptal Scott, neschopný vyslovit cokoli hlasiteji. "Je pryc."
Navzdory tomu, jak potichu byla ta poslední dve slova vyrcena, zdálo se, jako by zaplnila celé operacní centrum. Muž, který nosil ten pás, se zachmuril a odvrátil se.
"Je mi to líto," rekl ten druhý, vyšší muž. Vypadal jako dustojník, který ztratil svého vlastního muže. Bylo videt, že ví, co to znamená.
Scott si unavene prejel rukou pres tvár. "Mne taky," rekl. "Byl to dobrý chlapec. Statecný hoch. Lepšího byste težko hledali."
Po chvilce se vyšší muž pohnul kupredu. "Jsem velitel William Riker," prohlásil. "První dustojník kosmické lodi Enterprise."
Pri tom jménu Scott cítil, jak se v nem cosi pohnulo. Byl vdecný za to, že na jednu ci dve vteriny mohl zapomenout na svuj zármutek.
"Ach, Enterprise, opravdu? To jsem mel vedet, hochu. A vsadil bych se, že to byl sám Kirk, kdo oprášil z té staré holky pavuciny, aby mohla letet po mne pátrat."
Uchopil Rikerovu ruku a mocne s ní zatrásl, a jenom se divil, kdy že Hvezdná flotila zacala navlékat své dustojníky do techhle tesných uniforem. Vždyt se v nich nedala schovat ani bradavice.
"Kapitán Montgomery Scott. Jak dlouho jsem byl nezveštný?"
Riker se krátce podíval na svého spolecníka. Muž s pásem na ocích jen pokrcil rameny.
"No," rekl první dustojník, "bude to pro vás asi šok, pane, ale bylo to víc..."
"Pane?" To slovo vyrkl nekdo hlubokým hlasem. Velmi hlubokým hlasem.
Scott, jako i ostatní, se otocil za hlasem... a pristihl se, jak zírá na divošského Klingona s kostnatým celem. Na stejný druh neprátelské bytosti, která znovu a znovu usilovala o jeho život, pri spolecných plavbách pod velením
Jima Kirka.
Klingon..., který na ne neútocí, který se dokonce na ne nesnaží ani vztekle plivnout. Který tam jen uvolnene stojí, práve tak jako vy.
A navíc, at se to zdá jakkoli nemožné, ten proklatý barbar má na sobe stejnou uniformu jako velitel Riker. Neznamená to... to snad muže jedine znamenat...?
Ale jak je to možné? Jedna vec je podepsat s barbary pakt... ale tohle! Scott mel pocit, že se mu to zdá.
Na rozdíl od neho se zdál Klingon úplne klidný. Otocil se k prvnímu dustojníkovi a rekl: "Podarilo se mi oživit systém životních funkcí. Koncentrace kyslíku se brzy vrátí na normální hodnotu." Potom, když si konecne všiml, jak uprene ho Scott pozoruje, opetoval Worf jeho pohled.
"Kapitán Scott?"
Otocil se a hledel do tváre Rikerovi. Ten muž vypadal... sympaticky.
"Ano?" dostal ze sebe Scott.
"Tohle je porucík Worf," predstavil ho Riker.
"Porucík?" zavrcel Scott. Ocekával by jakékoli jiné vysvetlení.
Worfovy oci se nepatrne zúžily. "Ano. Porucík."
Scott na neho neprestával zírat... pak se po jeho boku objevil Riker. První dustojník rekl skoro jemne: "Kapitáne Scotte... možná, že je tu pár vecí, o kterých bychom si meli promluvit."
Scott se k nemu otocil a v tu chvíli mel pocit, jako kdyby se ocitl uprostred perejí a nemel pádlo. "Ano, hochu. Asi jich bude víc než jenom pár."
Chvíli jim to zabralo, než mu ve strucnosti vylícili, co se stalo. A mnohem déle bude trvat to, než se s tím zacne vyrovnávat.
Muj Bože, pomyslel si Scott. Sedmdesát pet let. Sedmdesát pet let...

Porucík prenosu Miles O'Brien si nebyl jist, jestli správne slyšel. "Veliteli, opakoval byste to ješte jednou?"
"Ctyri na vzestupném prenosovém paprsku," potvrdil Riker.
O'Brien pokrcil rameny. Byl to nejaký druh cerného humoru? Vždyt ta prepravní lod havarovala pred petasedmdesáti lety.
"Tak dobrá," rekl nahlas. "Nakonec, mne do toho nic není."

Zvetšil rozsah prstencového obrysu vysílaného paprsku a zameril jej na vzdálený signál komunikátoru výsadkového týmu, jistý si tím, že posadí svého "záhadného hosta" mezi sebe. Když byl spokojený tím, jak je má zamerené, uvedl do cinnosti vyzarovací pole.
O chvilku pozdeji stála už celá skupina na prenosové plošine pred ním. A bylo jisté, že jsou opravdu ctyri nejen Riker, Worf a Geordi, ale také starší muž se šedivejícími vlasy a tmavým knírem. Až když tri dustojníci zacali opouštet plošinu, uvedomil si O'Brien, že ruka neznámého muže je zavešena v improvizovaném obvazu.
Ale kdo to byl? A co kcertu delal na Jenolen?
No dobrá, pomyslel si O'Brien. Predpokládal, že se o záhadném muži urcite brzy neco dozví. Vždyt ovinky se po Enterprise šírily velmi rychle.

Když byl kdokoli pomocí paprsku prenesen na lod jako byla Enterprise, bylo zvykem sestoupit z prenosové plošiny bezprostredne potom, kdy došlo ke zhmotnení. Nebyl zkrátka duvod na ní setrvávat.
Takže když se Geordimu naskytl známý pohled na Milese O'Briena za ovládacím panelem, zkrátka zamíril k východu. Nebyl ješte ani v polovine cesty pres místnost, když si uvedomil, že za sebou nechali svého prítele kapitána Scotta. Ten pres svuj pokrocilý vek vypadal jako díte ve zcela nové a nepredstavitelné cukrárne, fascinován vším, co videl kolem sebe. Po chvíli jeho pohled utkvel na soucástech prenosového systému nad ním.
Riker a Worf si ani nepovšimli, že s nimi Scott není. Byli již skoro u dverí, když Riker rekl: "Meli bychom vás asi odvést na ošetrovnu, doktorka Crusherová dokáže..."
Náhle se zarazil a otocil se. Scott práve ukazoval na neco nad sebou. Bylo videt, že pocítá. Rikerovy a Geordiho oci se setkaly. Geordi pokrcil rameny.
"Vy jste zmenili pole rezonátoru," rekl neverícne Scott sotva slyšitelným hlasem. Nebylo to nikomu urceno, jen uvažoval nahlas. "Jenom trífázové vstupní prevadece."
Geordi si všiml, že se první dustojník k nemu obrátit. Riker rekl se smíchem: "Pane LaForgi, myslím, že náš host bude mít nekonecnou radu technických dotazu."
Geordi souhlasne kývnul. "Budte bez obav," rekl s pochopením. "Postarám se o nej, pane."
Riker se zadíval ješte jednou na Scotta, a pak pokynul Worfovi. Ten ho následoval a oba dustojníci opustili prenosovou místnost. Mezitím se Scott vzdálil a zkoumal zásobu optických integrovaných obvodu, pripevnených na stene.
"Kapitáne Scotte...?" rekl Geordi s trochou netrpelivosti v hlase.
Náhle se v ocích starého pána - dosud spocívajících na soucástkách nad ním - objevil takrka zdešený výraz. "Co je to... co jste udelali s duotronickými rozširovaci pásma?"
"Ty byly asi pred ctyriceti lety nahrazeny isolineárnimi cipy," vysvetloval Geordi tak klidne, jak jen byl schopen.
Scott se na neho podíval. "Isolineární cipy?"
Mladý muž kývl.
"Pred ctyriceti lety, ríkáte?"
Mladý muž znovu prikývl. "Ano, ty dnešní jsou mnohem výkonnejší."
Scott si pro sebe hvízdl. "No, to si myslím."
Geordi ukázal k východu a zeptal se: "Pujdem?"
Stále ješte trochu ohromene Scott odpovedel: "Ale jiste. Proc ne?"
Když. míjeli ovládací panel prenosu, O'Brien ukázal palcem na nove príchozího a tázave zdvihl obocí. Ale Geordi se jen usmál.
Bylo obtížné vysvetlit Scottuv príbeh nekolika slovy. Možná pozdeji, až jedinému, kdo prežil Jenolen, poskytnou ošetrení a postarají se o jeho pohodlí.
O chvilku pozdeji už byli venku na chodbe a smerovali k nejbližšímu turbovýtahu. Také zde Scottovy oci zaznamenávaly každou podrobnost. Byl zcela pohlcen zvedavostí - zrovna tak, jako by byl jiste i Geordi, kdyby se náhle ocitl na modelu Enterprise z petadvacátého století.
"Ríkal jste," zeptal se náhle mladý, muž, "že jste práve cestovali ke kolonii Norpin Pet, když jste meli tu poruchu s hyperprostorovým pohonem."
"Správne," potvrdil Scott. "Meli jsme pretížený jeden z vodicu plazmy. Kapitán se rozhodl, že opustíme hyperprostor... a pak jsme chytli nejakou gravimetrickou interferenci a najednou tam byla, velká a jako živá..." Ukázal na vystouplou cást prepážky a zeptal se: "Je to rozhraní vodicu?"
Geordi kývl. "Jo. A byla tam... Dysonova sféra, že je, to tak?"
"To byla. Neco fantastického... skutecná Dysonova sféra. Dovedete si predstavit tu technickou úroven, která byla potreba jenom pri vlastním návrhu takové konstrukce?"
Ale jeho pozornost nebyla soustredená na to, aby si vybavil obraz sféry. Prenesla se na nástenný panel, nekolik metru pred nimi. Scott se pohnul smerem k nemu a vyjmul panel z prepážky.
Geordi zustal ponekud zaražený - nebyl si jistý, zda Scott ví, co delá. Ale jeho zdvorilost mu nedovolila, aby udelal jediný pohyb, který by ho zastavil.
"Prenos energie v kapalném stavu," objevoval starý pán. "Vubec žádná silová vedení. Tohle vypadá jako optický vodic dat."
"Pozor, budte opatrný," varoval Geordi. "To není vodic dat. Je to prípojka prenosového zdroje."
Jemne vzal panel ze Scottových rukou a umístil jej zpet na stenu. "Reknete mi neco víc o Dysonove sfére. Co se stalo, když jste se k ní poprvé priblížili?"
Scott pokrcil rameny. Shora k nim klesal turbovýtah. "Samozrejme jsme zacali s bežnou prohlídkou povrchu. Práve jsme

dokoncovali úvodní mapování na orbitální dráze, když najednou vybuchly naše zadní pohonné trubice. Pokusili jsme se to kompenzovat pomocí vnitrních stykacu, ale nemeli jsme dost casu. Lod se dostala do gravitacního tahu sféry... a šli jsme dolu. Padali jsme jak nejaký mizerný kámen."
Geordi tiše hvízdnul. "To je dost zázrak, že nástavba lode prežila takový náraz."
Scottova tvár se zamracila. "No, také to skoro neprežila, protože po nárazu jsme zustali naživu jen já a Franklin."
Geordi si odkašlal a snažil se predstavit si, jaké mohl mít ten muž pocity, když zjistil, že stále ješte žije - zatímco tolik jiných lidí už to má za sebou.
Polkl a ptal se dál: "Jak jste prišel na to, že použijete vzorec v zásobní pameti prenosového systému, abyste zustal naživu?"
Scott potrásl hlavou. "Znáte to prece, jak se ríká pomoz si a Pánbuh ti pomuže. Nemeli jsme zkrátka dost zásob na to, abychom cekali na záchranu... tak jsem musel neco vymyslet."
"Ale zamknout signál v diagnostickém cyklu, aby se nehroutil... a propojit fázové induktory, abyste získal obnovující se zdroj energie..." I kdyby chtel, nemohl Geordi skrýt obdiv, který cítil ke kapitánovi. "To bylo opravdu brilantní."
Scott vzdychl. "Mám takový pocit, že to nebylo brilantní ani z padesáti procent, hochu. Praporcík Franklin by si zasloužil lepší pomer."
Geordimu neušel Scottuv smutek, a tak stocil predmet hovoru na to, co by ho dokázalo zaujmout. "Kapitáne Scotte, myslím, že se vám ctyriadvacáté století bude líbit. Udelali jsme za tech posledních osmdesát let pár celkem zajímavých objevu."
Zabralo to. Scott vypadal trochu uvolneneji, když vstupovali do turbovýtahu. Prohlížel si se zájmem kabinu a souhlasne prikyvoval.
"To ano. Podle toho, co vidím, máte moc peknou lod, pane LaForgi. Opravdu krásnou. Skutecne musím priznat, že je toho na mne trochu moc."
Geordi se pousmál. "Pockejte, až uvidíte sál simulátoru!"
Když se dvere uzavrely, Scott se na neho podíval se smesici prekvapení a zvedavosti. "Sál simulátoru?" podivil se.

Kapitola ctvrtá

"Tak co si o tom myslíte, panenko?" zeptal se Scott.
Beverly Crusherová, která mela hodnost vrchního zdravotního dustojníka na kosmické lodi Enterprise, se zadívala na svého posledního pacienta toho dne, a zatrásla svou hezkou hlavou.
"Jste poklad, kapitáne Scotte. Neco jako skutecný objev. Jediný clovek, který strávil petasedmdesát let cyklováním uvnitr prenosového systému, a je živý a muže o tom vypovídat. Ted byste ale mohl zustat chvíli v klidu, co ríkáte?"
Scott, spocívající na biologickém lužku, ucukl, když lékarka vyšetrovala jeho poranenou paži. "To se vám snadno rekne," ohradil se. "Vy jste nemela petasedmdesát let zlomené rameno. Au."
Crusherová se zasmála jeho žertu, vynala svuj lékarský trikodér a prejíždela jím nad Scottovým ramenem - práve v okamžiku, kdy do ošetrovny vstoupil Geordi. Kraticce k nemu otocila hlavu, aby se na neho usmála, a vrátila se ke své práci.
"Nazdar, doktorko," pozdravil hlavní inženýr. "Nazdar, kapitáne Scotte. Vidíte? Ríkal jsem vám, že budu za chvilku zpátky."
"To je pravda," souhlasil Scott.
Lékarka studovala záznamy. "Máte vlasovou trhlinu na pažní kosti," sdelila mu. Složila prístroj a dodala: "Pár dnu to bude bolet, ale potom by to melo být dobré."
"Dekuji vám," rekl Scott, a uznale se usmál. Když byl mladý, pomyslela si doktorka Crusherová, musel být asi dost na ženské. Dokonce i ted mu v ocích blikaly pekné plamínky - takové, které by mohly žene poplést hlavu, kdyby se nemela na pozoru.
Jako kdyby chtel potvrdit její podezrení, Scott se otocil k Geordimu a prohlásil: "No, jedno se nedá téhle Enterprise uprít. Doktori jsou tady mnohem hezcí než ti, na které jsem byl zvyklý."
Poznámka byla na vkus doktorky Crusherové príliš nezastrená. Ale nemohla si pomoci a musela se zasmát.
"Komplimenty vám nepomohou," zalhala, ukládajíc trikodér do jedné z kapes svého bílého plášte.
"Omlouvám se, jestli jsem rekl neco, na co nejste zvyklá," rekl Scott - který náhle trochu zvážnel. "Nemohu si pomoct. Krásná žena mi rozváže jazyk rychleji než celý kartón francouzské brandy."
To nebylo receno do vetru, uvedomila si doktorka. To bylo vyznání.
Avšak drív než na to mohla reagovat, se otevrely dvere ošetrovny a vstoupil další návštevník. Tentokrát to byl muž, který celé Enterprise velel.
"Kapitáne Scotte," rekl Geordi tak úredne, jak ho dosud neslyšel, "tohle je kapitán Picard."
Picard prešel místnost a napráhl k novému príchozímu ruku, na tvári široký úsmev. "Jean-Luc Picard, kapitáne Scotte, vítám vás na palube."
Scott stiskl kapitánovu ruku práve tak srdecne jako on jemu. "Dekuji, pane. A také všem na lodi, že jste me dokázali najít. Jsem rád, že jste to byli vy. Ale - jestli by vám to nevadilo - ríkejte mi Scotty."
Picard kývnul. "Dobrá. Jak se cítíte... Scotty?"
Scott se podíval na Beverly. "Vlastne nevím. Jak se cítím, doktorko?"
Crusherová pokrcila rameny v predstírané vážnosti. "No," rekla, "až na pár pohmožděnin a odrenin a lehce poranené rameno si myslím, že se na stosedmactyricetiletého muže cítíte dobre."
Scott vrhl na Picarda furiantský pohled. "Tak, co tomu ríkáte? A to se necítím ani na sto dvacet!"

Picard se na Scotta, zdvorile usmál. Avšak k jejich žertování se nepripojil. Jak Crusherová z dlouhé zkušenosti vedela, nebyl tohle kapitánuv oblíbený styl.
"Musím ríci," komentoval to Picard, že jsem byl dost prekvapený, když me velitel Riker informoval, že jste byl na palube Jenolen. V našich záznamech nejste vedený jako clen posádky."
Scottuv úsmev trochu pohasl. "Ve skutecnosti jsem v posádce nebyl, pane. Abych rekl pravdu, byl jsem tam jako... cestující." Otrásl se práve tak, jako když se pred tím doktorka Crusherová dotkla bolestivého místa na jeho rameni. "Víte, cestoval jsem do kolonie Norpin pet, abych se usadil a tešil se z... penze."
Vyslovil to poslední slovo, jako by mu po nem zbyla nepríjemná pachut v ústech. A možná to tak bylo, uvažovala Crusherová. Bylo jasné, že ten muž se s myšlenkou na penzi. ješte vubec nesmíril.
"Aha," poznamenal kapitán. "No, byl bych moc rád, kdybychom si našli chvíli a prošli nekterá období vaší kariéry. Víte, dejiny patri k mým koníckum... a jsem si jistý, že máte fascinující zkušenosti z vaší doby."
"No, nevím, jestli by se daly nazvat fascinující," opácil Scott a na všechny se usmál. "Ale budu, moc rád, když budu znát odpoved na vaše otázky."
"Prima," souhlasil Picard. "Už se na to teším. Bohužel se ted musím vrátit na mustek."
"To znám taky," rekl Scott. "Povinnosti volají. Víte, také jsem byl párkrát ve stejné.situaci."
Chce si dodat sebevedomí, pomyslela si Crusherová. Chce nám pripomenout, že byl kdysi také nepostradatelný.
"To já vím," ujistil ho kapitán. Obrátil se na Geordiho, a rekl ponekud méne ležérním tónem: "Porucíku, musíme zacít s celkovou analýzou Dysonovy sféry."
Geordi pritakal. "Hned se do toho pustím, pane."
Nakonec Picard znovu zameril svou pozornost na pacienta doktorky Crusherové. "Ješte jednou, pane Scotte, vítám vás na palube." A s tím je opustil.
O chvíli pozdeji se Geordi obrátil na Scotta. "Slyšel jste kapitána, budu se muset vrátit do technického sektoru, abych zacal s tou analýzou."
Scottova tvár se pri tom slove rozzárila. "Myslíte do strojovny, hochu? Myslel jsem, že me o to nepožádáte!"
A ješte než mu v tom doktorka Crusherová mohla zabránit, sklouzl z biologického lužka, aby se pridal k Geordimu.
Avšak lékarka nehodlala Scotta pustit na obhlídku lode - rozhodne ne po tom, co mel za sebou. Ackoli jeho zdravotní stav byl v podstate dobrý, nemohl nikdo ríci, jaké dlouhodobé úcinky na lidský organismus mohlo mít to, co prodelal.
"Pockejte chvilku," uklidnovala ho a položila zlehka, ale durazne ruku na jeho rameno. "Co si predstavujete, že budete ted delat?"
Scott na ni pohlédl, trochu zmatený. "Co je zase tohle, panenko? Vyšetrení jste skoncila, nebo snad ne?"
"To je pravda," souhlasila doktorka Crusherová bez vzrušení. "Ale prodelal jste vlastne šok a já nechci, abyste se prepínal. První vec, kterou musíte udelat, je porádne si odpocinout."
Zdálo se, že Scott se chystá protestovat - ale zasáhl Geordi. "Kapitáne Scotte, máme stejne hodne práce. Ale udelá mi radost, když vám budu moci ukázat strojovnu pozdeji, až paní doktorka rekne, že jste v porádku."
Scott se podíval z jednoho na druhého. Když se setkal s jednolitým odporem, povzdychl si. "Tak dobre," rekl odevzdane a dokonce se pokusil o úsmev. "Až paní doktorka rekne, že je to možné."
"Fajn," zaradoval se Geordi. "Pak se uvidíme."
Dívali se za ním, když vycházel ze dverí ošetrovny a Beverly se otocila ke Scottovi. "Požádám, aby vám nekterý praporcík ukázal, kde budete bydlet."
"Nechám to na vás," odpovedel jí. Byl zcela zjevne otrávený.
Ale Crusherová si do vecí nenechala mluvit Když všechno pujde dobre, bude mít Scott pozdeji dost casu na to, aby videl strojovnu a cokoli si bude prát.

Praporcík Kane nyní ocekával, že se k nemu bude velitel Riker chovat trochu lépe. Ale žádná zmena nenastala. A zdálo se, že ani v dohlednu nenastane. Stále ješte trcel ve službe u nákladu - a to zrovna moc neprispívalo k jeho postavení mezi ostatními praporcíky.
Kane si odmítal priznat, že se mýlil. Fakt, že by mel mít ostudu skoro nenávidel. A místo toho, aby držel jazyk za zuby, protože to, že to nedokázal, byl hlavní duvod jak se dostal do téhle situace, delal všechno proto, aby se zahrabal ješte trochu hloubeji.
"Ríkám vám," upoutával na sebe pozornost pultuctu ostatních praporcíku, sedících v osvežovne, "že ten chlap ke mne ješte prileze po kolenou a bude me prosit za odpušteni. Pockejte si na to."
Tranh, který ukoncil Akademii hned po Kanovi, potrásl hlavou a zasmál se. "To urcite udelá. Už ho vidím. A potom si všichni vezmem žakety a usporádáme bál."
Ostatní se tomu zasmáli - dokonce i Sousa, kterého všichni považovali za Kanova nejlepšího kamaráda, a který byl vždy na jeho strane. Kane cítil, jak mu tváre každým okamžikem víc a víc horí.
"Jen si poslužte," rekl, a zatváril se tak sebejiste, jak to jen dokázal. "Smejte se, jak chcete. Budete totiž v tech žaketech vypadat na parkete dost legracne."
Ted se pro zmenu zasmáli tomu, co ríkal on. Usmál se také a cítil, že získal bod. Jednu z vecí, kterou Darrin Kane umel, byl zpusob, jak se dostát z úzkých.
"Ale jedno vám reknu," rekl. "Až já budu nahore na mustku, a kapitána pošlu do penze, tak na své kamarády nezapomenu. Presvedcím se, že toho dostáváte dvakrát tolik než..."
Ješte než stacil dokoncit vetu, rozlehl se po místnosti hlas.
"Praporcík Kane... tady je velitel Riker."
Podlé toho, jak praporcíci ztuhli, šlo snad o hlas boží. Riker byl muž, na nemž zcela závisel postup každého z nich. Mel

nejvetší vliv na to, jestli se jim podarí uskutecnit své sny, nebo zda stráví zbytek života nekde na druhé koleji.
Kane byl jediný, kdo se usmál. Konecne, pomyslel si. Picard s nim už promluvil, a ted volá, aby si napravil reputaci.
No co, Kane mu to rozhodne neusnadní. Místo aby hned odpovedel, dal si na cas, zašklebil se na ostatní, jako byríkal: Vidíte? Já ríkal, že prileze.
"Praporcík Kane?" volal Riker znovu.
Praporcík si odkašlal a ležérne se ohlásil. "Ano, pane?"
Následovala prestávka. "Praporcíku... volám nevhod?"
Kane se zeširoka zašklebil "Ne, pane."
"Protože kdyby to tak bylo," pokracoval Riker, "mohu najít nekoho jiného, komu dám ten úkol."
Praporcík se pri slove úkol naprímil. To bylo to, na co cekal. Nemel v úmyslu se toho vzdát.
Ale zároven si nechtel nechat ujít príležitost k pobavení, která se tu nabízela. Bylo pro nej témer stejne duležité, aby mel zajištenou kariéru, jako aby opet získal drívejší respekt mezi svými soukmenovci.
"Ne, pane," ujistil Kane prvního dustojníka. "Jsem pripraven, odhodlán a schopen." Ale neodpustil si ironický tón jednotlivých slov, a sklidil za to utajovaný smích a potrásání hlavou od svých kamarádu.
"Dobre," ozval se Rikeruv hlas. "V tom prípade jste od tedka ve službe. Chci, abyste se hlásil na ošetrovne." Kane cítil, jak se s ním všechno zatocilo. "Na ošetrovne, pane?" Co se tam, k dasu, mohlo stát tak duležitého, aby se o to musel starat? Nebylo tady snad dost ošetrovatelu, pro tyhle prípady?
"Ano, správne," potvrdil to Riker. "Na ošetrovne. Je tam kapitán Scott a já chci, abyste ho odvedl do jeho pokoje."
Náhle pochechtávání ustalo. Kane se rozhlédl po svých druzích. Všichni byli tak zaražení, že se ani neusmáli. Proti tomuhle byla služba u nákladu úplným vyznamenáním. Doprovodit nekoho do jeho pokoje... existoval vubec ješte méne duležitý úkol? Nenapadl ho ani jediný.
"Praporcíku," vyštekl Riker. "Musím to snad opakovat?"
Kane zaskrípal zuby. Tak takhle si výsledek toho rozhovoru nepredstavoval. Vždyt on na tom mel být ze všech nejlépe.
"Ne, pane," zamumlal konecne. "Ošetrovna. Kapitán Scott."
"Okamžite," dodal ješte první dustojník. "Kapitán Scott už ceká."
Nastalo ticha - zesmešnil ho, dostal ho na kolena. Kanovi se chtelo do toho ticha zaklít, ale to by všechno jenom zhoršilo. Jenom by to zduraznilo jeho degradaci.
Tranh se usmál - byl príliš zaražený na to, aby Kaneovi pripomínal jeho prohru. Namísto toho rekl skoro nežne: "Mám takový pocit, že necháme žakety ve skríních, aby je dál žrali moli... co, praporcíku?"
Když si z neho Tranh delal legraci, to se ješte dalo vydržet. Ale když mu projevoval náklonnost... soustrast... to bylo víc, než mohl Kane snést.
Chtelo se mu Tranha praštit. Prál si ho zranit tak, jak byl poranený i on sám. Ale ovládl se. Napadení jiného praporcíka by se v jeho záznamech nevyjímalo moc dobre, a stále ješte tu byla nadeje, že záznamy pro neho budou jednoho dne duležité.
"Hej," povzbudive rekl Sousa a položil mu ruku na rameno. "Není to žádná prohra, Kane. Je to v porádku."
Ale nebylo to v porádku - ani zdaleka ne. Setrásl Sousovu ruku, vstal, prešel místnost a zamíril k východu. Všechno v nem vrelo; byla to jediná vec, kterou mohl udelat, aby nevybuchl.
Zdálo se mu pred tím, že veci nejsou jak mají být, ale ted se situace stávala skutecne... neúnosnou.

Scott se usmál. Praporcík, který by urcen, aby mu ukázal, kde bude ubytovaný, byl tak zdvorilý, jak ocekával. Bylo príjemné si overit, že hvezdná flotila stále mela prísné požadavky na ty, jimž byla umožnena služba na vlajkové lodi.
Samozrejme bylo možné, že praporcík Kane byl výjimka mezi svými kolegy, ale Scott doufal, že tomu tak není. Bylo by mu hodne protivné, kdyby zjistil, že se lidská rasa zhoršila oproti stavu, jakého dosáhla v triadvacátém století.
"Pane, jsme na míste," rekl Kane. Zastavil se pred posuvnými dvermi, které se príliš nelišily od tech, které znal Scott ze staré Enterprise. "Až po vás, pane."
Když zdvorilost, tak zdvorilost, pozoroval ho Scott. Souhlasne pokývl, ale ten hoch byl tak disciplinovaný, že se ani neusmál. Jediné co udelal, bylo, že trpelive pockal, až starý pán vejde dovnitr.
Dvere zasycely a samozrejme se zcela automaticky otevrely. O chvilku pozdeji Scott zahlédl prostory, které pro neho byly pripraveny... a zatajil dech.
Ješte než si je mohl porádne prohlédnout, zacal Kane predvádením. "Šatník najdete tam vzadu, s úplným oblecením ve vašem císle. A tohle," mávl rukou, "je jídelní replikátor... a váš pocítacový terminál..."
Scott se ohromene rozhlížel po místnosti. "Pane Bože, clovece, kam jste me to zavedl?"
Kane se k nemu otocil a bezvýrazne rekl. "To jsou normální místnosti pro hosty, pane." A po chvíli: "Mohu se pokusit najít pro vás neco vetšího, budete-li si prát."
Scott na neho vytreštil oci. "Vetšího? Vy mi nerozumíte, hochu. Proc vetšího? Když jsem sloužil, nemel takové prostory na kosmické lodi ani admirál. Tomu verte," pokracoval, jak se mu vybavily staré vzpomínky. Vzpomínám si, že jsme jednou museli dopravit Dohlman z planety Elas na Trójus." zajíkal se smíchem. "To jste v živote neslyšel, jak si ta ženská strašne stežovala a vyvádela."
"Ale... opravdu," ozval se Kane, stále tak zdvorilé. "Pak máte k dispozici simulacní sál, 'Prední desítku' a elocvicnu." Ukázal na stolní terminál. "Pocítac vám ukáže, jak se tam dostanete. Dokud vám nepridelíme komunikacní odznak, proste použijte tenhle - další mávnutí rukou - "komunikacní panel, kdybyste cokoliv potreboval."
Ale Scott tomu nevenoval príliš velkou pozornost. Znovu si oživoval vzpomínky. "Víte," sveroval se, "tyhle místnosti mi pripomínají hotelový pokoj, který jsem jednou mel na Argeliu. Safra, to byla ale planeta... všechno, na co si clovek:vzpomnel, jen na lusknuti prstu. Pravda je, že pri naší první návšteve jsem se dostal do dost velkých potíží,

ale..."
"Ach, prominte, pane," skocil mu do reci Kane.
Scott se zarazil. "Ano, hochu?"
"Budu se muset vrátit do služby, pane." Praporcík se stále zdvorile usmíval... ale ted to vypadalo, že je zdvorilý až príliš. Jako kdyby zdvorilost jen predstíral, bylo to tak asi od samého zacátku.
Scott se zamracil. Jaký byl blázen. Praporcík Kane se urcite nezajímal o Dohlman z planety Elas, anebo o ubytování na Argeliu, ani o jiné príbehy; které by mu vyprável. Všechno tohle ted Scottovi bylo jasné. Všechno, co si Kane prál udelat, bylo zbavit se povinnosti a jít si po své práci.
"Je mi líto, že jsem vás zdržel," rekl omluvne starý muž.
Praporcík si nenechal ujít príležitost. "Ale vubec jste me nezdržel, pane. Budete si ješte neco prát?"
Scott zavrtel hlavou, ale jeho dobrá nálada byla ta tam. "Ne, nic. Dekuji vám, pane Kane."
Mladý muž se nezdržel déle, než musel. Dvere se za ním zasunuly a Scott zustal sám.
Sám. V tomto obrovském apartmá. Na palube velikánské a neznámé lodi.
Vzdychl a posadil se na calounené lože, které pro neho pripravili. Rozhlédl se kolem. Potom znovu vzdychl. Na palube Enterprise - na té, pro kterou by si byl da1 useknout ruku - byl zvuk motoru slyšet po celé lodi, nezáleželo na tom, kde jste byli. Kdysi mel problémy nekde jinde usnout, protože mu chybelo to její jemné hucení.
Pomyslel si, že se mu tady nebude dobre spát. To místo bylo tiché jako hrobka. Možná, že i na této lodi bylo nekde slyšet hucení motoru, ale urcite ne v téhle jeho kabine. A mel takový dojem, že ani nikde jinde na lodi, krome samotné strojovny.
Scott se náhle cítil úplne ztracený - jako díte, které opustilo své rodice. A také vedel proc. Nebylo tady nic, co by mel na práci.
Celý svuj život si na sobe cenil toho, jak byl užitecný. Jestliže potreboval nekdo cokoliv udelat, zadal to Scottymu. Lidé ho nazývali géniem, kouzelným mechanikem i zatracene zázracným pracantem.
Skutecnost byla taková, že vždycky dokázal, aby veci fungovaly. Ale jenom tenkrát, když k tomu mel príležitost. Avšak tady... tady a ted... tady nemel šanci.
Tahleta Enterprise už hlavního inženýra mela. A i kdyby nemela, on by se na ten úkol už zdaleka necítil - rozhodne ne se svými neúplnými a zastaralými znalostmi moderních technologií. Zatracene, vždyt si spletl dokonce i prípojku zdroje s vodicem dat. Nejradši by se nevidel za takový omyl.
Možná, kdyby býval mel rodinu... kdyby se byl usadil... byl by našel pro sebe nejaký jiný životní styl. Ale jediné deti, které kdy mohl nazývat svými, byly motory Jima Kirka na Enterprise - a ty už byly hodne dávno mimo provoz, snad by mohl ríct na onom svete stejne, jako všechno ostatní, co znal a miloval. Ale to už byl osud prukopníku vesmírných cest a vedel, že na sentiment nemá právo. Presto však dávné vzpomínky stále vyvolávaly zvláštní svíravý pocit, který nyní nabýval na intenzite.
Tak co, Montgomery, co si pocneš? premítal Scott. Pánbuh ví, že bude muset zacít neco delat, nebo zešílí. A nemohl uverit tomu, že by se zachránil - jediný ze všech tech chudáku na Jenolen - jenom proto, aby pomalu prichází o rozum. Pri té myšlence pookrál. Byl prece zachránen, nebo snad ne? A jestliže tomu tak bylo, musel k tomu být nejaký duvod - proc. Možná, že to není dosud zrejmé, ale .. duvod tady urcite je.
"Jo," rekl nahlas sám k sobe. "Starý Montgomery Scott í ješte hotov. Nekde mezi tím obrovským množstvím hvezd, možná, že dokonce nekde na téhle lodi, je nejaký technický detail, který bude vyžadovat moje jemné zacházení. A když budu trpelivý, najdu ho."
To byla troufalá slova, pomyslel si. A i když si nebyl zcela jistý, zda jim má verit, urcite neznela jeho uším tak zcela špatne.

Kapitola pátá

Picard si hrbetem levé ruky setrel potucky potu, které mu stékaly do ocí. Potom si nauceným pohybem spustil kryt opet pred oblicej, a cepelí kordu pozdravil svého protivníka.
Nekolik metru od neho mu Riker pozdrav opetoval a prikrcil se do strehu. Možná, že má príliš nízký postoj, odhadoval kapitán. Ale nebylo divu, vždyt jeho první dustojník byl v šermu vlastne novácek.
"En garde," ohlásil Picard, a udelal krok vpred.
Riker si držel svou pozici a ani se nepohnul. To vyžadovalo sebekázen, to kapitán vedel. U zacátecníka dost vzácné. Nezdálo se ani, že by mel v úmyslu postoupit také dopredu. Picard udelal výpad - jeho útok nebyl príliš prudký, jen takový, aby se protivník stáhl zpet a byl zranitelnejší.
Avšak Riker musel jeho strategii prohlédnout, protože neudelal nic z toho, co by se od neho ocekávalo. Místo aby se stáhl, odrazil kapitánuv kord do strany - ne o moc, jen aby jeho minul - a provedl naopak výpad sám.
To, co ze zacátku vypadalo jako jednoduchý výpad, se velmi brzy rozvinulo v masivní útok, který by patrne méne zkušeného šermíre zastihl nepripraveného. Jediné, co mohl Picard delat, bylo odrážet Rikeruv kord a snažit se, aby nezasáhl cíl. A pritom rychle couvat až k hranicní pasce.
Když se kapitán stáhl až za koncovou znacku, vyrazil jeho protivník k poslednímu beznadejnému útoku - a ukázalo se, že je krátký. Jen pár centimetru a byl by si Picard musel zapocítat zásah. A byl by to brilantní. zásah, uznával Picard.
"Bravo," zvolal, když oba zvolnili - kapitán stále couval a Riker postupoval vpred. "Vidím, že jste cvicil za mými zády."
Riker se za sítem masky usmál. "Rekl jste to trochu neuprímne."
"Ale to je uprímné," odporoval Picard. "Protože v lásce i v šermu se vždy hraje poctive."
Když znovu zaujali pozice, kapitán si uvedomil, že je v nevýhode. Podle pravidel musel znovu zacínat poblíž koncové

znacky. Bude-li ted muset opet ustoupit až za ni, bude se mu to automaticky pocítat jako zásah. Ale at se propadne, jestli tohle dopustí.
"En garde?" nedockave navrhoval Riker.
Picard prikývl. "V porádku."
Hned jak to vyslovil, naznacil výpad - byl to pokus, jak primet protivníka k ústupu a naopak získat trochu víc prostoru. Ale stejne jako predtím, Riker na to nepristoupil. Jen tam stál a odmítal se pohnout, byt jen o píd.
"Wille, ustoupit neznamená prohrát," rekl kapitán.
Riker se zasmál. "Ale útocit také ne."
Vetší muž provedl výpad, aniž by se to dalo predpokládat. Ale tentokrát byl Picard ve strehu. Elegantne odrazil Rikerovu cepel na stranu a vrhl se vpred - práve vcas, aby špickou svého kordu zasáhl nekrytou hrud svého prvního dustojníka.
"A má ji!" vyštekl Picard, který se na okamžik opet zmenil v arogantního mladého Francouze v šermírské škole. Když si snal masku, Riker si oddechl. Propocené vlasy mel prilepené na celo. "Krásný zásah, pane."
Picard si také sundal kryt obliceje a lehce kývl hlavou jako podekováni za to ocenení. "Dekuji, Wille. Ale príšte by se vám mohlo vyplatit, kdybyste dokázal o kousek ustoupit... nechat mi klamný pocit bezpecí... a pak se do me pustit."
První dustojník prikývl. "Budu si to pamatovat."
Kapitán pokynul hlavou smerem k jídelnímu replikátoru v rohu telocvicny. "Vadila by vám prestávka?"
Riker sice vypadal, jako že by rád pokracoval, ale nakonec rekl: "Samozrejme. Proc ne?" Masku si dal pod paži, ve které držel kord, a následoval svého nadrízeného k replikátoru.
"Caj," rekl Picard, když prišel k prístroji. "Earl Grey. Horký." Otocil se ke svému druhému veliteli. "A vy, Wille?"
"Vodu z horského potoka. Tak ledovou, že zacíná tuhnout.
O chvilku pozdeji si replikátor poradil s jejich požadavky, kapitán vyjmul nápoje, podal ledový Rikerovi a usrkl svuj caj.
"Tak," zacal a pripravoval si pudu, aby ukolébal Rikerovu ostražitost, "jak se darí kapitánu Scottovi? Mohu se spolehnout na to, že jste ho sveril do dobrých rukou?"
"Do tech nejlepších," odpovedel první dustojník. "Požádal jsem Geordiho, aby se ho ujal."
"To je dobre," poznamenal Picard. "Po tom všem, co prodelal, si zaslouží veškerou pomoc, jakou jsme mu schopni poskytnout."
Riker tu návnadu spolkl. Ted už bylo jen otázkou casu, jak ho dostat tam, kam chtel - pokusit se u svého zástupce zjistit skutecnou príčinu toho, proc ho ten mladý muž požádal o pomoc.
"Wille, pred nedávnem jsem mel u sebe v pracovne návštevu. Praporcíka Kana."
Všiml si, že Riker trochu ztuhnul, když vyslovil to jméno. "Tak to byl tedy duvod, proc jste se mi vyhýbal," rekl. "A copak Kane ríkal?"
"Myslím, že to víte," odpovedel Picard a pokracoval dál, aby mu sdelil podrobnosti. "Že jste k nemu nespravedlivý. Že mu nedáváte príležitost, aby se zdokonalil. Že jste si z nejakého duvodu na neho zasedl."
První dustojník se mu podíval do ocí. "Ano, zasedl jsem si na neho," souhlasil. "Porádne jsem si na neho zasedl." A po chvíli dodal. "To ale není duvod, proc k nemu pristupuji jinak než k ostatním. Praporcík Kane se má ješte hodne co ucit, aby dokázal respektovat predstavené dustojníky."
Kapitán se pokoušel vyznat v Rikerove prohlášení. "Ale ctižádost není trestná, Wille. V opacném prípade bychom oba museli být dávno ve vezení. A ze stejného duvodu i všichni ostatní dustojníci flotily."
"Nemluvím o ctižádosti, pane. Mluvím o aroganci. O nedostatku respektu k autorite - k tradici."
Picard se zamracil. "Je to opravdu tak zlé, abyste mu musel dávat tu nejhorší službu?"
"Ano, je." prisvedcil jeho první dustojník. Ale další podrobnosti mu již nerekl. Ale kapitán je chtel znát.
"Asi víte," promluvil k Rikerovi, "že Akademii jsme ukoncili s otcem Darrina Kana spolecne. Znal jsem praporcíka, ješte když byl chlapec... "
"Asi ne tak dobre, jak si myslíte, pane." Tváre prvního dustojníka ztmavly, jak se v nich usadily stíny. Nechal si asi dve vteriny na to, aby se ovládl, a pak pokracoval. "Kapitáne... když jsem nastoupil jako první dustojník na téhle lodi, rozumelo se samo sebou, že mi pujde o urcité veci. Ted mužete bud schválit zpusob, jakým vedu praporcíka Kana, nebo me mužete zprostit funkce. Ale jestliže se rozhodnete pro to první..."
Riker už vetu nedokoncil. Nebylo to nutné. Picard se mu zadíval do ocí. "Opravdu na to máte takhle vyhrocený. názor?"
"To mám, pane." Stál na svém - práve tak jako pri šermu.
Bylo na kapitánovi, zda mu tuhle pozici umožní, nebo jestli se pokusí s ním pohnout - ale s rizikem, že o neho prijde. V podstate to bylo jednoduché. Mel se snažit jim pohnout? Bylo, anebo nebylo jeho povinností zasahovat v takovémhle prípade?
Picard se rozhodl. "Udelejte to tak, jak myslíte, je to nejlepší," rekl prvnímu dustojníkovi. "Z mé strany považuji tu záležitost za uzavrenou."
Bylo videt, že to Riker tuto velkorysost ocenil. "Dekuji vám, pane."

"Praporcíku Kane... "
Nejdrív ze všeho si Kane pomyslel, že je to stále ješte jen nocní mura. Rikeruv hlas jakoby letel pres temnou, ponurou krajinu a zpusoboval sesuvy pudy a trhliny jako pri zemetresení. A nezáleželo na tom, kam utíkal, nebo kde se chtel skrýt. Nemohl mu uniknout.
"Praporcíku Kane..."
Bylo to jak burácení hromu, spadalo to jako kaskády ze stríbrošedých shluku bourkových mraku... obrovských, letících

stále níž, hrozících pohrbít ho pod svou váhou...
"Praporcíku Kane!"
Kane vyskocil, jako když do neho strelí. Rozhlédl se kolem sebe. Hrdlo mel vyschlé a stažené strachem. Uvedomil si, že je ve své kabine. Ve své kabine na Enterprise, v žádném svete nocní mury a své predstavivosti. A ten hlas... to byl Riker, to je jasné. Skutecný Riker. Ale proc...?
Potom však sklouzl pohledem na chronometr na stole a hned znal odpoved. Bylo již deset minut po zacátku jeho služby - a on byl ješte v posteli. Strhl ze sebe pokrývku a vyskocil bosýma nohama na podlahu.
Zatracene, zatracene, zatracene...
"Ano, pane. Tady je Kane, zaspal jsem, pane."
"Opravdu?" zaznel v interkomu ironický Rikeruv hlas. "Tomu se mi nechce ani verit."
Praporcík témer proletel místností k prádelníku a rychle vytáhl cistou uniformu. Srdce mu letelo jako o závod a bušilo do hrudníku.
"Omlouvám se veliteli," vyrazil ze sebe. "Nevím, jak se to mohlo stát. Myslím, že jsem žádal pocítac o buzení..."
"Nežádal," znel durazne Rikeruv hlas. "Overil jsem si to."
Kane klel, když si navlékal cerveno-cernou uniformu. Ted tomu nasadil korunu. Nestacilo, že ho Riker nenávidel, ted mu ješte dal sám do ruky zbran. Cím více cerných bodu bude moci první dustojník vepsat do jeho záznamu, tím jednodušší pro neho bude držet ho pod vodou.
Samozrejme, že by k nicemu takovému nedošlo, kdyby si byl šel lehnout v rozumnou dobu. Ale byl tak vzteklý, že ho nechal opatrovat toho starce, že zustal v 'Prední desítce' až do uzavrení... usrkával synthehol a rozmýšlel zpusoby, jak se z toho vyvléct.
"Už se to nebude opakovat, pane, verte mi. Budu dole u nákladu za pár minut." Praporcík nenávidel myšlenku plazit se pred Rikerem po kolenou... jen proto, aby se delal hezký. Prímo se mu to hnusilo. Ale ten muž mel
Kanuv osud ve svých rukou a nebyla cesta, jak se z toho vykroutit.
"Nemusíte se obtežovat," promluvil k nemu první dustojník.
Kane si práve navlékal jednu z nohavic; ale nechal toho, když byl práve vpuli. "Prosím, pane?"
"Ríkal jsem, abyste se neobtežoval. Dnes se nebudete starat o náklad."
Praporcíkovu tvár zalil úsmev. Ted to už snad konecne vypadá, že mu Picard promluvil do duše, pomyslel si. Ted už snad konecne dostanu službu, jak se patrí...!
"Kam mám tedy jít,... pane?" Natáhl si konecne i druhou nohavici, ale ted už o poznání pomaleji.
Skoro již slyšel, jak Riker, ríká: na mustek. Opravdu si byl ta k jistý, že zaslechne práve tato dve magická, tak dlouho ocekávaná slova, že málem preslechl ta, která Riker skutecne vyslovil.
"Hlavní hangár raketoplánu. Paluba ctyri."
"Cože...?" Praporcík to vyslovit nechtel. Ale už se stalo, a bylo to tak hlasité, že ho urcite bylo v interkomu slyšet.
"Hlavní hangár raketoplánu," opakoval Riker. "Máte neco se sluchem, praporcíku?"
"Ne... nic, pane."
"Verte mi," dodal Riker, "že bych vás neodvolal z vaší obvyklé služby, pokud bych pro to nemel dobrý duvod. Coburn má totiž zánet slepého streva a nekdo ho musí nahradit." Po chvilce: "Nemejte obavy, bude to jen na chvíli. Jakmile se Coburnovi udelá líp, budete se moci venovat vašim obvyklým povinnostem."
V tichu, které následovalo, se Kane nezmohl na nic jiného, než že zustal bez pohnuti stát. Potom vrazil pest do rukávu svého dresu tak prudce, že se syntetický materiál roztrhl. Ta nocní mura neprestala, pomyslel si. Byl to jen zacátek.

Scott vedel, že se od neho ocekává, že bude odpocívat, ale on to už nemohl vydržet ve svém apartmá o mnoho déle, nechtel-li prijít o rozum. Cíti1 naléhavou potrebu jít ven... videt trochu víc z té obrovské lodi a z toho, co všechno mohla nabídnout. A i když název 'sál simulátoru' znel zajímave, nejednalo se zrovna o neco, co by on potreboval k životu. V žádném prípade ne práve ted.
Totéž se týkalo i toho, co nazývali 'Prední desítkou' - at již to bylo cokoli - a nakonec i telocvicny. Necvicil už celých sedmdesát pet let, urcite ho nezabije, když to ješte o chvíli odloží.
Co však chtel skutecné videt, byly nejaké stroje. Stroje, které vyrábely energii, a stroje, které ji spotrebovávaly... stroje, které uvádely veci do pohybu a zase je zastavovaly... stroje, bez nichž by tato fantastická kosmická lod nemela nadeji fungovat. To bylo to, po cem toužil. To bylo to, co zrychlovalo jeho tep nyní, jako i vždy predtím.
Na druhou stranu ale vedel, že takovou prohlídku rozhodne povolenou nemá. Predpokládalo se, že bude odpocívat, a že nebude podvádet. Bylo mu jasné, že ho moc dobre neznají. Ríci Montgomery Scottovi, že nemá neco delat, bylo to samé, jako ho k tomu prímo vyzvat.
Zároven však chtel zustat blízko svých místností na palube sedm. Kdyby byl pristižen nekde, kde nemel co delat, mohl by tvrdit, že nejak zabloudil.
Samozrejme, že prvním místem, kam by zamíril, by byla strojovna. Ale tam bude urcite práve ted plno lidí a všichni se budou zabývat analýzou Dysonovy sféry. Bude lépe najít nejaké jiné místo, kde tolik lidí nebude a kde by se mohl na chvíli ztratit.
Místo, jakým bývala na Enterprise kóje raketoplánu císlo jedna. Jestliže se nemuže dotýkat motoru, které pohánejí skutecnou Enterprise - alespon dosud ne - prostudovat si raketoplán bude vec skoro stejné lákavá.
Když opustil svoje apartmá, dal se Scott chodbou dolu, a tváril se jako by nebyl žádný duvod, který by mu v tom bránil. Lidé si prohlíželi jeho obvaz, ale pokud ho podle nej poznali, nedávali to na sobe znát. Když dorazil ke stanici turbovýtahu, dvere se pred ním otevrely a on nastoupil.
Zatím to jde fajn, rekl si pro sebe. "Kóje raketoplánu císlo jedna," pronesl k pocítaci, jak to odkoukal od porucíka

LaForge, když spolu jeli dolu na ošetrovnu.
Zdálo se mu, že se dvere otevrely, sotva vyrknul svuj príkaz. Pokýval obdivne hlavou. Výtahy na jeho Enterprise nikdy nebyly tak rychlé a tak hladce se pohybující.
Když vyšel do chodby, rozhlédl se obema smery... a uvidel kóji raketoplánu pár metru nalevo. Udelal nekolik nenucených kroku tím smerem, jakoby by byl jedním z mnoha šroubku v tom velikánském stroji patrícím do ctyriadvacátého století. A stejne jako predtím, nikdo ho nezastavil, nikdo se ho na nic nezeptal.
Vstup do kóje raketoplánu se obešel také bez problému. Když se priblížil, vchod se do široka rozevrel, a to, co pred ním odhalil, byla opravdová pastva pro inženýrské oci: prostor tak velký jako celá paluba Jenolen byl zaplnený takrka dvema tucty raketoplánu - od velkých až po docela malé, všechny mihotave zárily ve shora dopadajícím osvetlení. Vypadaly jako roj nebeských brouku.
"No to me podržte," rekl. Nemohl si pomoci, pri pohledu na ne se musel radostí zašklebit.
Prešel velký, prázdný prostor uprostred haly, vztáhl ruce a pohladil kovový povrch nejbližšího stroje. Byl proti ocekávání na dotek teplý.
Také jeho tvar byl mnohem více proudnicový, než tomu bylo u raketoplánu, které pamatoval: mívaly ostré hrany a skrínovitou konstrukci. Stroj, který mel pred sebou byl tak hladký, jeho linie tak cisté a lahodící oku, že se zdálo až neprirozené, že je v klidu. Správne by mel klouzat prostorem, prodírat se spodními vrstvami atmosféry nejaké planety práve tak, jako když se vzácná perla spouští na dno tiché vody.
Scott si precetl pojmenování na jeho boku, nápis elegantne provedený sklonenými psacími písmeny. Stálo tam Christopher. Radostne se usmál. To bude urcite po Seanovi Jeffreym Christopherovi, muži který vedl první úspešnou sondu od Zeme k Titanu na zacátku jednadvacátého století - a byl synem kapitána Johna Christophera, který byl velmi krátce - a proti své vuli - hostem na Enterprise.
A kdyby nebylo Scotta, jenž prišel na zpusob vráceni Christophera do jeho casové roviny, do doby nekolik minut pred tím, než se stretl s Enterprise, tak by nebylo ani Seana Jeffreyho Christophera - a velmi pravdepodobne ani Spojené federace planet. Protože kdyby bývala byla expedice k satelitu Saturnu neúspešná, težko by se byl vesmírný program Zeme rozvinul do organizace nazývané dnes Hvezdná flotila. A kdyby neexistovala Hvezdná flotila, jak by mohla existovat Federace?
Scott za sebou zaslechl zvuk kroku, otocil se - a hledel do známé tváre. Byl to praporcík, který ho den predtím uvádel do jeho místnosti. Ten, který byl tak zdvorilý. Jak že se to jmenoval? Crane? Ne, nejak jinak...
Luskl prsty. "Kane."
Praporcík kývl a opatrné ho pozoroval. "Ano tak je to, správne, pane." A po chvíli se zeptal. "Tedy, eh, eh, máte povoleno tady být?"
Scott na neho zamrkal. "Abych rekl pravdu, hochu, nemám na téhle lodi povolení vystrcit ani nos. Ale jak se mi to jeví, být celou dobu v pokoji a pocítat nýty na prepážce, když venku za dvermi je úplne nový svet, to jde vydržet jen težko. Jestli mi rozumíte."
Praporcík se zamracil. "Kane bezpecnostnímu," rekl, a nespouštel ze starého pána oci. "Mám tady vetrelce v hlavním hangáru raketoplánu, jméno: kapitán Scott. Myslím, že potrebuje eskortu zpet do jeho místnosti."
Scott mel pocit, jako by mu nekdo vrazil nuž.do zad. "No, tohle," promluvil k praporcíkovi, "to nebylo nutné. To nebylo vubec nutné."
Kane pokrcil rameny. "Mám dost svých vlastních problému i bez toho, abych mel maléry kvuli návšteve, která tady nemá co delat." Jeho ústa se zkroutila do neceho, co mel být asi úsmev, ale dost horký. "Jestli jste schopen pochopit, co mám na mysli."
Ješte drív než mohl Scott odpovedet na praporcíkovu nezdvorilost, objevil se porucík Worf se dvema dustojníky ze svého bezpecnostního oddílu. Starý pán se už pripravil na hrubé zacházeni, které bývalo pro Klingony typické.
Ale niceho takového se nedockal. Worf se choval skoro nežne, když rekl: "Pujdete se mnou, pane?"
Scott si slavnostne odkašlal. "No," odpovedel a vrhl vyhaslý pohled opet na praporcíka Kana, "když me o to tak hezky žádáte, chlapce, to je pak težké odmítnout."
A pak, obklopen bezpecnostními dustojníky, nastoupil zpátecní cestu do svého velkého, prázdného príbytku. Ale už si plánoval svuj príští útek. Ted když okusil chut toho, co bylo tam venku, nemel v úmyslu sedet a zírat na ctyri steny; a vubec už mu nezáleželo na tom, co ríkala doktorka Crusherová.
Nekolik hodin bude ted klidne ležet, rozhodl se. Potom, až to nebude nikdo cekat, vydá se na další malý výlet. A tentokrát to bude presne na to místo, které si opravdu prál navštívit.

Kapitola šestá

Dole, v technickém sektoru, se to hemžilo inženýry, kterí u svých panelu overovali údaje na obrazovkách. Byli to ženy i muži, a všichni meli stanovenu sérii zkoušek, které museli dokoncit. A Geordi nebyl v žádném prípade zapomnetlivý, pokud se týce jejich cinnosti. On sám si pridelil také úkol, pri nemž zacal vkládat základní údaje do monitoru na svém stole.
"Porucíku LaForgi?"
Vzhlédl a ve vchodu do pracovny se objevila Kerry Bartelová. "Pojdte dál," rekl Geordi. "Ale moc velké pohodlí vás neceká. Mám pro vás práci."
"A copak to bude?" zeptala se Bartelová, vysoká blondýna - dost agresivní osoba, jak ji Geordi odhadoval. Hlavní inženýr pootocil svuj monitor tak, aby si Bartelová mohla prohlédnout zobrazení, které na nem bylo. "Mustek po mne chce úplné spektroskopické zobrazení sféry, k tomu budeme potrebovat, aby všechny senzory byly synchronní.

Bohužel nemohu provést novou kalibraci zadního pole, jsou-li v cinnosti hyperprostorové motory."
Žena prikývla. "To zvládnu. Predpokládám, že chcete, abych je vypnula."
"Presne to chci, abyste udelala."
Bartelová se usmála. "Ano, pane. Považujte to za vyrízené."
Když zamírila k jádru motoru, Geordi se vrátil k práci na terminálu pocítace. Uprímne receno, tešil se, až tu spektroskopickou analýzu dokoncí. Jako všichni ostatní, ani on se nemohl dockat, až se o sfére neco dozví.
Hlavní inženýr byl tak zamestnán tím, aby již zacali se snímáním, že si skoro nevšiml náhlého zesílení hlasitosti hovoru venku. Zaznamenal to jen okrajovým vnímáním - ale nebylo to obvyklé, v dobe, kdy meli tolik práce. Zároven to však nebylo nic, co by od neho vyžadovalo jakýkoli zvláštní zásah.
Jeho lidé byli dobre vycvicení profesionálové. Hovor se jiste za pár vterin ztiší, a muži i ženy se vrátí zpet ke své práci. Alespon se dal takový prubeh predpokládat. Bohužel to tak nebylo. Nejen, že rozhovor neslábl, ale navíc se zdálo, že se približuje k jeho dverím - a zároven se jej úcastnilo stále víc lidí.
Geordi byl už trochu podrážděný a zaposlouchal se pozorneji. Už kvuli jeho lidem by to melo být neco opravdu zajímavého, pomyslel si, jinak jim utrhne hlavy.
"Mohu vám nejak pomoci, pane?" ptal se jeden z hlasu. Rozpoznal v nem Bartelovou.
"Ani snad ne, devenko. Ale dám vám vedet, kdybyste pro mne pozdeji mohla neco udelat - slibuju vám to." Geordiho zvednuté obocí bylo výrazem zoufalství. Poznal totiž tenhle hlas.
Vstal, prešel k prepážce své pracovny, a podíval se za roh. Jeho podezrení se potvrdilo. Kapitán Scott si klestil cestu technickým sektorem, zrovna míril k jádru hyperprostorového pohonu - doprovázen velmi zaraženou Kerry Bartelovou.
Když se k nim Geordi priblížil, aby zasáhl, starý pán si práve s nelícenou radostí a potešením prohlížel pulsující jádro. Se zjevne otcovskou radostí a potešením.
"Pane," zavolala Bartelová a pokoušela se postavit mezi Scotta a jádro, "tohle je prostor, kam je prísne zakázáno..."
"To je v porádku," rekl Geordi a prerušil mladou inženýrku, "zarídím to, Bartelová."
Inženýrka se zamracila. "Když to ríkáte, porucíku."
Geordi prikývl. "Ano, ríkám."
Bartelová bez velkého nadšení prisvedcila a opustila je. Geordi odhadoval svého necekaného hosta, který pomalu krácel kolem jádra hyperprostorového pohonu a všechno si ukládal do pameti. LaForge vzdychl.
Bud diplomatický, ríkal si sám pro sebe. Bud jemný. On to myslí dobre. A nezapomen, že má za sebou težkou zkušenost.
"Kapitáne Scotte," rekl nahlas, "tohle... eh, opravdu není vhodná doba..."
Starý pán se k nemu obrátil a prátelsky se usmál. Ted již nosil komunikacní odznak Enterprise. "Jsme v technickém sektoru, hochu. A když jsme u techniky, tak byste mi mel ríkat Scotty:"
"Tak fajn, Scotty. Ale tohle opravdu není vhodná doba na prohlídku. Práve jsme v nejlepším s..."
Scott evidentne nevnímal, co Geordi ríkal - nebo spíše, co se snažil ríci. "Stále používáte kobalt - lathanid pro škrtící smycky?" zeptal se.
"Ach ano, správne." Geordi vysunul bradu. "Pane. Scotty. Práve provádíme sedmou fázi pruzkumu Dysonovy sféry. Opravdu si ted nemohu udelat cas na prohlídku."
Scott se otocil a podíval se na neho, jakoby mu práve nabídli šálek antihmoty. "Ale já tady nejsem na prohlídce, hochu," vysvetloval. "Jsem tady, abych vám pomohl."
Geordiho to vyvedlo z míry. Bylo videt, že zacíná být nesvuj.
"To je, eh... od vás moc milé. Ale myslím si, že to zvládneme."
Scott rychle prešel k horizontálnímu pultu - který byl neco jako situacní monitor. Geordi ho následoval a uvažoval o tom, cím ten muž až do ted byl.
"Rozhodl jsem se," rekl starý pán pevne, "že díky tomu, že jsem jediný, kdo má vubec nejaké zkušenosti s Dysonovou sférou, mohl bych vám být nápomocný. Víte, v tom, aby se vaše pátrání ubíralo správným smerem."
Geordi zaváhal. "Dobrá..." Chvíli uvažoval o tom, zda by Scott mohl mít pravdu. Byl opravdu jediným živým clovekem, který kdy provádel výzkum sféry.
Scott na neho tázavé hledel. "Byl jsem inženýrem Hvezdné flotily celých padesát dva let, pane LaForgi. Myslím, že jsem stále ješte k necemu - nebo snad ne?"
"Máte pravdu, kapitáne Scotte. Oceníme každou pomoc, kterou nám mužete poskytnout."
Scott se rozzáril. Zaznamenal v jeho ocích záblesk prekvapení - prekvapení, že je mu skutecne dovoleno tady zustat? Geordi si nebyl jistý.
"Bože," rekl Scott, a mnul si zurive ruce. "Tak se pustíme do práce, co myslíte?" A obrátil se k situacnímu monitoru, aby to udelal.
Když se Geordi k nemu pripojil, mel pocit, že toho bude litovat.

Kapitánuv deník. Hvezdný cas 46125.3.
Na mou žádost velitelství Hvezdné flotily vyclenilo trí vedecké lodi, aby provádely dlouhodobé studium Dysonovy sféry. Dokud tyto lodi nedorazí, bude Enterprise pokracovat ve sberu predbežných údaju o této pozoruhodné konstrukci.

Dat, stojící u vedecké stanice na zádi, kde strávil nekolik posledních hodin, ukázal na monitor pred sebou. Byl tam na nem zobrazen prurez Dysonovou sférou. Odkrýval vevnitr uveznenou hvezdu a tenkou vrstvu atmosféry lpící na

vnitrním povrchu sféry. Informace pocítace o základních statistických údajích tvorily seznam umístený po strane.
"Vidíte, pane?" zeptal se android. "Senzory ukazují prítomnost hvezdy typu G ve stredu Dysonovy sféry. Pak se tam také objevuje atmosféra typu M, priléhající k vnitrnímu povrchu."
Picard, jenž se pravidelne objevoval u svého druhého dustojníka, pokýval hlavou. "Takže je tu možnost," uzavrel to, s náznakem vzrušení v hlase.
"Mohlo by se to tak jevit," znela Datova odpoved.
Kapitánovy oci se zúžily a uprene se zadívaly na statistické údaje na monitoru. "Existuje nejaký náznak, že je sféra obydlená? Nejaké pozitivní zjištení, že je tam uvnitr ješte život?"
"Zatím ne, pane," odpovedel mu android. "Naše predbežné údaje naznacují, že sféra je dosud schopná udržovat život, avšak nedokázali jsme nalézt jednoznacné známky soucasného obydlení."
Picard se zamyšlením zachmuril. Dat ho málokdy zažil tak zaujatého vedeckým objevem. A také mu to rekl. "Zaujatý?" opakoval clovek ozvenou. "To bych rekl, že jsem zaujatý. Date, to je hlavní duvod, proc jsem se vydal do vesmíru. Duvod, proc jsem strávil víc než dvacet let na lodi Stargazer a souhlasil se službou kapitána na Enterprise. Pro tu možnost zahlédnout formu života tak rozdílnou, že bych si ji jinak dokázal steží predstavit." Picard se otocil k hlavní obrazovce, kde byla sféra zobrazena v celé své obrovité vznešenosti. Android sledoval jeho uprený pohled.
"Kdokoli to postavil, Date, by práve takovou životní formu mohl predstavovat. A pokud existuje možnost hovorit k nemu, k ní, nebo k tomu, ci jak to mám nazvat... a porozumet duvodu, který zpusobil, že si zapouzdrili hvezdu jen pro své vlastní potreby..." pokrcil rameny. "Udelám všechno, co je v mých silách, abych si takovou príležitost nenechal ujít. Abych se tomu pokusil porozumet." Obrátil se zpet k androidovi a usmál se. "Vždyt je to nakonec i má práce."
Android v tu chvíli vlastne nevedel, co na to ríci. Jeho vlastní žízen po poznání byla soucástí jeho programu. Až dosud nepomyslel na to, že by mohl slovy vyjádrit touhu tak, jak to práve dokázal kapitán.
Picard se znovu zameril na palubní monitor. Svaly na spáncích mel napjaté soustredením. Konecne dospel k záveru: plán akce byl na svete.
"Pane Date, pošlete ven sérii sond trídy ctyri, aby prozkoumaly odvrácenou stranu sféry. Možná, že s nimi budeme mít víc štestí."
"Ano, pane," rekl android. A aniž by ztratil jedinou vterinu, dal povel k vypušteni první sondy.

Naklonený nad situacním monitorem, s kapitánem Scottem po boku, uvažoval Geordi o tom, jestli spektroskopická analýza už nekdy v historii Hvezdné flotily trvala tak strašné dlouho. Možná, že to ve skutecnosti nezabralo tak dlouhou dobu, jak si myslel. Možná, že to bylo jen zdánlivé.
Ne že by mel nejaké problémy se Scottovým prístupem k celé veci. Nikdo nemohl být ochotnejší ani nadšenejší. Ale jeho snaha o to být užitecný, ta šla skutecne každému na nervy.
Geordi se pokoušel zamerit se na monitor a ne na svou nelibost, když rekl: "Dobrá. Bocní senzory jsou zapnuté. Pane Krause, nastavte kmitocet stabilizace na hlavním vychylovacím disku. Není synchronní se senzory na zádi."
"Ano, pane," rekl Krause a udelal, co mu bylo prikázáno. Geordi pozoroval, jak provedl stabilizaci kmitoctu a synchronizoval zadní senzory.
"Fajn," pochvaloval si hlavní inženýr. "A ted..."
"Hochu," prerušil jej Scott.
Geordi se k nemu váhave otocil. V ocích mu cetl vážnou obavu.
"Ano, kapitáne Scotte... eh, Scotty?"
"Budete muset uzamknout fázi hyperprostorových polí na trech procentech, jinak budou nestabilní," rekl Scott. Geordi Zatrepal hlavou, jakoby si ji chtel procistit. "Co je?" Scotty se zabýval panelem a ukazoval mu, co mel na mysli. "Tady, já vám to ukážu. Vidíte, hyperprostorové pole je..."
Ale jakmile se Scott dotknul ovladace, monitor náhle vydal poplašný signál. Starý pán se rozhlížel bezmocne kolem sebe.
Geordi rychlými pohyby provedl potrebnou korekci. Príliš casu mu to nezabralo, ale bylo to další zdržení. A on pro sebe nemel všechen cas ve vesmíru na akce, jako byla tahle.
"Nerozumím tomu..." zacal Scott.
Geordi vysvetloval a snažil se, aby si zachoval alespon zbytek sebeovládání. "Ted používáme petifázové pole s automatickým omezováním. To znamená, že pracuje nad tremi procenty."
Scott vypadal zmatený, ale jen chvíli. Pak znovu získal obvyklou sebeduveru. "Ach," znela jeho odpoved. "Tak jo. To bude tím, že ten dnešní svet je tak jiný, že mám pravdu?"
"Porucíku LaForgi?"
Geordi zareagoval na volání Bartelové a otocil se. Pracovala se dvema dalšími inženýry na potemnelém jádru hyperprostorového pohonu.
"Ano?" odpovedel LaForge.
"Novou kalibraci máme už skoro hotovou, porucíku. Za deset minut mužeme znovu nastartovat motory."
"Díky," zavolal na ne Geordi. "To rád slyším." Pozoroval, jak se Bartelová a její kolegové vrátili ke svým úkolum.
"Víte," pretrhl Scott jeho úvahy, "když už mluvíme o novém startu motoru... pamatuji si okamžik, kdy stará Enterprise se po spirále blížila k planete Psí Dva Tisíce. Kapitán - byl to Jim Kirk - se chtel pokusit o start se studenými hyperprostorovými motory. Rek1 jsem mu tehdy, že to není možné. Bez správného fázového uzamcení to zabere alespon tricet minut." Povzdechl si. "A dokonce i to byl pravdepodobne nízký odhad. Ve skutecnosti, když..."
Mezitím co Scott pokracoval ve svém príbehu, aniž by se nechal odradit malou pozorností tech, kterí ho poslouchali, nekdo pripíchl kontrolní doplnení prímo pred Geordiho oblicej. Ten se podíval, který z inženýru to byl.

"Porucíku?" ozvala se drobná brunetka Morenová.
LaForge kývnul a vzal si doplnení. "Díky."
"Není zac, pane," odvetila Morenová a cekala, jaká bude jeho reakce. Geordi studoval doplnení údaju a snažil se ze všech sil soustredit, protože Scott stále ješte pokracoval ve svém príbehu.
"Rekl jsem mu: 'Nemužete menit fyzikální zákony', ale on me samozrejme neposlouchal. Takže jsme museli zacít celý postup startu motoru znovu... to ale bylo snadnejší ríci než udelat, když se uváží situace, v níž jsme..."
Konecne se Geordimu podarilo soustredit na doplnení údaju. Zabrucel. "Radiace v pásmu alfa je pekne vysoká, co tomu ríkáte?" Udelal si poznámku prímo do doplnení a nahlédl k Morenové. "Meli bychom projít úplný:.."
Ale prerušilo ho hlasité, naléhavé volání kapitána 'Scotta: "Pane LaForgi! Víte, že vaše zatracené dilithiové krystaly se chystají rozclenit?"
Zatímco byl Geordi zabrán do hovoru s Morenovou, starý pán se vydal k jádru hyperprostorového pohonu. Uprostred jádra si otevrel komoru s dilithiem a kriticky zkoumal dilithiové krystaly. "Prominte," rekl Geordi rychle Morenové a podal jí zpátky doplnené údaje, které práve zaznamenal. Potom pospíchal k jádru pohonu a zavrel uzáver komory. Od Scotta si za to vysloužil ohromený pohled.
"Hochu!" rekl starý pán ostre. "Víte urcite, co delá..."
Geordimu už zacínala pomalu docházet trpelivost. "Pretváríme krystaly ješte když jsou ve srustovém rámu," vysvetloval ponekud strucneji, než mel puvodne v úmyslu. Scottovo obocí se zkrabatilo. Vypadal opet zmatene. "Ano, hochu... tím by se ušetrilo dost casu, ale jak dokážete, aby... ?"
To byla ta poslední kapka. Geordi se celou dobu snažil, opravdu snažil. Ale skutecne nebylo možné vyhovet Scottovi a zároven zastat ješte neco jiného.
"Pane Scotte," rekl, "prosím vás, opravdu bych vám rád všechno vysvetlil, to mi verte. Ale kapitán po mne chce tu spektroskopickou analýzu do trinácti nula nula. Takže, jestli me omluvíte..."
S tím se otocil ke starému pánovi, zády a zamíril do své pracovny. Koutkem oka postrehl, že ho Scott chvilku pozoroval. Potom, ac nezván, vešel také dovnitr a tiše se ze strany k Geordimu priblížil.
Copak tohle nikdy neskoncí? ptal se hlavní inženýr sám sebe. Nebude nikdy klid?
"Nevadila by vám... malá rada?" ptal se Scott.
Geordi se rozhodl, že by mu vadila. Neprál si vubec žádnou radu. Ale držel jazyk za zuby a doufal, že až mu ji Scott dá, že ho už nechá na pokoji.
"Kapitáni kosmických lodí jsou jako deti," rekl bodre. "Všechno chtejí mít hned, a chtejí to podle svého. Tajemství je v tom, že se jim musí dát to co potrebují, a ne to, co chtejí."
Scottuv prístup se Geordimu opravdu prícil. A co bylo horší, že ta rada byla v naprostém rozporu s tím, o cem byl bytostne presvedcen.
"Rekl jsem mu, že budu mít tu analýzu za hodinu hotovou," rekl Geordi pevne.
Scott se spiklenecky zašklebil. "A jak dlouho vám to skutecne bude trvat?"
Geordi byl nyní zmaten - dokonale zmaten. "No, hodinu," odpovedel.
Starý muž vypadal neverícne. "Vy jste mu nerekl, jak dlouho vám to skutecne bude trvat?"
Geordi byl stále podrážděnejší - a každou vterinu to bylo horší a horší. "Ale samozrejme že ano."
Scott zdvihl oci v sloup v predstírané nespokojenosti. "Hochu, hochu, hochu. Budete se muset ješte moc ucit, jestli chcete, aby si o vás mysleli, že máte zlaté ruce. Nechte si ode mne poradit..."
Každý clovek má svou hranici, mez, za kterou nehodlá jít. Geordi práve do takového stavu dospel. Otocil se prudce ke Scottovi.
"Podívejte se, pane," rekl. "Pokoušel jsem se být trpelivý. Pokoušel jsem se být zdvorilý. Ale mám tady práci, kterou musím udelat - a vy mi v tom prekážíte."
Vubec si nepomyslel, že by mohl probudit Scottuv hnev... ale ten vzplanul, jak náleží. Všichni technici, kterí byli v sektoru, se otocili a zírali, jak jeho hlas nabývá na síle a pri tom se trese spravedlivým rozhorcením.
"Budu vám muset pripomenout, že já jsem rídil kosmické lodi, zatímco váš pradedecek byl ješte na houbách. Myslel jsem si, že budete vdecný za trochu pomoci..."
Geordi toho všeho mel až po krk. Bylo to trapné. Bylo to hloupé. A bude se to muset zarazit, než to bude pokracovat. Aby nerozdmychával plameny, odvrátil se od Scotta... zameril se na svuj monitor a ignoroval ho. Byla to chyba; Scott to vzal jako urážku a jeho hlas ješte stoupl k poslednímu útoku.
"Dobrá, nechám vás pracovat, pane LaForgi!"
A s tím se starý pán vyrítil z technického sektoru. Všichni sledovali, jak odchází. A v každém hlodal neodbytný pocit, že celá ta záležitost se dala zvládnout mnohem lépe.
Geordi tiše klel. Již ted ho ta scéna mrzela, zatracene ho mrzela. Ale bylo už príliš pozde, škoda už byla napáchaná.

Kapitola sedmá

Ješte nedávno se Scottovy zdály jeho místnosti tak prostorné, že nevedel, co si s nimi pocít. Nyní mu pripadaly príliš tesné - jako klec, která na nej zvolna, ale jiste padala - když rázoval od jedné prepážky ke druhé, tam a zase zpátky.
"Prekážíte mi," zamumlal, a nebylo to poprvé. "Opravdu rekl, že mu prekážím!" Zlobil se nahlas. "Když jsem já býval technikem, meli jsme víc respektu jeden k druhému. Bývala to vec, když nekdo strávil celý život zavrený v kosmické lodi a nikdy..."
Náhle se ozval zvonek dverí. Scott se otocil.
"Co chcete?" vymáhal si odpoved.

Scott nevedel, co se bude dít, ale rozhodne to nebylo to, co ocekával. Když se dvere odsunuly stranou, objevila se za nimi jedna z nejhezcích žen, jakou mel to potešení. kdy potkat. Plet na tvári mela hebkou a její úsmev byl tak milý, tak odzbrojující, že prímo cítil, jak je nucen vzdát se svého vzteku.
"Jdu nevhod?" zeptala se, a její velké, cerné oci uprímne tancily pod hrívou vlnitých cerných vlasu.
"Ach... ne," rekl rychle Scott. Vztáhl k ní ruku. "Kapitán Montgomery Scott, k vašim službám. Co pro vás mohu udelat?"
Uchopila jeho ruku a pevne ji stiskla. "Deanna Troi, lodní poradce. Ale ve skutecnosti jsem tady proto, abych zjistila, co bych mohla udelat já pro vás."
Scott vlastne moc dobre nevedel, co jí má na to ríct, ale byla príliš hezká a on ji nechtel nechat jen tak odejít. Dvorne jí nabídl sedadlo, a pak si také sedl.
"Díky za to, jak se o mne staráte, devce. Ale abych mluvil k veci. Místnosti jsou víc než primerené. Jídlo z replikátoru je pohádkové, k nerozeznání od skutecného..."
Usmáli se jeden na druhého. Ale stále ješte nevedel, proc prišla. A možná, uvažoval, mu to muže být jedno alespon po tu dobu, co tady bude s ním.
"Mám radost, že tu máte pohodlí," rekla Troi. "Ale abych byla zcela uprímná, víc by me zajímalo, jak se cítíte."
Na krátkou chvíli se Scottovi zazdálo, že se jedná o neco víc než o prátelské setkání. Ale vždyt tu ženu dosud nikdy ani nezahlédl. A prestože byl stále pekný mužský, což si v duchu obcas ríkal, nedokázal si predstavit, že...
"Jak se cítím?" opakoval bolestne.
"Ano," rekla Troi. "Bylo by zcela normální, kdybyste se cítil dezorientovaný, zmatený a možná byste mohl pocitovat i strach, po všech tech zážitcích, kterými jste až dosud prošel."
Scott stále nemohl prijít na to, proc prišla. "Myslím, že to bylo... nejak malinko zamotané, tak je to."
Vznikla trapná prestávka, když si Scott pokoušel domyslet, kam tohle všechno vede. Troi se v sedadle trochu naprímila, jako kdyby uvažovala o zmene taktiky.
"Jsem si jistá, že máte spoustu otázek týkajících se toho, co se behem tech posledních petasedmdesáti let událo," prohlásila. "Pokud byste mel zájem, mohu vám pomoci projít nekteré naše historické záznamy... možná bych vám mohla pomoci zjistit, co se stalo s vaší rodinou... nebo s práteli."
Scott se stáhl do sebe. Ten návrh ho samotného prekvapil. Rodina? Prátelé? "Nemyslím si, že už jsem pripravený na neco takového," rekl odmítave. "Je to obtížné vyrovnat se s tím... myslím, ten fakt, že každý, koho jste kdysi znal, je pravdepodobne..."
Jeho hlas odumrel - když si náhle uvedomil, jakým smerem se rozhovor ubírá. Podezrívave se na Troi podíval.
"Prominte mi tu otázku," zacal, "ale reknete mi, co to vlastne je... poradce kosmické lodi?"
"Jsem zde, abych se starala o emocionální pohodu naší posádky," vysvetlovala. Zasmála se tím svým neodolatelným, milým smíchem a dodala: "A samozrejme také našich hostu."
Scott cítil, jak se mu zúžily oci. "A vy jste dustojník?"
Troi prikývla. "Ano. Zacali s jmenováním poradcu na kosmické lodi asi pred ctyriceti lety, když si uvedomili, že napetí dlouhých cest vesmírem..."
Scottovo podezrení se potvrdilo. "Vy jste psycholog!" zvolal.
"Krome jiného," odvetila Troi tak klidne a vyrovnane jako dosud. "Jak jsem již ríkala, jsem zde, abych se ujistila..."
Scott se zamracil. "Poslal vás sem LaForge, že je to tak? To byl on! Možná, že sem starý, ale nejsem blázen!"
Troi zavrtela hlavou. "Špatné mi rozumíte, kapitáne Scotte. Geordi me neposlal. A já vím, že nejste blázen." Scott vstal, vším tím otrávený. To, co zacalo jako neco velmi príjemného, se zvrtlo jen na jiný druh ponížení. Kcertu, zacíná se z neho stávat odborník pres ponížení.
"To, máte zatracene pravdu," rekl jí rozhorcene. "A protože se v tomhle bode shodneme, mohla byste vedet, že nepotrebuji ani lodního poradce, ani psychologa, ani cokoli jiného, cím byste mohla být." Zarazil se a cítil, jak mu horí tváre. .A hlasem, který se najednou zmenil v pouhý šepot, jenž ho až prekvapil, rekl: "Já vím, co potrebuji - a to tady není."
Ani to tady nikdy nebude, alespon podle neho ne. Tíha toho zjištení dopadla na neho tak, že ji prímo cítil na svých bedrech.
Po chvíli Troi vypadala, že se ho bude pokoušet presvedcit jiným zpusobem. Pak si to ale musela rozmyslet, nebot vstala a založila si ruce na prsou.
"Doufám, že zmeníte názor, kapitáne, Scotte. Samozrejme jsem vám k disposici, pokud byste se rozhodl, že me chcete opet videt."
Scott zabrucel. To je zatracene nepravdepodobné, uvažoval, a pozoroval ji, jak vychází z jeho apartmá a mizí za posuvnými dvermi.

Když se Deanna Troi vzdalovala chodbou od Scottových dverí, cítila, jak se jí uvnitr zvolna usazuje zármutek. Byl to Scottuv zármutek, Povzdychla si.
Taková beznadej. Videla již odumírat muže pri menších težkostech. Videla, jak je zachvacují stíny strádání, jak je zevnitr rozežírají, až z nich nakonec zbyla jen prázdná slupka.
A presto se nezdálo, že by Scottovi hrozilo takové nebezpecí. Nesl svuj údel s pozoruhodnou statecností, s nevídanou odvahou. Troi mu nemohla pomáhat, ale jen obdivovat.
Samozrejme, že by bylo pro neho lepší, kdyby k ní byl otevrený. Mohla mu ulehcit v jeho težkostech, možná mu mohla ukázat jeho budoucnost zpusobem, o nemž by si on sám myslel, že je nemožný.
Nadeje - to bylo její želízko v ohni. Ale neumožnil jí to, když byla u neho. Stejná odvaha, která mu pomáhala vzdorovat

neznámému prostredí, mu zabránila v tom, aby prijal, co mu musela nabídnout.
Ani ona se nemohla do niceho nutit. Kdyby Scott býval chtel, aby zasáhla, požádal by ji o to. Zavrtela hlavou a cítila se trochu poražená; vešla do turbovýtahu a vydala se na mustek.

Do háje s nervy. Se všemi temi mrzáckými, blahosklonnými nervy.
Koho to jen napadlo, že on, Montgomery Scott, by mohl potrebovat psychologa - nejakého mizerného psychiatra. Copak za sebou nemel drásavejší zkušenosti po celé galaxii, než byli lidé na téhle verzi Enterprise ze ctyriadvacátého století? A nedokázal snad po celou tu dobu udržet mysl i telo pohromade?
Scott nevedel presne, kam jde, když vyšel na chodbu. A hlavne mu to bylo jedno.
Zkrátka Se musel projít, aby si rozhýbal klouby. Aby si všechno promyslel.
Kdyby tak mohl být na své Enterprise. Tam by se mohl zavrít do své kajuty s láhví skotské a cást po cásti si probrat to, co se mu prihodilo... a v cem stále ješte po krk vezí.
Scott zavrtel hlavou. Psychologa, to urcite. Jediné, co potreboval, bylo najít nejaké místo, kde by si mohl dát neco k pití a všechno to spláchnout.
Když dorazil do ohybu chodby, nemohl si nevšimnout pohledu, kterými si ho prohlíželi ti, jež míjel. Vedeli o nem? Již se o nem doslechli?
A chteli mu snad uštedrit také nejakou radu? Nejaký psychologický blábol ctyriadvacátého století?
Scott si tak urputne vyhýbal pohledum lidí na chodbe, že málem prehlédl jeden pár ocí, které na nem neulpívaly. Nebýt jejich barvy -chvejícího se zlata - a bledé pokožky kolem nich, nikdy by si jich nevšiml.
Ale všiml si jich. A to, co spatril, probudilo jeho zvedavost natolik, že udelal celem vzad a zamíril opacným smerem.
Jeho puvodní odhad byl takový, že se jedná o nejaký druh spríznené bytosti. Predstavitele nejaké rasy, která se k Federaci pripojila v prubehu tech petasedmdesáti let, kdy byt pryc. Potom mu nejaký šestý smysl - ten, který zpusoboval, že ve své dobe býval nejlepším inženýrem na kosmických lodích - prozradil, že je to jinak.
Tohle byl mechanický muž. Umelá forma života. Android - nebo alespon neco, cemu tak pred sto lety ríkali.
A pritom to melo uniformu Hvezdné flotily - a výložky na límci nepatrily nikomu nižšímu než porucíkovi. Tahle... konstrukce... byla dustojníkem na Enterprise. Nejdrív ten Klingon, a ted tohle!
Zaujatý tím problémem, Scott trochu zrychlil a srovnal krok s androidem. V témže okamžiku zlaté oci sklouzly jeho smerem a vzaly ho na vedomí.
"Mohu nejak pomoci?"
Scott se usmál. Dokonce i jeho mluva znela umele. Ta rec byla príliš presná, príliš dokonalá... príliš prosta citu na to, aby vycházela z živých hlasivek.
"Mužete nejak pomoci?" znela jako ozvena otázka pronesená clovekem. Jo, uvažoval Scott, mužeš mi pomoct tím, že si odšroubuješ tu zatracenou hlavu, abych se mohl podívat do krku, jak to tam funguje.
Ale nahlas tu myšlenku nevyslovil. Nemel odvahu mluvit takovým zpusobem s dustojníkem ze stejné posádky jako byl on sám, i když ten byl jen vecí vyrobenou ze šroubu a maticek.
Android naklonil hlavu k jedné strane. Byl to jenom jemný pohyb, ale prece znatelný. "Vy jste kapitán Scott," znel výsledek pozorování.
Takže ho znal. Ale jestliže se jednalo o dustojníka na téhle lodi, patrilo to vlastne k jeho povinnostem, znát takové veci.
"Máte pravdu," odpovedel Scott. "A kdopak jste vy?"
"Jmenuji se Dat," odpovedel proste.
Dat, aha. "Zajímavé jméno," poznamenal clovek.
"Jsem android," pokracoval dál, jako by si uvedomil, že vysvetlení by bylo na míste.
"To se dá poznat," promluvil k nemu Scott. "Videl jsem pár androidu, ješte než jsem poznal vás. Když jsme se vraceli z Exo Tri, meli jsme tam jednoho, který vypadal jako náš kapitán a sedel ve velitelském kresle. A pak tu byla ta smecka, kterou na nás vypustil Harry Mudd, ackoliv si potom prál, aby na to nikdy nebyl pomyslel. A pak tam samozrejme byla ta chudinka, ta milá vec na Holberg Devet - Jedna - Sedm - G... nemyslím, že je potreba, abych pokracoval."
Dat kývnul. "Nicméne jste neocekával, že uvidíte sloužit androida jako dustojníka na Enterprise. Nemám pravdu?"
Scott se na neho zadíval. Intuice, co? Nebo že by to na nem bylo tak znát? Možná Dat vyvodil jen logický záver z informací, které mel k disposici?
"Neco na ten zpusob," pripustil clovek. "Tak... jak jste se stal dustojníkem na téhle lodi? Vyrobili vás pro ten úcel?" A ješte jedna otázka ho napadla. "Má každá lod ted na palube androida?"
Byla to myšlenka, pri které behal mráz po zádech, uvažoval Scott. Stroje nemají co delat ve službách na kosmických lodích. Dokázali to už pred staletími, v dobe, kdy Hvezdná flotila jim priradila jednotku M - 5.
"Jsem v soucasnosti jediný android sloužící ve Hvezdné flotile," odvetil Dat. "A pro práci na ni jsem vytvoren nebyl. Puvodne me zkonstruoval a postavil dr. Noonian Soong, byl to kybernetik, a nemel ani tušení, že se jednoho dne stanu dustojníkem na kosmické lodi. Pokud se týká mého príchodu na Enterprise... moje kariéra, to nebylo nic neobvyklého. Podobne jako každý jiný jsem byl prijat na Akademii Flotily a sloužil jsem v nižších funkcích i na jiných plavidlech."
Clovek kývl, že rozumí. Na tomto mechanickém muži bylo cosi mimorádne sympatického. Byl tak vstrícný, tak poctivý. Tak veskrze... prátelský. A bezpochyby bájecný zdroj informací. Konec koncu jeho jméno bylo Dat, nebo snad ne?
Zdroj informací se mi muže hodit, rekl si Scott v duchu. A obzvlášt takový; kterému se nezdá, že by vadila ta hromada mých otázek - jako tomu náfukovi LaForgovi.
A on mel celý kopec otázek. O hyperprostorových motorech, o prenosových jednotkách, o bankách fázeru, o poli senzoru... a samozrejme i o Datovi samém.
Scott položil ruku na androidovo rameno. "Rád bych si s vámi nekdy pohovoril trochu déle," rekl duverne. "Ale

nepredpokládám, že byste mel v dohlednu cas, co vy na to?"
"Abych rekl pravdu," odpovedel Dat, "mám práve ted po službe."
Štestí se na neho usmálo - nebylo to mockrát od té chvíle, co se dostal na palubu téhle lodi. "Opravdu? To je bájecný. Takže by se možná dalo najít místo, kde bychom si mohli poklábosit."
Android na neho hledel trochu nechápave, jeho zlaté oci se trochu zúžily. Potom náhle pochopil.
"Poklábosit," opakoval. "Konverzovat. Diskutovat." Ubehla chvilka. "To bych rád," zakoncil to. "A myslím, že vím i o vhodném míste. Jmenuje se to 'Prední desítka'."
"Kdekoli chcete, hochu," rekl Scott. Dosud o 'Prední desítce' neslyšel, pravdepodobne to byla nejaká laborator. Ale vždyt na tom preci nezáleží. Pujdou tam, aby si vymenili informace, a ne aby vedli hospodské reci nad láhví Ještercí brandy.

Jakmile Dat odvedl Scotta do odpocinkové atmosféry 'Prední desítky', hned vedel, že mu tím udelal radost. Bylo to zrejmé ze Scottova širokého úsmevu, i z toho, jak si mnul blažene ruce, že se tu cítí jako doma.
"Proc jste mi to nerekl, že máte na palube hospodu?" ptal se androida.
Dat se na nej podíval. "Neptal jste se," odpovedel.
To vyvolalo u Scotta výbuch smíchu. "Ach, pane Date, mel jsem o vás pochybnosti, to musím priznat - ale vy opravdu nejste jako ti androidi, co jsem znával." Plácnul Data po zádech. "Ale nechme toho, Macduffe."
Android se na neho zadíval. Jeho pozitronickému mozku to chvíli trvalo, než našel patricný odkaz. A dokonce když už to mel, nemohl pochopit souvislost.
"Macduff je postava ve hre Williama Shakespeara Macbeth," poznamenal. "Co to má co delat s..."
"Je to jen rcení, hochu, nic než rcení. Ale tohle tady vypadá jako bar. Co říkáte, že bychom se u nej uvelebili?"
A aniž cekal na odpoved, vzal druhého dustojníka pod paží a strkal ho patricným smerem.
Když se usadili na sousedící stolicky, dorazil k nim císník. "Mohu vám neco nalít, pane?" zeptal se Scotta, jenž sedel blíž k nemu.
"Jo, mužete, hochu. Skotskou. Neredenou."
"A vy, pane?" Zeptal se císník Data.
"Dám si to samé," odvetil android.
Scott na neho hledel s novým obdivem ve tvári. "To jste pašák, pane Date - nikdy bych nerekl, že ve vás objevím Skota."
"Nejsem žádný Skot," odpovedel android. "Abych rekl pravdu, je to poprvé, co jsem vyslovil takovouto objednávku."
"Opravdu?" podivil se Scott. "Fajn, takže zažijete moc príjemné prekvapení." Chvíli vyckával. "Samozrejme jen tehdy, jestliže se alkohol s vámi snáší." Pak zakoulel ocima a zachechtal se. "Když tak o tom premýšlím, kdyby se s vámi nesnášel, asi byste me sem nebral, že mám pravdu?"
Dat se ješte snažil vyrešit hádanku kapitána Scotta, kteroužto byly jeho poslední poznámky, když pred ne císník postavil jejich drinky. Skotská byl nápoj s barvou jako jantar, povšiml si android. A jak si, jeho spolecník prál, bylo to servírováno bez ledu, v malých bachratých sklenickách.
"Dekuju vám, hochu," rekl Scott, a prohlížel si svou dávku se zjevným nadšením. "Jsem predem vaším dlužníkem. A do dna..."
Najednou, na pul cesty ke rtum, si Scott všiml, že je neco v neporádku - alespon androidovi se to zdálo. Chvilku pridržel sklenku se svým drinkem proti svetlu a zkoumal její obsah.
Asi to nebyla ta kvalita skotské, na jakou byl tento muž zvyklý, pomyslel si Dat. V každém prípade svou inspekci príliš neprotahoval. Zašklebil se a otocil k androidovi.
"No, dobrá," rekl konecne. "V bouri je každý prístav dobrý, co?" A jeho pochybnosti se zrejme rozplynuly a dal si té tekutiny poradný doušek.
Android to udelal po nem. Ale ješte ani nepolkl, když uslyšel, jak neco tvrdého naráží na desku baru.
"Chcete me otrávit?" dožadoval se Scott odpovedi. V jeho tvári byl výraz rozhorcení, když si hrbetem ruky utíral rty. "Co to, kdasu, je?"
Císník se dostavil v rekordním case. "Je neco v neporádku?" ptal se.
"To bych rekl, že je to v neporádku," odplivl si starý pán. "Neprinesl jste mi, co jsem chtel."
"Copak jste si neobjednal skotskou?" ptal se zcela zmatený císník.
"No, to jsem si objednal," rekl Scott, a vrazil sklenici zpet do mužovy dlane.
Císník se podívat na sklenici. "Ale... to je to, co jsem vám prinesl, pane. Skotská."
Scott se k nemu naklonil blíž a hlas mu znel pekne otrávene: "Hochu; pil jsem skotskou tak zhruba sto let pred tím, než jste se narodil, a mohu vám ríct jednu vec zcela jiste: a to je, že tohle jednou pro vždy není skotská."
Císník byl zmatený. Jenom tam stál celý zkoprnelý.
Avšak Dat se do toho vmísil. "Myslím, že vám mohu pomoci," nabízel se. "Podívejte, kapitán Scott neví nic o existenci syntheholu."
Starý pán se k nemu otocil. "Syntehol?" zeptal se, a vyslovil to tak, že to znelo jako nadávka. "Co to, u všech hromu, je?"
"Je to náhražka alkoholu," rekl Dat. "Syntehol napodobuje vzhled, vuni a chut alkoholu, ale jeho toxické úcinky mohou být u humanoidních bytostí duševním úsilím potlaceny. Takže je možné se napájet jak hrdlo rácí - aniž byste trpel nepríjemnými následky. Ackoliv to puvodne vyvinuli Ferengové, servíruje se to nyní na palubách všech lodí Federace."
Scott ho jen tiše sledoval. Nezdálo se, že by byl príliš nadšený.

"Syntehol," rekl, jako by to byla ozvena.
"Ano, tak je to správne," potvrdil Dat.
"A ti, Ferengové...?" zacal se ptát Scott - pak ale jen mávl rukou. "Ne, ani mi to neríkejte. Nechci to vedet."
Ale android mu pro každý prípad prece jen odpovedel. "Spolecenství Ferengu se vytvorilo z rady planetárních systému a má centrální vládu. Samotní Ferengové jsou mezigalaktickými obchodníky a to, co je nejvíc zajímá, je zisk. Co se týce jejich zjevu, jsou to celkem malí, tmaví, velmi vitální humanoidi s mimorádne velikýma..."
"Pane Date!" kricel Scott. "Ríka1 jsem vám, že to nechci vedet!"
"...ušima," zakoncil výklad android, a zustal zticha. Bylo zrejmé, že to lidské prohlášení bylo míneno doopravdy a ne jako planá konverzace.
Scott vzdychl. "Syntetická skotská a syntetictí porucíci. Zacínám to ctyriadvacáté století nenávidet," rekl s trpitelským odevzdáním.
"To me mrzí, že to slyším," poznamenal k tomu ženský hlas. Dat i jeho spolecník se jako na povel otocili a zkoumali, odkud ten hlas prichází.
"Guinan," zvolal android.
"Z masa a kostí," zažertovala. A pak se obrátila ke Scottovi: "Nemyslím, že jsme si byli predstaveni. Vy jste...?"
"Montgomery Scott," odpovedel clovek - trochu unavene, pomyslet si Dat.
"Jsem ráda, že se s vámi mohu setkat, pane Scotte. Reknete mi... nejste ten, koho vyzvedli z Jenolen?
Souhlasne kývnul. "Jo, jeden a ten samý, dámo. Presto ale zacínám pochybovat, jestli to stálo za to."
Guinan se lehce pousmála. "Zdá se mi, že to nemyslíte vážne, Montgomery Scotte. Myslím, že jste ríkal spoustu vecí, které jste tak nemyslel."
Scott na ni hledel privrenýma ocima. "Neríkejte mi, že jste další z tech poradcu." Vyslovit to slovo, jakoby mu po nem zustala v ústech nepríjemná pachut.
Zavrtela hlavou. "V žádném prípade, k tem já nepatrím. Mám na starostí tohle místo." Udelala neurcitý pohyb rukou, a bylo to jakoby 'Prední desítku' objímala.
Scottovy oci se naplnily rozhorcením. "Aha, potom jste tedy zodpovedná za to, že se tu servíruje to syntetické cosi místo pravé skotské."
Guinan pokrcila rameny. "Až doted žádné stížnosti nebyly."
"Dobrá," promluvil opet Scott, "tak ted tady jednu máte. Dovolte, abych vám neco rekl, dámo. Pil jsem skotskou asi tak sto let pred tím, než jste se narodila..." - "
"O tom bych pochybovala," odvetila.
Neverícne se na ni zadíval. "Jak, prosím?"
"Urcite jste nepil skotskou sto let pred tím, než jsem se narodila," opravila ho. "A co se toho týce, ani váš prapradedecek. Ale o tom se nebudeme prít."
Scott ji chvilku pozoroval, a potom se obrátil na Data. "Ví, o cem mluví?"
Android pokýval hlavou. "Práve jsem z první ruky získal dukaz o její pravdomluvnosti."
"Tak je to," rekla Guinan, a prilákala tím jak Scottovu, tak androidovu pozornost. "V každém prípade, kapitáne Scotte, protože nestojíte o to, co zde servírujeme..."'
Obešla bar a za ním se pro neco shýbla. Když se opet narovnala, držela v ruce velmi starou zaprášenou láhev jakési zelené tekutiny. Sfoukla z ní porádnou vrstvu prachu, a potom ji s vítezným gestem postavila vedle prázdných sklenicek na vyleštený barový pult.
Scott se tváril velmi tázave. Guinan na to odpovedela: "Mám tady v baru... rekneme... omezené množství nápoju, které nejsou vyrobeny ze syntheolu. Možná, že tahle bude víc podle vašeho gusta, kapitáne."
Dat se pokoušel precíst vinetu, ale nedokázal to. Byla príliš vybledlá stárím a promácením, jak kdysi pri nalévání stekly po jejím hrdle zbytky nápoje.
Scott si strídave prohlížel láhev a Guinan. Dat byl zvedavý, odzátkoval láhev a pricichl si k ní.
"Co to je?" zeptal se Scott.
Dat dokázal zodpovedet otázku jen v jediném bode, kterým si byl jistý. "Je to zelené," rekl.
Scott se znovu zadíval na láhev a pokrcil rameny. "Fajn," prohlásil, "myslím, že mi to bude stacit."
Dat mohl sotva nesouhlasit s jeho pozorováním. Postavil láhev pred Scotta a pozoroval ho, jak si nalévá na dva prsty do sklenice. Pak sklenici zdvihl a zasalutoval Guinan i androidovi.
"Na zdraví," pronesl Scott a s odhodláním ve tvári se napil.

Kapitola osmá

Scott stál na chodbe, práve pred dvermi do sálu simulátoru. Stále mel ješte u sebe láhev zeleného likéru a sklenicku z 'Prední desítky' a byl opilý trochu víc, než se slušelo. Oživil pocítacový terminál.
"Prosím, zadejte program," zaznel z pocítace monotónní, syntetický hlas.
"Android mi v baru rekl, že mi mužete ukázat mou starou lod. Tu mou milou starou holku."
"Údaje nedostatecné. Prosím, upresnete parametry."
"Enterprise. Ukaž mi mustek Enterprise, ty jedna ukecaná prí..."
"Registrováno pet lodí Federace stejného jména," informoval ho pocítac. "Prosím, zadejte pomocí registracního císla."
Scott tiše zaklel. "NCC - jedna-sedm-nula-jedna. Ale ne ty zatracený A, B, C nebo D!"
"Program kompletní," oznámil klidne pocítac. "Vejdete, až budete pripraven."
Scott udelal krok ke spojovacím dverím sálu simulátoru - ale pak se zarazil. Co to bylo, co ho zdržovalo? Možnost, že se

fantazie nebude krýt se skutecností?
Nejaký nezretelný, povercivý strach z probuzení mrtvých - pro Enterprise to urcite neplatilo. To vedel; vždyt ji videl umírat na vlastní oci.
"Ale tresky plesky," rekl nahlas. "Kdo má srdce v kalhotách, tomu štestí nekvete." A s tím postoupil kupredu. Dvere se rozevrely. A o chvilku pozdeji, jakoby kouzlem, se Scott ocitl na mustku své staré lodi, staré lodi Jima Kirka.
Všechny monitory byly v cinnosti, blikaly a chvely se, a. ve vzduchu byl slyšet zvuk starých dálkových detektoru.
Po nekolik kratických vterin, když prechází na místo vedle kapitánského kresla, mel Scott, pocit, že se vrátil domu.
Pokracoval dál ke svému starému místu, hned vedle turbovýtahu. Pak se otocil a rozhlédl se kolem.
A z niceho nic ho náhle zachvátila sklícenost. Nebyl tam vubec nikdo. Zjevne nebylo neco v porádku, když se ocitl sám na míste, kde kdysi bývala taková premíra aktivity.
Bez jeho starých prátel pracujících u panelu a stanic, bez Spocka a McCoye sršících sarkastickými poznámkami, bez kapitána smejícího se jejich chybám, byla Enterprise jako lod duchu. Úplne jako Bludný Holandan, pomyslel si Scott.
Tak co ted, Bludný Skote. Naprímil se. Zatracené nekonecné putování vesmírem, když vás nikdo nechce, nikdo vás nepotrebuje.
Byl znovu živým Scottem. A povzdychl si.
Zatracene. Neprišel sem, aby se udržel vzhuru. Prišel, aby si pripomnel casy, kdy ho lidé chteli a potrebovali.
Scott si nalil porádný drink a pokoušel se setrást melancholické pocity. Pozvedl sklenici a pozdravil ty, kterí tam nebyli.
"Tahle je na vás, chlapci," mluvil k nim, jako by byli živí. Pak vypil naráz sklenicku, jako kdyby to byla ocistná obet.
Pak si to uvedomil... v tomhle simulátoru mohou být oživený nejen místa a veci, ale jestli tomu dobre rozumel, tak také lidé.
"Pocítaci," pronesl nahlas, "potrebuji sem nejakou spolecnost. Nejaké známé tváre."
"Prosím, bližší urcení," zaznelo v odpoved.
Pousmál se a narovnat se v kresle. "Kapitán James T. Kirk, první dustojník Spock. Vrchní zdravotní dustojník Leonard McCoy."
Už jenom vyslovit jejich jména bylo príjemné. Zdálo se, že je to vyvolává do skutecného sveta ješte drív, než holografický sál stacil provést svá kouzla.
"Porucík Sulu u kormidla, praporcík Cechov - navigátor. A u komunikacní stanice - to nejhezcí devce, které nosilo kdy uniformu - porucík Uhura."
"Záznam informací o misi všech jmenovaných bytostí v souboru. Prosím, zadejte casový rámec."
No samozrejme, casový rámec. Lidé nebyli jako mustek kosmické lodi. Rok od roku se trochu menili. Mesíc po mesíci. Dokonce den po dni. Chvilku uvažoval.
Melo by to být nekdy po tretine jejich petileté mise jinak by tam Cechov ješte nebyl. A on tam Cechova chtel mít. Ze všech, kterí kdy sedeli u navigacní stanice - DeSalle, Bailey Stiles a další - byl Cechov Scottovi nejbližší.
"Pockat," rekl zamyšlene, a poškrábal se na brade.
Co takhle hned po té záležitosti s tribbly? Musel se sám od sebe usmát, když si vybavil ta malá chlupatá stvorení, a všechny potíže, které mela na svedomí. Ne že by mu ty potíže zase tak moc vadily. Dostal tak tenkrát príležitost zmást Klingony a trochu se pobavit...
Že to ale byla doba. To byl y fantastické dny.
Je to smula, že se tyhle veci už nemohou znovu prihodit. Ted když se Klingoni a Federace spojili, je konec se vzájemnou nevraživostí. Je konec s nekonecnými pokusy prelstít ty barbary s kostnatým celem. Je konec s hájením cti Enterprise a Flotily.
Je to škoda, uvažoval Scott. Další cenný kulturní pojem zasutý do úlomku casu.
Ucítil, jak na neho doléhá ticho kolem. Zdálo se, že prímo volá po tom, aby bylo porušeno. Že volá po nejakých hlasech.
"No, vždyt já vím," rekl tiše. "Cekáš na me."
Pocítac neodpovedel, ale jeho netrpelivost byla takrka hmatatelná. No, tak dobre. Casový rámec. Hmmm... Potom mu to došlo.. Samozrejme. Jak je možné, že na to nepomyslel drív?
"Hvezdný cas 4534.7," sdelil pocítaci. "A co se týce mých prátel, at vypadám jako tenkrát. Je to jasné?"
"Program spušten," hlásil stroj.
Za vterinu mel Scott spolecnost. Nedá se ríci, že by se objevili - alespon ne tak, jak ocekávat. Najednou tam proste byli, jako by již pred tím sedeli a postávali na mustku kolem neho.
Cosi zamumlal. Byli tam. Skutecne tam byli. Všichni jeho prátelé, na místech, na kterých si vždycky myslel, že mají být. Všichni krome doktora McCoye, a ten se urcite brzy objeví.
"Jak dlouho to bude ješte trvat, pane Sulu?" ptala se postava v kresle, které bylo uprostred.
"Máme dobrý cas, kapitáne," odpovedel s jistotou kormidelník. "Dostaneme se do oblasti zakotvení u Hvezdné základny Devet, za dve hodiny, dvacet pet minut a tricet sekund."
"Výborne, porucíku. Všichni si budeme moci oddechnout po té drine na Triskelionu. A navíc, nikdo nedelá rízky au poivre jako velitel Tattinger."
Navigátor se otocil, aby prátelsky zamrkal na kapitána. "Rízek au poivre je vlastne ruské jídlo, pane. Moje matka je pro nás deti delala se špetkou papriky."
Postava v ústredním kresle si odkašlala. "Rozumím, pane Cechove. Nesmím zapomenout se o tom zmínit veliteli Tattingerovi."
S pohledem upreným na velitelské kreslo se Scott naklonil dopredu. "Kapitáne Kirku?" zkoušel to opatrne. Kapitán se otocil a pohlédl do tváre svého hlavního inženýra. Vypadal mladý, plný síly. A netrpelivý, zpusobem, který se nedal

hned tak zapomenout. Vypadalo to, že pamet simulátoru si dokáže vybavit vzpomínku na Kirka lépe než jeho starý druh.
S tím bylo neco v neporádku, nebo snad ne? Že by si stroje pamatovaly lidi lépe než jejich prátelé?
"Ano, Scotty," rekl Kirk. "Je neco...?"
Náhle se uprostred otázky zarazil, jeho pohled padl na láhev, kterou Scott držel v ruce. Vzhlédl, a jejich oci se setkaly.
"Pane Scotte," rekl pevne, ale klidne, "co tady u všech dasu deláte s tou flaškou?"
No ano, vlastne co tam delá! "Zastavit program," narídil Scott. Program zustal nehybný, ale Kirkovy ocí stále hledely na Scotta s výcitkou. Scott postavil láhev i se sklenicí vedle sebe na podlahu sálu.
"Pocítaci," dožadoval se, "mužete tohle pro mne schovat?" A ukázal na predmety, o které práve šlo.
A ty byly opravdu najednou pryc. Rozplynuly se ve vzduchu.
"Dobre. Znovu nastavit program."
Jak se do Kirka vrátil život, zamrkal. "To je divné," podivil se.
"O co jde, pane?" zeptal se nevinne Scott.
Kapitán zakroutil hlavou. "Chvilku se mi zdálo, že vidím..."
"Láhev," pripomnel mu Scott. "Ríkal jste neco o láhvi, pane."
Kirk privrel oci. "Mohl bych prísahat..."
"Ano, pane?"
Kapitán se zamracil. "Všechno v porádku, Scotty." Jeho chováni se zmenilo, zacal být úrednejší. "Prošel jste ty diagnostické programy u hyperprostorových motoru?"
"To jsem prošel, pane," odpovedel Scott. A také to tehdy skutecne udelal - asi tak pred sto lety. "Beží tak hladce, jako když polykáte doušek Ještercí brandy."
Kirk se na neho úkosem podíval a privrel oci. Asi znovu uvažoval o té láhvi. "To je zajímavé porovnání," poznamenal.
Scott pokývl hlavou. "Dekuji, pane."
Kapitán si popotáhl vpredu svou bluzu dolu a rozhlédl se po mustku. To je legracní, pomyslel si Scott. Jejich uniformy se mu ted zdály být trochu nepraktické. Byla to chyba pocítace, nebo tak opravdu kdysi vypadaly?
Spock, jenž se naklánel nad vedeckým monitorem, se náhle naprímil a obrátil se ke kapitánovi. "Pane?"
"Ano, pane Spocku?"
Vulkáncovy vlastnosti byly ješte podivnejší, než jak si je Scott pamatoval, jeho chování odmerenejší a povznesenejší - exotictejší. "Senzory zaznamenaly dost neobvyklý úkaz na pravoboku príde. Podle mých souboru jsme se už s oním úkazem setkali, ale zatím nikdy v takovém rozsahu."
Kirk zavrcel. "Má ten úkaz nejaké jméno, pane Spocku?"
"To má," pravil první dustojník. "Nicméne verím tomu, že to rozpoznáte i beze mne."
S tím se Spock obrátil ke svému ovládacímu panelu a provedl potrebná nastavení, aby promítl úkaz na hlavní obrazovku. Všechny oci se obrátily na veliký panel v ocekáváni, že uvidí to, o cem Spock mluvil.
Samozrejme, že Scott vedel, co to bude. Pro neho to byla již jednou prehraná vzpomínka. Ale nedal na sobe znát, že to ví - zkazil by ostatním prekvapení.
Ješte než se obrazovka rozsvítila, Cechov se nemohl udržel a zacal se smát do dlaní. Konecne ten úkaz všichni uvideli. Byla to hmota, která se kroutila jako had menící energii i všechny predstavitelné barevné odstíny, jak se stácela a opet rozvinovala. A zretelne to vyslovovalo zprávu: "Štastné výrocí, Scotty!"
Ano, bylo to jeho výrocí u Hvezdné flotily. Oslava romance, která zacala, když poprvé vkrocil do technického sektoru, pod velením Chrise Pika.
Jako na povel se dvere turbovýtahu doširoka otevrely, a vpustily McCoye, nesoucího veliký bílý dort, nahore s bohatou polevou ve tvaru a barvách skotské kostky.
"Doufám, že vám bude všem chutnat," rekl. "Mejte na pameti, že jsem doktor, a ne pekar."
Scottovi poklesla brada. "Pro pána krá...!"
Rozhlédl se kolem, po Kirkovi, Spockovi a všech ostatních a podrobil je predstírane prísnému zkoumavému pohledu. Smáli se uvolnene, jako lidé, kteří drželi jazyk za zuby, jak to jen nejdéle šlo.
Všichni samozrejme krome Spocka. Ale potom se usmál i on. U neho se všechno odehrávalo uvnitr.
"To jste banda pekných hercu!" zvolal Scott a oni se zacali smát ješte víc. "A jak dlouho jste to plánovali?"
Kirk pokrcil rameny a vrhnul spiklenecký pohled na McCoye. "Ani ne tak moc dlouho," rekl. "Jenom od vašeho posledního výrocí."
Scott se zadíval na prvního dustojníka. "Ale že i vás do toho zatáhli, pane Spocku? Myslel jsem, že Vulkánci neumejí predstírat."
Spock vytáhl obocí. "Ale my víme, jak na to," vysvetloval proste. "Rozhodli jsme se však, že to budeme delat jenom tehdy, není-li jiná volba." Krátce se rozhlédl po mustku. "A verte mi," obrátil se ke Scottovi a rekl úplne bez jakéhokoli výrazu v obliceji, "v tomhle prípade jsem žádnou jinou volbu nemel."
To probudilo novou salvu smíchu. A ješte než odeznela, prešla k nemu Uhura od své komunikacní stanice.
Objala Scotta a políbila ho na tvár. "Hodne štastných návratu, Scotty," rekla a její dech byl sladký jako mandlová cokoláda.
Scott cítil, jak mu tváre horí rozpaky, jako by to bylo poprvé, kdy ho pri nejaké oslave políbila. Vdecne si vyvolal chvíli, kdy ho Uhura chtela políbit - ale úplne jinak.
"Dekuji ti, devce," rekl jí. "To byl ten nejhezcí dárek ze všech."
"No, dekuju pekne," rekl Sulu. "A co my? My jsme vosk?"
"To je pravda," prisadil si Cechov. "Myslíte si, že to bylo jednoduché naprogramovat tohle na obrazovku? Aniž byste

neco tušil."
Scott jim priznal bod k dobru. "Dekuji vám všem," rekl. "Za tohle." Ukázal na bájecne se svíjející zdravici na obrazovce. "A také pro to, že jste ti nejlepší prátelé, jaké si muže clovek prát."
Kirk souhlasne pokývnul. "Dobre receno, pane Scotte."
"Skutecne," rekl McCoy. "A ted, než se tady nakonec rozpláceme, si myslím, že je nejvyšší cas pustit se do dortu."
Behem té pohody, která následovala, nesnedlo se dortu práve nejvíc - takže byl hlavní zdravotní dustojník trochu zklamaný. Ale když se to vezme kolem a kolem, McCoy mel pravdu. Byl doktor a ne cukrár.
To však nikomu z nich nezkazilo náladu. Takovou náladu, že si na ni Montgomery Scott vdecne vzpomínal po zbytek života. A potom, když se oslava chýlila ke konci, nebot se museli venovat zakotvení u Hvezdné základny Devet, poslal Jim Kirk Scotta zpet k jeho stanici na mustku.
"Scotty..." zacal kapitán.
"Ano, pane?" odvetil Scott, když se usazoval do kresla. Už si nemohl presne vzpomenout, co mu tenkrát Kirk rekl, ale tešil se na to, že to uslyší znovu. Kapitán byl beze sporu nejbystrejší clovek, kterého mel kdy príležitost poznat.
"Scotty," zacal Kirk znovu. "K té láhvi..."
Ješte pred tím, než kapitán mohl dokoncit svou myšlenku, náhle ztuhl na míste, kde byl - to když se otevrely dvere sálu simulátoru, jimiž vešel jiný kapitán kosmické lodi. Také kapitán Enterprise. Ale tenhle byl ve veleni Enterprise, která mela za svým jménem pripojeno ješte písmenko D.
Jak se za ním dvere s tichým zasycením uzavrely, rozhlédl se Picard po mustku a jeho osazenstvu. Potom se obrátil ke Scottovi a omluvne se usmál.
"Doufám, že neruším," rekl kapitán. "Zrovna jdu ze služby, a chtel jsem videt, jak se vám darí."
"Je to bez problému," rekl Scott. Mávnutím ruky zahrnul své kamarády. "Tohle jsou muži a ženy, se kterými jsem kdysi sloužil."
Picard pokývnul. "Ano, to predpokládám:" Jeho pohled utkvel na Jimu Kirkovi. "A tohle býval váš kapitán. Že mám pravdu?"
Starý pán souhlasne kývl. "To byl James T. Kirk, doufám, že jste o nem slyšel - protože pokud ne, bylo by neco v neporádku s vašimi historickými znalostmi."
Picard se zasmál. "Již jsem o Jamesovi Kirkovi slyšel... dokonce ješte pred tím, než jsem nastoupil na Enterprise."
Ocelove šedé oci se uprely na kapitána Scotta - jako by se vrátil Kirk a pozorovat ho. "Ackoliv jsem si ho," pokracoval Picard, "vždycky predstavoval trochu vyššího."
Scott zabrucel a podvedome se postavil na obranu svého prítele. "Ale byl dost velký na to, aby si posvítil na cestu ze Zeme až k hranicím galaxie, na to mužete spolehnout."
Picard se znovu usmál. Nebyl to Kirkuv chlapecký úsmev, ale byl tak odzbrojující, že na toho, komu byl urcen, pusobil úplne stejne.
"Jsem si. jist, že to tak bylo, a nemel jsem v úmyslu o tom pochybovat." Picard si dále prohlížel svého predchudce z minulého století, snad si vybavoval historky, které se o legendárním Kirkovi vyprávely ve trídách Akademie ci v nekterém z dustojnických klubu.
Scott si všiml, že oba kapitáni byli úplne rozdílní muži. Kirk, dokonce i ztuhlý v case, byl nejak dynamictejší, méne starostlivý, více toužící po príležitostech - nabitý zdrojem energie, která byla nezbytná pro to, aby zkrotila divocinu první linie.. A Picard? Ten byl ztelesnením dokonalé kalkulace a sebekontroly, byl to muž, kterému nedelalo obtíže nést velkou zodpovednost a velet kosmické lodi. Muž schopný vést své plavidlo skrze ta nejroztodivnejší z hrozících nebezpecí.
Ti dva kapitáni byli rozdílní muži. Ale vždyt také byli narozeni ve zcela odlišných casech. V Kirkove dobe byla celá galaxie úplne otevrená, nabitá nebezpecím a zaplnená tvory, kterí byli odhodláni zotrocit si nižší bytosti, nebo je využívat. V Picardove ére - a nyní, at chce ci nechce, též Scottove - se veci jevily složiteji. Pokud to mohl posoudit, bylo nebezpecí méne, ale potreba pevné ruky u kormidla se nesnížila.
Picard se otocil ke Scottovi, pohodil hlavou k Jimu Kirkovi a zeptal se: "Mohu?"
Starému pánovi chvíli trvalo, než otázce porozumel. Ale jakmile se tak stalo, nemel samozrejme námitky. "Prosím, jen do toho," rekl.
Picard vzhlédl. "Pocítaci... budu mít roli kapitána, který navštívil na pozvání kapitána Kirka mustek, aby si to zde prohlédl. Nikdo z osob hrajících v tomto programu nebude považovat mou prítomnost zde ani muj zjev za neco mimorádného."
"Program zmenen," zaznelo v odpoved.
"Skvelé," rekl Picard. Znovu se obrátil ke Kirkovi. "Vyvolat program."
O chvilku pozdeji byl mustek opet oživený. Jim Kirk privrel trochu oci, když zachytil Picarduv pohled - který, se na neho, ted ve skutecnosti, upíral. Nebo to prinejmenším bylo tak skutecné, jak to jen v té snové atmosfére sálu simulátoru bylo možné.
"Kapitáne," rekl Kirk a roztáhl ústa k úsmevu. "Jsem rád, že jste se mohl pripojit k oslave."
Picard opetoval jeho úsmev. "Nenechal bych si to ujít ani za nic." Rozhlédl se kolem. "Musím ale priznat, že se mi to zdá ponekud nevhodné - zúcastnit se vecírku na mustku kosmické lodi."
"No," vysvetloval Kirk, "koneckoncu je obcas potreba nechat plavat predpisy." A pokracoval dál: "Lidé na té poslední ceste pracovali opravdu tvrde a dlouho. Mockrát za mne riskovali život." Zadíval se na Scotta. "A tento muž asi casteji než jiní. Oslava jako tahle je to nejmenší, co pro neho mohu udelat."
Scott se zasmál. "Dekuji vám, pane. Je to od vás moc milé."
"Kapitáne?" ozval se Spock od své vedecké stanice. Obe hlavy - Kirkova i Picardova - se otocily jako na povel. "Ano,

Spocku?" odpovedel kapitán, který tu velel.
"Pane," rekl Vulkánec, "musíme se pripravit na priblížení k Hvezdné základne - kam dorazíme za..." zahledel se na svuj monitor. "Presne dvacet dva minut a devet sekund."
"Jiste," rekl Kirk, vzal svého hosta pod paží a odvádel ho smerem ke Spockovi. "Ale nejdríve bych vás rád predstavil kapitánovi Jean-Lucu Picardovi. Kapitáne Picarde, tohle je pan Spock, muj první dustojník."
Jak Scott zahlédl, vymenili si Picard se Spockem uznalé pohledy. "Jsem rád, že vás poznávám, pane Spocku," rekl kapitán Enterprise-D.
Obocí prvního dustojníka se lehounce stáhlo. "Pane... neznáme my se? Neco mi na vás pripadá..." zarazil se, ponekud zaskocený. "Povedomé," dodal - trochu stroze, pomyslel si Scott.
Picard zavrtel hlavou. "Ne. Do téhle chvíle jste me nevidel," ujistil Spocka. Ten dodal: "Ale stejne se mi zdá, jako bych vás znal. Rekneme, že... vás vaše povest predchází."
Muselo tady být neco víc, než jen vzájemné pohledy, dospel k záveru Scott. Vždyt Picard se zámerne vyhnul odpovedi na Spockovu otázku, tak jak byla položena. Ba co víc: zdálo se, že Vulkánec je zneklidnený, ale byl príliš zdvorilý na to, aby v tématu pokracoval.
"Teší...me," rekl Spock.
"Celou dobu jste verne stál pri Federaci. A já verím tomu, že tomu tak bude i nadále."
Tím se to potvrdilo. Nekde v toku casu se už Picard se Spockem setkal...s opravdovým Spockem, a ne jen s jeho simulovaným výtvorem.
A nebyl duvod, proc by se s ním nemohl setkat. O Vulkáncích bylo všeobecne známo, že se dožívají vysokého veku, a dokonce ani nyní by nebylo možné Spocka nazvat stárnoucím.
Spock... a živy. Byla to povzbudivá myšlenka. Zároven však vedla k dalším myšlenkám, zdaleka ne tak povzbudivým. Totéž, co pro Spocka, totiž pravdepodobne neplatilo pro ostatní Scottovy kamarády. Rozhlédl se znovu po mustku a všechny je videl úplne jinak.
Kirk, Spock a McCoy, Uhura, Sulu a Cechov. Kolik z nich prežilo, a jak vypadají? Kdo z nich ješte žil v dobe optických datových integrovaných obvodu a petifázových polí s automatickým omezováním... a kdo ne?
Koutkem oka si Scott všiml odrazu - odrazu sebe sama - na jednom z monitoru své technické stanice. Obrátil se k nemu a zacal si svuj odraz prohlížet.
A ten nebyl podobný Kirkovi nebo McCoyovi, nebo Uhure. Nebyl mladý. Byl starý. Vlastne staromódní, zdálo se mu. Urcite už nepatril ke spolecnosti, jako byla tahle. A oni zase nepatrili sem, na lod, kterou by nikdo z nich nepoznal jako svou milovanou Enterprise.
Náhle si Scott uvedomil, že ho ten program prestal tešit. Zavolal proto: "Pocítaci, vymazat ty lidi."
Okamžite, drív než to jeho mysl mohla zaznamenat, v programu chybeli. Na mustku krome Scotta a Picarda nikdo nebyl.
Picard se k nemu otocil a v jeho ocích se zracila otázka. Starý pán povytáhl obocí a pokrcil rameny. "To byly casy," rekl. Potom ho napadlo neco jiného.
"Chtel bych, aby se znovu objevilo to moje obcerstvení," požádal pocítac.
Aniž postrehl kdy, jeho láhev zeleného likéru a sklenicka k tomu zase získaly viditelnou podobu. Shýbl se, aby je sebral, a významne je podával Picardovi.
"Napijete se se mnou, kapitáne?"
Chvilku se Picard díval na láhev plnou zelené tekutiny a bylo videt, že zvažuje, jak moc má být tolerantní. "Proc ne?" rekl nakonec.
Scott nalil z láhve a podal sklenku kapitánovi. Obsah láhve prozárilo svetlo a mihotalo se v nem.
"Dostal jsem to ve vašem klubu 'Prední desítka'," vysvetloval starý pán. "Nevím presne, co to je, ale byl bych velmi opatrný, kdybych byl na vašem míste. Má to skutecne..."
Scottuv hlas se v údivu vytratil, když Picard sklenicku jediným plynulým pohybem vyprázdnil. Dokonce to na kapitána nepusobilo tak, jak Scott predpokládal. Práve naopak, nezdálo se, že by se Picard treba jen neznatelne otrásl.
"Whiskey z. Aldebaranu," ocenil ji kapitán, když vracel Scottovi sklenku. "Severní kontinent, hvezdný cas 36455 - dobrý rok. Málo dešte."
Scott musel zustat stát s otevrenou pusou, protože Picard se jeho výrazu zasmál. "Reknete mi jednu vec, kapitáne Scotte. Kdo myslíte, že puvodne prinesl Guinan tu láhev?"
Scott cítil, jak se mu nekde uvnitr zacíná drát napovrch príval smíchu, a nevidel duvod, proc by jej nemel nechat propuknout. Pánbuh ví, že se toho moc nenasmál, od té doby, co za sebou nechal triadvacáté století.
"Jste jedno velké prekvapení, kapitáne Picarde."
Picard vytáhl obocí. "Snažím se, abych nebyl moc citelný. Abych udržel posádku ve strehu." Po chvilce dodal. "Ne, není to pravda, oni do mne dost vidí."
Venoval další pohled zastaralému mustku. Protože už tam nikdo nebyl, mohl se kapitán venovat technickým detailum. "Výzkumná trída," zakoncil své pozorování.
"Jo," pritakal Scott. "Znáte je?"
"Jedna je v muzeu flotily," odvetil kapitán. "Také je dobre zachovalá." A potom se zeptal: "Tak tohle je ta vaše Enterprise?"
Scott zamyšlene prikývl. "Jedna z nich. Sloužil jsem vlastne na dvou lodích s tím slavným jménem. Tohle byla ta první, ale zároven také ta, na jejíž palube jsem strávil nejvíc casu. Byla také první lodí, na které jsem sloužil jako inženýr."
Picard se posadil na ovládací panel vedlejšího stanovište. V tom pohybu bylo obsaženo: reknete mi o tom víc. Scott se k nemu duverné naklonil. "Víte," rekl starý pán, "za svou kariéru jsem se plavil na palubách jedenácti lodí. Nákladních,

križníku, kosmických, jak jim rikáte. Ale tahle je jediná, na kterou jsem vždycky myslel... jediná, kterou jsem kdy opravdu postrádal. Je to zvláštní, co?"
"Zvláštní vec," souhlasil Picard. Vzhlédl. "Pocítaci, ješte jednu sklenku. Takovou, jako má kapitán Scott." Okamžite byla v kapitánove ruce sklenicka. Významne ji pridržel pred Scottem.
"Jde se na to," rekl starý pán, naplnil ji a pak také svoji. Tentokrát do sebe obrátili své drinky spolecne.
"Ach," ulevil si Scott a cítil, jak mu teplo zahrívá vnitrnosti.
Chvilku se rozhostilo úlevné ticho, ticho, které ani jednoho nenutilo je porušit. Ale to ticho nebylo úplné, nekde v pozadí bylo patrné tiché bzucení rozlicných systému staré Enterprise.
Samozrejme, že bežely se špickovou výkonností - Scott by ostatne cokoli jiného nepripustil.
Konecne to byl on, kdo porušil mlcení. Obrátil se, na Picarda a zeptal se: "Jaká byla první lod, na které jste vy vubec poprvé sloužil? Myslím, jako,kapitán?"
Picard zabrucel. "Jmenovala se... Stargazer."
"Vyslovil jste to jako zaklínadlo," poznamenal starý pán.
Kapitán se usmál. "Nebylo na ní nic magického, to mi verte. Stargazer byla opotrebované plavidlo s nízkým výkonem, které se tak tak drželo -pohromade. Proti nemu je ta moje dnešní Enterprise naprosto dokonalá lod." Po chvilce pokracoval. "A presto jsou chvíle, kdy ten zahrnutý, malý mustek postrádám víc, než jsem ochoten pripustit."
Scott se rozzáril. Tady byl muž, jenž mu byl velmi podobný, jenž mohl mít plné porozumení pro to, co on má za sebou.
"Je to, jako když se poprvé zamilujete," rekl Picardovi. "Už nikdy žádnou ženu nemilujete tak jako tu první. Mohu vám ješte nalít?"
Scott podruhé naplnil kapitánovu sklenici. Tak jako pred tím tekutina se chvela, jak jí prozárilo svetlo. Pak dolil i sobe.
"Pripijme," navrhl. "Na Enterprise a na Stargazer... na starý holky, které už nikdy neuvidíme."
Pritukli si a oba vypili do dna. Picard si úlevne oddychl a obrátil se opet ke svému spolecníkovi. "A když už jsme u tech lodí.... co si myslíte o Enterprise-D?"
"Ach," rekl Scott, "je krásná, to je jisté. Je to sen v duraniu. Také s dobrou posádkou, alespon co jsem zatím videl."
Picard rozpoznal v jeho hlase jistou rezervovanost. "Ale?"
Širokým gestem ruky zahrnul Scott celý mustek. "Když jsem býval tady," rekl, "mohl jsem vám ríci, jakou rychlostí letíme podle chvení plátu paluby. Vedel jsem, jestli vzlétáme nebo pristáváme, se zavrenýma ocima. Na té vaší lodi..." Zavrtel hlavou. "Mohu težko rozeznat, co je dole a co nahore."
Náhle na Scotta dolehl obrovský smutek, a pocit ztráty. Znovu se otocil k obrazovce monitoru a premítal nad svým odrazem v ní.
Byl starý. A tak jako kamarádi, které si pred chvílí vyvolal, nepatril sem. Hranatý klín do kulaté díry. Cas ho predbehl - jako dinosaura, jako pozustatek z nejaké prehistorické doby.
Možná, že by bývalo bylo lepší, kdyby se byl ztratil pri prenosu, jako chudák Franklin. To by odešel v pravý cas. Vzpomínali by na neho takového, jaký byl, a ne pro neco patetického, co dosud pretrvává.
Picard mu položil ruku na rameno. "Cítíte se trochu ztracený?" zeptal se s úcastí.
Scott si vzdychl. "Cítím se mizerne," odvetil. "Prekážím tu, kapitáne Picarde. Jsem tu na obtíž. Nic, co by melo být... nebo kde bych mel být. Do háje! Cítím se desne... k nicemu."
Picard se na nej chápave díval. "Príteli, petasedmdesát let je dlouhá doba. Porádná mezera. Nemel byste cekat, že ji zaplníte za jeden den. Kdybyste si chtel prostudoval nejaké technické..."
Scott zavrtel odmítave hlavou. "Kapitáne, není mi osmnáct. Nemohu zacínat znovu jako cerstvý kadet."
"Není treba, abyste zacínal znovu," promluvil k nemu Picard, "alespon ne úplne."
Starý pán opet zavrtel hlavou. Nejiste se postavil a prešel ke kapitánskému kreslu. Potom se obrátil zpet k Picardovi. "Prijde cas," rekl, "kdy muž zjistí, že už se nemuže znovu zamilovat... kdy ví, že je cas se zastavit." Další toužebný pohled kolem. "Nepatrím na vaši lod, kapitáne. Patrím na tuto. Tahle byla mým domovem. Tady mel život nejaký smysl. Ale tohle..." pomocí sklenicky zahrnul celý prostor mustku "...to není skutecné. Je to jen pocítacem vyvolaná fantazie. A já jsem jen starec, který žije vzpomínkami na zmizelé dny."
Chvilku se zdálo, že Picard mu bude oponovat. Ale neudelal to. Jen tam tiše sedel.
Scott vzhlédl k mrížce pocítace nekde nad ním a zavolal: "Pocítaci - odtáhni tuhle zatracenou vec. Je cas - nejvyšší cas - abych se zacal chovat podle svého veku."
Starý mustek okamžite zmizel, a zbyli zde jen dva muži ve strohém, prázdném sále simulátoru. Scott si odkašlal pri pohledu na žlutocernou mrížku pocítace.
Takhle tedy vypadal ten sen, když se odstranily všechny nachystané kulisy. Svým zpusobem se cítil uvnitr ješte prázdnejší než pred tím.
Kývl na pozdrav Picardovi a ten mu pozdrav vrátil. A Montgomery Scott zamíril mlcky k východu.

Kapitola devátá

Když Sousa vešel do rekreacní místnosti, uvidel Kana sedet o samote. Tranh a ostatní praporcíci tam byli také, ale v opacném rohu místnosti.
Zdálo se to nejak v neporádku. Kane patril ke skupine, to bylo mimo jakoukoli diskusi. Vždyt byl jejich neoficiálním vudcem. Byl tím, kolem nehož se všechno tocilo.
"Andy!" zavolal Tranh a pokynul Sousovi. "Pojd k nám, posad se."
Kane na chvilku vzhlédl a všiml si, co se deje. Pak se opet odvrátil.
Sousa obešel partu a sedl si, ale nemohl si pomoci, aby nepohlédl Kanovým smerem. "Co se deje?" Zeptal se. "Proc

tam Kane sedí sám?"
Tranh pokrcil rameny. "Vybral si to, nikdo ho nenutil. Ríkali jsme mu, aby si k nám prisedl, ale odmítl to." A pak trochu tišeji dodal: "Podle me je mu to trapné. Po všem tom vytahování, jak je jedna ruka s kapitánem, má porád ty nejhorší služby, jaké si mužeš predstavit."
"Není to jeho chyba," nesouhlasil s ním Sousa.
"Nikdo neríká, že je," pokracoval Tranh. "Osobne mu držím palce. Ale myslím si, že o moje sympatie moc nestojí."
Sousa se rozhodl. "Pockejte chvilku," rekl. Vsta1 a prešel pres místnost ke Kanovi.
Praporcík vzhlédl. Nezdálo se, že by jeho kamarád vypadal jinak než obvykle. Stále z neho vyzarovala atmosféra sebeduvery - to hrdé celo, které mu Sousa tak závidel. Do háje, závidel mu i nyní, navzdory tomu, že se od Kana štestí odvrátilo.
"Nazdar," rekl. "Bude ti vadit, když si prisednu?"
Kane pokrcil rameny. "Zarid se podle svého, kormidelnícku."
Sousa se posadil. "Tak jak to jde dole v hangáru raketoplánu?" zeptal se.
Jeho prítel se zasmál - ale nebyl to jeho obvyklý široký úsmev. Nebylo v nem to kouzlo starého Kana. Namísto toho se zdál predstíraný, falešný, jakoby Kane neco skrýval. Neco, co nechtel, aby kdokoli jiný videl.
"Ale fajn, je to tam fajn. A co nového na mustku?" Sousa se zatváril' neurcite. "Celkem si nestežuju."
Kane zavrcel: "No jo, to ty ne." A po chvíli. "S tebou je to težký. Ty nemáš žádnou ctižádost. Ty si myslíš, že tím, že ses dostal na mustek, je to všechno vyrízený." Zatváril se kysele. "Ale je to závod na dlouhou trat, víš? A vítez není vždycky ten, kdo vyrazí nejrychleji."
Sousa zavrtel hlavou. "Ale já s tebou nezávodím, Kane. Ty jsi muj kamarád." Naklonil se kupredu. "Pokud trpíš i já trpím. Když ty máš zlost, jak s tebou zacházejí, já mám zlost taky."
Ten druhý na neho chvíli hledel. Pak se zacal smát. Byl to rezavý smích, který mel zranit. A to se také podarilo. "To je dobrý, Souso. Jo, tomu tak zrovna verím. Tomu, že se staráš o toho, kdo s tebou souteží."
Sousa se zamracil: "Poslouchej, clovece, já vím, co si myslíš. Ted jsi na lopatkách. Jsi otrávený. Ale to prece nebude trvat vecne, že ne?"
Kane se posmešne zachechtal. "Špatne jsi to pochopil, brachu. Moc špatne. Nejsem ani na lopatkách, ani naštvaný." Postavil se. "Jmenuju se Darrin Kane a nepotrebuji ani tebe, ani nikoho jiného. Rozumíš tomu?"
Ted se najednou rozzlobil Sousa. Snažil se tu pomoct príteli v trablech - a podívejme, ceho se mu dostálo za jeho starost.
Vstal také. "Víš, Kane, myslel jsem si o tobe, že jsi opravdu nekdo. Ale ty se me všemožne snažíš presvedcit, že jsem se mýlil. Dobrá. Sedíš si tu v koute a lituješ se. Ale nemysli si, že do tebe nevidím. Nemysli si, že je tady nekdo, kdo by te neprokoukl."
Kanova ústa se zkroutila, a natáhl se, aby uchopil Sousuv trikot. Ale Sousa byl dost rychlý a zabránil mu v tom; namísto toho uchopil on Kaneovu pest.
A mohlo to dopadnout ješte hur, nebýt ostatních clenu posádky, kterí je obstoupili, aniž si toho jeden nebo druhý všiml. A pár se jich vklínilo mezi Sousu a Kana. Ti dva na sebe stále nevražive hledeli pres hradbu tel, jakoby se i ted do sebe chteli pustit. Ale bylo po všem.
"Nech toho," šeptal nekdo Sousovi do ucha. "Bež pryc, clovece, bež pryc - drív než to zapíšou nekomu do záznamu."
Sousa poodešel. Samozrejme, ne hned. Na to mel príliš velký vztek. Ale nebránil se, když ho odvedli ke stolu, kde pred tím sedel s Tranhem a s ostatními. Nekdo mu prinesl neco k pití.
A když si vzpomnel, že by se mel podívat po Kanovi, ten byl už pryc.

Geordi byl prekvapený. Ukoncil spektroskopické analýzy teprve minulou noc. Kapitán mel sotva cas podrobne si je prostudovat, natož aby o nich už chtel diskutovat s hlavním inženýrem ve své pracovne.
Ale byl predvolán. A když kapitán Picard nekoho predvolá, nekladou se žádné otázky. Uciní se to, k cemu jste vyzváni.
Než se Geordi nadál, dvere turbovýtahu se pred ním otevrely a odkryly mu pohled na sporádanou symetrii hlavního mustku Enterprise. Riker spolu s poradkyní Troi byli na svých obvyklých místech po obou stranách velitelského stanovište. Ústrední kreslo bylo však prázdné. Worf, který jako obvykle obsluhoval taktickou stanici, venoval Geordimu krátký pohled, když se vynoril z výtahu.
V Klingonových tmavých ocích byl patrný podiv nad duvodem jeho prítomnosti tady. Geordi o nem sám nemel také ani potuchy, a tak jen pokrcil rameny. Nepochybne toho bude vedet víc, až bude míjet Worfa na své zpátecní ceste.
Hlavní inženýr prošel místností ke dverím do pracovny, a pred nimi se zastavil. Zdálo se mu, jako by zaslechl zvonky, které kapitánovi oznamovaly, že nekdo je zde a ceká na setkání s ním. Ale asi to byla jen jeho predstavivost. Koneckoncu pracovna byla postavena proto, aby zajištovala soukromí.
Za chvilku se dverní panel odsunul na stranu, a Geordi se pristihl, jak pozoruje kapitána Picarda. Kapitán se otocil od svého monitoru a ukázal na sedadlo na druhé strane stolu.
"Prosím," rekl. "posadte se, pane LaForgi."
Geordi vešel a dvere se za ním s tichým sykotem uzavrely. Položil ruku na operadlo nabízeného sedadla a zeptal se: "O co se jedná, pane?"
Picard se zaklonil ve svém kresle a zacal na loketní operce bubnovat, prsty. Ted Geordimu náhle došlo, že se nejedná o žádné analýzy, at již spektroskopické nebo jiné. Tohle se týkalo nekterého z tech citlivých témat, která kapitán nejradeji probíral mezi ctyrma ocima.
"Premýšlel jsem o našem postupu prí zkoumání Jenolen,"rekl konecne Picard, "Jak jsem pochopil, její posádka provádela pred srážkou rozsáhlý pruzkum Dysonovy sféry."

Geordi souhlasne prikývl. "To je pravda, pane."
"Jsme schopni se dostat k tem záznamum?"
Inženýr pokrcil rameny. "Pokoušeli jsme se získat pametové jádro, ale bylo dost vážne poškozené pri té srážce. Dosud se nám z nej nepodarilo toho mnoho zachránit."
"Chápu," rekl Picard. A pak pokracoval: "Možná, že bychom pro získání tech materiálu mohli využít kapitána Scotta."
Kapitán... Scott? Proc na to nepomyslel dríve? Alespon by ten muž mel neco užitecnejšího na práci, než jim prekážet v technickém sektoru.
"To by možná šlo," pripustil Geordi. "Bude znát ty systémy líp, než kdokoli z nás." V duchu probíral seznam svých lidí ze sektoru, kterí byli ve službe. "Pošlu s ním dolu po paprsku porucíka Bartelovou," rozhodl se. "Mohou pracovat na získání pametového jádra spolecne."
"Že by to bylo ono? Že by si Geordi špatne vyložil kapitánuv zámer hovorit o necem delikátním? Nebo tady bylo stále neco, co nebylo vysloveno?
"To je všechno, pane?" naléhal Geordi.
Picard ho zarazil svým upreným pohledem. "Ne, pane LaForgi."
Následovala prestávka. "Abych byl uprímný, chtel bych, abyste pana Scotta doprovodil vy."
Geordiho první reakcí bylo ciré prekvapení. "Já, pane?"
A pak si uvedomil, ceho se to týkalo. Kapitán se musel nejak dozvedet o jejich malé výmene názoru v technickém sektoru a chtel Geordimu umožnit, aby dal veci do porádku.
Picard se naklonil nad stul. "Není to rozkaz, Geordi, je to žádost - a je na vás, jak se rozhodnete."
LaForge se zasmál. "Nejradeji bych to nechal na nekoho jiného, pane. Ale vlastne proc je pro vás tak duležité, abych kapitána Scotta doprovázel zrovna já? Pokud chcete, abych se mu omluvil za to, jak jsem vybuchl, rád to udelám, treba hned ted a tady. Ale mám ješte dodelat pár analýz, a pritom Bartelová je zdatná víc než dost, aby to..."
Picard zdvihl ruku, aby ho zarazil... a inženýr pokynu uposlechl. Na chvilku se Picard odmlcel, snad. aby si promyslel, co se již dozvedel... snad aby použil príhodnejší taktiku.
"Geordi,"zacal, "jednou z nejduležitejších vecí pro muže je, aby mel v živote pocit, že je užitecný. Kapitán Scott je stále ješte po všech tech letech, dustojníkem Hvezdné flotily. Byl bych rád, aby se ješte jednou mohl cítit užitecný, pokud je to samozrejme možné."
Ach tak. Konecne. Ted Geordi pochopil, oc kapitánovi šlo. Bylo to zrejmé z tvaru jeho celisti... z výrazu jeho ocí. Primlouval se nejen za Scotta, ale i za sebe. Za Geordiho. Za všechny, kterí po celá desetiletí sloužili na kosmických lodích. Bylo videt, že chce ríct: jednoho dne prijde cas, kdy i oni budou považováni za vcerejší zpravodajství. A mají-li se v té dobe dockat uctivého chování, meli by dávat ten nejlepší príklad, jakého jsou schopni, tady a nyní.
Geordi se usmál a v tom úsmevu bylo ujištení. "Pujdu s ním rád, kapitáne."
Picard s povdekem kývl hlavou. "Dekuji vám, pane LaForgi. Pokud nemáte nic jiného, s cím byste se mi chtel sverit."
"Ne, dekuji, pane," rekl na rozloucenou Geordi. Když opouštel místnost, již premítal o tom, jaký vhodný a citlivý zpusob zvolí pro svou omluvu kapitánu Scottovi.

Když se Geordi vynoril z kapitánovy pracovny, stál práve Will Riker vedle Worfa u taktického stanovište. Hlavní inženýr vypadal, jako by ho byli nechali za trest po škole, a on si ten trest opravdu zasloužil.
Riker vedel moc dobre, že nemá smysl se ptát, ceho se rozhovor týkal. Pokud to bylo neco duležitého, o cem by mel být informován, Picard by to už byl udelal. A protože se tak nestalo...
Geordi pokynul na pozdrav, prešel k turbovýtahu a zmizel v nem. Dvere se uzavrely.
Jediná Worfova reakce bylo neco mezi zavrcením a zabrucením. Ale ten zvuk, jak první dustojník dobre vedel, nahradil celý výmluvný komentár.
"Mám úplne stejný dojem," souhlasil Riker. A pak, když se ujistil, že Klingonovy analýzy pokracují tak, jak mají, presunul se k velitelskému centru a usadil se na své obvyklé místo.
"Veliteli?" oslovil Rikera Dat a otocil se ve svém kresle u operacního centra, kde v téhle smene sedel.
"Ano, Date?" První dustojník se naklonil dopredu. "Je tam neco zajímavého?"
"Možná, že se to zdá jen mne," sdelil mu android, "ale shledávám to velmi zajímavým. Myslím, že jsem na povrchu objevil neco, co by mohlo být komunikacním zarízením."
To zvedlo Rikera znovu z kresla. A jak se blížil k androidove operacnímu centru, ješte v chuzi si zacal pozorne prohlížet ovládací panel.
"Je tam malá anténa, približne pet set tisíc .kilometru jižne od naší soucasné pozice," vysvetloval android. "Vysílá signály v reálném prostoru o nízké intenzite, což naznacuje, že by mohla být aktivní."
"Mužeme ji dostat na kanál?" zeptal se první dustojník.
Dat zavrtel hlavou. "Ne ze soucasné orbitální dráhy, veliteli. Pole je v soucasnosti zamereno mimo nás."
Riker se otocil k praporcíku Ragerové, která mela službu u kormidla. "Máte souradnice pole, o které se jedná, praporcíku?"
Ragerová se chvíli zabývala ovládacím panelem. "Ano, pane," nahlásila konecne. "Mám je."
"Dobre," rekl první dustojník. "Pripravte se dostat nás do polohy nad temi souradnicemi."
Když se praporcík Ragerová znovu pustila do práce, ptal se Riker sám sebe, jestli není ten správný cas dát kapitánovi vedet, co provádejí. Ptal se jen proto, aby si mohl odpovedet, že ano.
"Riker kapitánu Picardovi," ohlásil se.
Odpoved prišla takrka ihned. "Ano, Jednicko?"

"Pane, našli jsme neco, co vypadá jako komunikacní pole na vnejším povrchu sféry. Myslel jsem, že o tom budete chtít vedet."
Po malém zaváhání. "Za chvilku jsem venku," rekl na to kapitán.

Když se Geordi dostal do prenosové místnosti, nebyl tam nikdo krome O'Briena. Inženýr prešel k plošine, složil na ni pouzdro se zarízením, které prinesl s sebou, a rozpacite pokrcil rameny.
"Zdá se, že tu jsem moc brzy," rekl.
O'Brien zkontroloval ovládací panel. "Jen asi o tricet sekund," odhadoval. "Tolik by to mohlo trvat zbytku výsadkového týmu..."
"Presne na cas," pochvaloval si Scott, když vcházel dvermi prenosové místnosti. Jeho plet byla bledá, s takrka zeleným nádechem, což zpusobovalo, že vácky pod jeho ocima vypadaly ješte tmavší pred tím.
"Cítíte se dobre?" zeptal se Geordi.
Scottova odpoved znela ponekud podrážděne: "Nikdy nepijte, jestli za to druhý den nehodláte zaplatit. Zvládnu to, dekuju."
"Fajn," vzal na vedomí Geordi. Díky okolnostem nemel v úmyslu se prít.
Pouze s nepatrným úsilím, se starému pánovi podarilo vystoupit na plošinu. Otocil se k O'Brienovi a dvakrát kývnul hlavou, aby tak dal najevo, že je pripraven.
Geordi sebral pouzdro s prístroji a postavil se vedle Scotta. "Pripraveni," prohlásil. "Zaktivizovat."

Picard si prohlížel hlavní obrazovku, na které byl detailní snímek povrchu sféry. Hledel na velký kruhový útvar kovového vzhledu s nekolika malými diskovými anténami, usporádanými po jeho obvodu.
"Co to je, ten kruhový tvar?" chtel vedet.
Dat, který sedel pred ním u ovládacího panelu operacního centra, se otocil a vzhlédl k nemu. "Odecty senzoru naznacují, že to je jícen nebo vzduchový uzáver, pane možná ten, který vede do nitra sféry."
"Chápu," rekl kapitán a vymenil si pohled s Rikerem, jenž stál vedle nej. "A ríkáte, že jste našel komunikacní anténu?"
"Ano, pane," odpovedel android. "Je umístena vne jícnu, približne pod úhlem sedmnáct stupnu."
Picard se zhluboka nadechl a zvolna vypouštel vzduch mezi sevrenými rty. "Fantastické," poznamenal. "Absolutne.fantastické."
"Vypadá to jako vstupní dvere," dodal Riker. "Tak co, nemeli bychom zazvonit?"
Kapitán o tom chvilku premýšlel - pak se rozhodl. "Tak se do toho pustíme, Jednicko. Pane Worfe, pokuste se otevrít kanál té komunikacní antény."
"Ano, pane," odvetil Klingon a provedl nastavení na svém taktickém panelu. Po pár vterinách hlásil: "Dosud nic, pane."
"Kapitáne!" volala vzrušene Ragerová. Vzhlížela od svého kormidelního pultu, ve tvári výraz znepokojení. "Intenzivní výron gravitace na povrchu sféry! A vede to...!"
Ješte pred tím, než praporcík Ragerová mohla dokoncit své varování, byla lod zasažena - a zasažena opravdu tvrde. Picard preletel pres palubu jako hadrový panák a skoncil nárazem na spodek prepážky, který mu zpusobil ostrou bolest v páteri. Chvilicku mel pocit, že omdlí. Potom se s takrka nadlidským úsilím odtud vysoukal a naprímil se.
To, co uvidel, byla verze mustku za soumraku. Osvetlení bylo pohaslé. Rada panelu vyrazená z provozu. A jeho posádka, s výjimkou androida, ležela na ruzných místech po celé místnosti. Podobne jako on sám byli jako omráceni a zacínali se škrábat na nohy.
"Nejvyšší pohotovost," vykrikl, aby ho bylo slyšet pres stále hlucnejší kletby, úlevné vzdechy bolesti a prekvapení. Potom poklekl k praporcici Morenové, která upadla na tvár u jednoho ze stanovišt na zádi, a stále se ješte nehýbala. Nahmátl tep na jejím krku - byl pomalý, pomalejší, než by mel být. Ta krvácející rána na cele,blízko korínku vlasu - ta potrebovala ošetrení, a to co nejrychleji.
"Doktorko Crusherová," vyštekl. Doufal, že systém interkomu nebyl poškozený.
Lékarka se ozvala témer okamžite. "Vím," slyšel její hlas. "Máte na mustku ranené. Jsou po celé lodi." Po krátké pauze oznámila. "Posílám k vám ošetrující tým. Crusherová koncí."
"Kapitáne Picarde?" To byl Dat, který stále ješte sedel u svého stanovište, jako by tam byl pribitý. "Byli jsme zachyceni nejakým typem vlecného paprsku, pane. Stahuje nás to k vnejšímu povrchu sféry."
Android to pronesl takovým vecným zpusobem, hlas mel tak oproštený od emocí, že se nebezpecí vlastne nezdálo ani skutecné. Ale skutecné bylo, o tom nemohlo být pochyb. Stejne skutecné, jako krev vytékající z rány na cele praporcíka Morenové.
Ve stejnou chvíli dosedl Riker do kresla ve velitelském centru. "Kormidlo!" kricel. "Vedte nás pryc odtud! Impulsní motory naplno vzad!"
"Ztratili jsme hlavní pohon," hlásila Ragerová. Byla též zranená, mela tvár ošklive pohmožděnou. "Pomocný pohon klesl na dvacet procent!"
Picard si uvedomil, že mu skrípou zuby. Premýšlel o té ironii. Prišli sem, aby zachránili Jenolen, ale ted by potrebovali záchranu sami.
Prežijí náraz, jako se to podarilo Scottovi? Nebo je vetší hmota Enterprise všechny pohrbí ve svých troskách?
"Zapnout prídavné impulsní motory," narídil Riker. "Když už se nemužeme odpoutat, pokusme se alespon zpomalit!"
Ale na to již bylo príliš pozde; kapitán to cítil v kostech. Jak se približovali k povrchu Dysonovy sféry, rychlost pádu se ve skutecnosti zvyšovala. I kdyby meli k disposici plný výkon, meli by plné ruce práce, aby zabránili katastrofe. Sféra byla stále blíž a blíž, vetší a vetší...

A náhle, jako božským rízením, se slupka sféry zacala rozestupovat... zpocátku se rozevírala prasklina tenká jako vlas. Z vlasové pukliny se stal zárez. Ze zárezu propast a z propasti skutecný kanon.
"Je to jícen," mumlal Riker.
"To je," potvrdil Picard.
Náhle je zasáhla svetelná záre, oslepila je svým žlutobílým jasem - a nic nemohlo více kontrastovat s tmavým povrchem sféry než tento jas. Kapitán si zastínil oci, a domníval se, že ví, o co jde.
O chvilku pozdeji svetelný filtr obrazovky stáhl automaticky jas a mohli spatrit, odkud ten príval svetla pochází. Ano, Picard mel pravdu.
Byla to hvezda ve stredu konstrukce. Hvezda, kterou stavitelé sféry uveznili a oddelili od ostatního vesmíru jako nejakého obrovitého otroka, jako horící monstrum, jako Prométhea, prinášejícího mýtický ohen... a prikovali ho na veky.
Worf upíral oci na obrazovku, oci, v nichž se zracila predtucha a hnev. "Paprsek je príliš silný. Nemužeme mu vzdorovat!"
"To není jen jeden vlecný paprsek," poznamenal Dat, který byl dokonalým protejškem Klingonova vzrušení. "Je jich šest, pane."
Kapitán je nyní také spatril: pul tuctu nevýrazných svetelných tykadel, v intervalech vyzarujících z melancholických a beztvarých úst jícnu, které nezadržitelne a fatálne vtahovaly Enterprise do nitra sféry.
A nebylo nic, co by proti tomu mohli udelat. Opravdu nic.

Kapitola desátá

Riker si nevšímal chuti krve ve svých ústech, ale pokoušel se prijít na to, co se Enterprise vlastne prihodilo. A to nebylo snadné.
Pred vterinou se jícen v Dysonove sfére za nimi uzavrel a uveznil je uvnitr. A v témže okamžiku ostatní hvezdy zmizely a byly nahrazeny modrozelenou oblohou.
Ale stále nezpomalovali. Mohl to zjistit z odectu na monitoru, který byl rízen z operadel rukou jeho kresla. Stále se ješte stremhlav rítili ke stredu sféry - a v tom stredu bylo strašlivé, zárící slunce.
Impulsní motory statecne zápasily se silami, které je vtahovaly dovnitr. Lod se chvela úsilím, svetla na mustku blikala, jak se v technickém sektoru snažili ušetrit každou trošku energie, která jim zbývala. Ale výsledek toho všeho nebyl takrka žádný.
Pred malou chvíli byl první dustojník vdecný, když uvidel, že se na povrchu sféry otevírá jícen. Znamenalo to, že se neroztríští na povrchu té obludné veci.
Ted mel trochu jiný názor. Vždyt nakonec pri srážce by jim bývala zbyla alespon jakás takás nadeje na prežití. Kdasu, vždyt Jenolen havárii preckala z velké cásti neporušená, nebo snad ne? Ale být vtaženi k samému srdci hvezdy a uvezneni tam, to predstavovalo tak ci onak rozsudek smrti, kterému nikdo z nich nemohl uniknout.
"Prídavný pohon vypovídá službu," hlásila Ragerová. Na cele se ji tvorily krupeje potu, setrela je rukávem kombinézy.
"Teplota trupu dosahuje maximální povolené úrovne," oznamoval Worf. Rty mel trochu ohrnuté zuby sevrené, což vyvolávalo výraz vzteklého vzdoru.
"Proplouváme vnitrní atmosférou sféry," rekl Dat. "Zvýšení teploty je zpusobeno výsledným trením trupu."
"Vztycit štíty," narídil Riker a s obavami ocekával odpoved.
"Pohon štítu na minimální úrovni," zavrcel Worf. "Kritická teplota trupu."
Dat se otocil a pohlédl na kapitána, který dosud klecel po boku zranené Morenové. "Rezonancní kmitocet vlecných paprsku není slucitelný s našimi pohonnými systémy. Stykace impulsních motoru a hyperprostorového pohonu pretíženy. Pokouším se to vykompenzovat."
Morenová si vybrala práve tento okamžik, aby slabe zasténala a pretocila se. Pokusila se vstát, ale Picard jí v tom zabránil.
Promluvil na ni: "Máte porádnou ránu na hlave. Ležte, dokud se k nám nedostane doktorka Crusherová, aby vás ošetrila."
Žena k nemu vzhlédla. "Ano, pane," rekla disciplinovane, a tvár se jí zkrivila bolestí, kterou jí zranení zpusobovalo.
Kapitán se znovu obrátil na androida. "Jak dlouho, veliteli?"
"Težko ríci, pane," odvetil Dat. Jeho prsty létaly po ovládacím panelu tak rychle, jak mu stacil pocítac odpovídat. "Záleží to na tom, v jakém rozsahu byly poškozeny obvody."
Kapitán se zamracil a podíval se na prvního dustojníka. Riker se mracil také. Oba vedeli, že androidovo úsilí nebude znamenat celkem žádné podstatné zlepšení. I kdyby se mu podarilo znovu propojit obvody, nemeli dost energie na to, aby premohli vlecné paprsky sféry.
Riker cítil, jak mu po tvári stékají kapicky potu. Zatracene, pomyslel si, zacíná tady asi být pekne horko, nebo že by se mu to jen zdálo? A1e stejne to nic není ve srovnání s teplotami té smrtící slunecní výhne pred nimi.
Prí zvuku otevíraných dverí turbovýtahu se Riker obrátil tím smerem a spatril, jak se z nich vynorila Beverly Crusherová, doprovázená dvojicí ošetrovatelek s nosítky. Lékarka nezaváhala ani okamžik a jediným profesionálním pohybem poklekla vedle Morenové. Pak zacala trikodérem prejíždet kolem její hlavy a krku.
"Slabý otres mozku," znel její záver. "Mužete chodit?" zeptala se Morenové.
"My... myslím, že ano," odpovedela její pacientka.A aby to predvedla, postavila se, podpíraná Picardem. Pak se k nemu obrátila a požádala ho: "Pane... nemel byste nic proti tomu, kdybych zustala tady na mustku, abych vám pomohla?"
Kapitánuv hlas byl rozhodný. "Víc nám pomužete, když budu vedet, že máte potrebnou péci."

"Souhlasím," rekla Crusherová. "Pojdme." Obejmula Morenovou a odvádela ji smerem k turbovýtahu.
Ale ješte než vkrocila dovnitr, zadívala se lékarka na obrazovku a na horící kouli, se kterou se meli srazit. Potom zachytila ocima Rikeruv pohled, a všimla si tvrdého stínu v jeho ocích.
"Hodne štestí," poprála mu. Potom už ona i její lidé vešli do výtahu a dvere se s tichým sycením za nimi zavrely. Prece musí existovat neco, co by se dalo udelat, pomyslel si první dustojník. Copak to bylo poprvé, co byli ve zdánlive bezvýchodné situaci? A copak nebyli vždy schopní si s ní nejak poradit, aby se z ní dostali? Pokud jenom...
Ješte než mohl dokoncit svou myšlenku, Enterprise se prudce, otrásla a vyhodila je opet z kresel.. Tentokrát byl Riker lépe pripraven, stihl se zachytit svého monitoru, jinak by byl podruhé preletel pres polovinu paluby.
Otresy zmizely práve tak náhle, jako zacaly. První dustojník se postavil a rozhlížel se kolem. Nezdálo se, že by byl nekdo vážne zranen, nicméne udržet se v kresle se opet podarilo pouze androidovi. Otocil se k obrazovce a doufal, že odtud získá nejaké vysvetlení toho, co se prihodilo.
Nemýlil se. Modravá obloha na hlavní obrazovce se vytrácela a byla nahrazována jasnejším obrazem uveznené hvezdy. Vnitrní povrch sféry byl v dálce jen obtížne rozpoznatelný:
"Práve jsme se dostali z atmosféry," hlásil porucík Worf. "Teplota trupu klesá na bezpecné hodnoty."
"Stále jsme ale taženi ke slunci," pripomnel jim kapitán. Upravil si vepredu kombinézu, prešel k velitelskému centru a postavil se vedle Rikera. "Jaké máte návrhy?"
"Co to...?" Vzrušený hlas pocházel od praporcíka Ragerové.
První dustojník k ní sjel pohledem. "Co tam máte, praporcíku?"
Ragerová zakroutila neverícne hlavou. "Vlecné paprsky nás uvolnily, pane." Roztáhla ústa do úsmevu. "Jsme volní."
Bylo to možné? Riker si to kontroloval na svém monitoru. Bylo to naprosto jisté, po vlecných paprscích sféry nebylo ani stopy. Tiše zabrucel. Zase jednou štestí - a ne, že by ho to mrzelo.
"Držte tuto polohu," prikázal Ragerové. "Alespon do té doby, než se dáme dohromady." Potrebovali cas, aby si zahojili rány, aby preskupili síly. Aby si ujasnili, co udelají pak.
Picard se obrátil na svého druhého dustojníka. "Plné rozložení senzoru, pane Date. Kde jsme?"
"Jsme približne devadesát milionu kilometru od fotosféry té hvezdy;" prišla odpoved. Dat se odmlcel, provedl nastavení na ovládacím panelu senzoru. "Záznam senzoru..."
Do toho vpadla Ragerová. "Pane... stále nás unáší setrvacná síla ve smeru vlecných paprsku."
Riker si vymenil pohled s kapitánem, který zamíril ke kormidelnímu stanovišti. Ragerová stále vrtela hlavou. "Impulsní motory jsou mimo provoz," rekla, "a manévrovací systémy se zkráceným operacním rozsahem." Bezmocne vzhlédla k Rikerovi. "Nemohu zastavit náš pohyb vpred, pane."
Zatracená císla, pomyslel si první dustojník. Mel jsem to vedet, že je to príliš dobré na to, aby to byla pravda. Mel jsem to tušit.
"Setrvacný pohyb zpusobený vlecnými paprsky nás navádí prímo ke hvezde," dodal Dat - tak klidne, jako kdyby recitoval básen.
Ale ti, kterí slyšeli jeho prohlášení, nebyli ani zdaleka tak klidní. Náhle se ocitli opet v první linii.

"Tak pojd," rekl Scott - vlastne to znelo nežne, pomyslel si Geordi. Možná príliš nežne. "Zvládneš to. Já vím, že ano."
Scott mluvil k rozebranému panelu pocítace v operacním centru Jenolen a pokoušel se presvedcit systém, aby zacal pracovat. LaForge sledoval odecty diagnostického prístroje, který si na Jenolen prinesl s sebou. Prístroj, zavešený prímo nad otevreným panelem, blikal, rozsvecoval se a pohasínal, podle toho jak reagoval na Scottovy pokusy.
"Nedelej mi to težké zrovna ted," dožadoval se starý pán. "Nebo te tady nechám drepet a zapadat prachem dalších petasedmdesát let."
Ale navzdory tomu žertování se zdálo, že Scott do toho nedává srdce. Neco tady chybelo... zápal, který mu vždycky zpusoboval až fyzickou bolest nekde vzadu v krku, když se jednalo o techniku, okázalá sebeduvera, jež možná zpusobila to, že na neho Geordi tehdy kricel.
Nebylo, nutné se umet vcítit do jeho uvažování, a presto bylo jasné, že je demoralizovaný. A ackoli to nebyla jenom Geordiho vina, cítil mladý muž, že na tom urcitý podíl má.
LaForge mel v úmyslu se Scottovi omluvit, jakmile se ocitli na palube Jenolen. Opravdu na to myslel. Ale ve Scottove chování bylo neco, co mu reklo, že si neco takového nepreje slyšet... že by to mohlo zpusobil ješte zhoršení toho, jak se cítil.
Takže Geordi upustil od svého úmyslu zmínit se o incidentu v technickém sektoru. Ale to neznamenalo, že se nekdy pozdeji nepokusí uvést veci do porádku. Jen si pocká na nejakou jinou príležitost, až nastane príznivá chvilka.
"Ach," rekl Scott a spokojene pokýval hlavou. "Tak, jdem na to." Obrátil se ke svému spolecníkovi. "Základní databáze pocítace by ted mela bežet. Vyzkoušejte ji, porucíku."
Geordi zmenil nastavení a znovu odecetl údaje. V horní cásti prístroje zaplála dvojice kontrolek.
"Fajn," zaradoval se. "Máme ted tri prístupové cesty k centrálnímu pametovému jádru." Pak se ale zamracil, protože doufal, že se dozví neco príznivejšího. "Porád ale žádná data."
Scott tiše zaklel. "Myslel jsem, že to mám jako tenkrát." Chvilku uvažoval, a znovu se pustil do otevreného panelu. "Tohle by to možná mohlo delat. Do háje, to by mohlo být lepší." Asi po minute potrebné pro další zmeny zapojení, se posadil na paty. "Nechte ji provést prenos:"
Geordi udelal, co se na nem žádalo. Žádné zlepšení nenastalo.
"Nic?" Zeptal se starý pán.
"Ješte nic," opravil ho LaForge. Ale zdálo se, že Scottova sebeúcta je ta tam. Zavrtel hlavou, príliš podrážděný na to,

aby pokracoval.
Tiše rekl: "Hromada starýho, nepotrebnýho haraburdí..."
"Prosím?" zeptal se Geordi.
Scott vzdychl. "Ríkal jsem, že je to staré, pane LaForgi. Rídící jednotka se neumí propojit s vaším novým prevodníkem proudu."
Scott otevrel další panel, a zacal si hrát s jeho vnitrním usporádáním. Za chvíli to ale vzdal.
"Tohle zarízení bylo konstruované pro jinou dobu," dál si stežoval Scott. "Ted už jsou to jen vykopávky." Zdálo se, že starý pán je pekne skleslý.
Geordi si uvedomil, že nemluví jen o prístrojích, mluvil vlastne sám o sobe.
"No, nevím," zapochyboval Geordi. "Zdá se mi, že nekteré ty veci jsou celkem ve slušném stavu."
Scott se na neho neduverive podíval. "Podívejte," rekl durazne. "To nemužete myslet vážne, hochu. Je to už sto let zastaralé. Copak se dá taková starožitnost vubec použít? Je to jen..." Zaklapl znechucene panel. "Nedochudce," zakoncil to.
Geordi se chtel nejakým zpusobem tomu muži priblížit. Uvažoval o panelu, na kterém pracovali, a obkroužil jej širokým gestem ruky.
"To je zajímavé, co ríkáte, pane Scotte... protože jsem práve o tech systémech dost premýšlel, jak se za tech petasedmdesát let moc nezmenily."
Scott mu takrka nevenoval pozornost. Byl príliš zamestnán svými vlastními myšlenkami. Geordi prešel k ovládání prenosu.
"Až na pár malých zlepšení," pokracoval, "je vlastne tenhle prenosový systém totožný s tím, který používáme na Enterprise." Mávl rukou na ostatní panely. "Vysílacka pro reálný prostor a senzory pracují na stejných základních principech a konstrukce impulsních motoru se podstatne nezmenila - vlastne po celých dve ste let. Nebýt poškozených nosných prvku, mohla být tahle lod v provozu ješte dnes."
Scott uvažoval o tom, co Geordi ríkal. "Není to vyloucené," pripustil. "Ale když jste schopni postavit lod, jakou je Enterprise, technologický zázrak ctyriadvacátého století... kdo by asi chtel pilotovat takové... staré necky, jako jsou tyhle?"
"To nevím," rekl Geordi, a bylo videt, jak zvažuje všechna pro i proti. "Enterprise má své prednosti, ale také má slabá místa. Dejte dohromady motor a vsadím se, že tahle lod jí pri srovnání impulsních rychlostí dá co proto." A durazneji dodal. "To, že je neco staré, ješte neznamená, že se to musí vyhodit."
Chvíli se jeden na druhého dívali. Geordi cítil, že se neco mezi nimi zlomilo. Že se navázalo pouto. Možná dokonce - prátelství. Už dlouho nemel Geordi podobný pocit. Byl to Scott, kdo nakonec tu chvilku prerušil, když prešel k panelu pocítace.
"Mívali jsme neco, cemu se ríkalo dynamický prevodník režimu," uvažoval Scott nahlas. "Vy byste asi na vaší skvelé Enterprise neco podobného nemeli, co?"
Geordi o tom chvilku premýšlel. "Neco takového už jsem dlouho nevidel. Ale možná, že tam neco podobného mít budu."
Geordi poklepl na svuj komunikacní emblém a rekl: "LaForge volá Enterprise."
Nikdo neodpovedel. Geordi znovu poklepl na emblém. "LaForge volá Enterprise, spojte se, prosím."
Stále nic. To je divné...
Scott na neho uprel zamyšlený pohled. Geordi se presunul k panelu senzoru.
"Interference?"zeptal se Scott.
Geordi se zabýval panelem senzoru. "Ne. Bohužel, ne."
O chvilku pozdeji mu monitory sdelily ohromující pravdu. "Zatracene," rekl tiše.
"Co se deje," naléhal Scott.
Geordi se k nemu otocil. "Jsou pryc."

"Vstoupíme do fotosféry slunce za tri minuty," sdelil jim Dat.
"Ovládání kormidla stále nefunguje," hlásila Ragerová.
Picard se snažil ze všech sil ovládnout, aby zustal klidný, aby si zachoval jasnou hlavu. Ale bylo snadné si to ríkat, težké bylo se také tak chovat. Uveznená hvezda zaplnovala již celou hlavní obrazovku, jak se k ní Enterprise rítila... jako kdyby už byla cítit nukleární reakce probíhající uvnitr.
Musí prece existovat zpusob, jak jí uniknout. Prece to nevzdá - alespon pokud má rozum a nejaký cas na to, aby ho používal.
Náhle mu to došlo. Obrátil se na Rikera, jenž zastoupil praporcíka Morenovou u technického stanovište na zádi -kde by nyní byl Geordi, kdyby ho byl nenechal v paprsku prenést na Jenolen.
"Jednicko - jsou manévrovací trysky v provozu?" zeptal se.
Prestože Rikeruv výraz prozradil, že nemá tušení, kam kapitán mírí, zurive pracoval na ovládacím panelu. Za chvíli prikývl.
"Mám tricet procent výkonu u trysek na pravoboku a patnáct procent pro trysky levoboku. Ale na prekonání setrvacné síly to nebude stacit."
"Ne, to ne," souhlasil Picard. "Ale mohlo by to být dost na to, abychom se dostali na orbitální dráhu a udrželi si od hvezdy odstup."
Na chvilicku se Riker usmál. Potom se znovu otocil k monitoru a pripravoval se na to, co mel pred sebou.
Dalším úkolem poveril kapitán svého druhého dustojníka. "Pane Date - spocítejte tu nejmenší zmenu naší dráhy, která

je nutná k tomu, abychom se vyhnuli té hvezde."
Zdálo se, že androidova odpoved prišla drív, než Picard dokoncil svou otázku. "Odklon dvacet stupnu umožní lodi, aby se dostala na bezpecnou orbitální dráhu kolem hvezdy."
Kapitán. se rychle otocil k technickému stanovišti. "Slyšel jste to, Jednicko?"
"Ano, pane," zaznela odpoved. "Dvacet stupnu..."
V té odpovedi zustalo nevyslovené "jestliže", kterým mela být veta zakoncena. Asi to melo znít, jestliže to dokážu. Skutecne, zmena i o pouhých dvacet stupnu bude pri techto podmínkách obrovský úkol. A co když se jim to podarí o pouhých devatenáct. stupnu? Tak z nich zbydou jen škvarky.
Trysky na pravoboku naplno vpred, na levoboku naplno vzad."
"Ano, pane," volal první dustojník, plnící Picardovy rozkazy.
Jak se Riker sehnul k rízení, kapitán se zadíval na obrazovku. Hvezda byla strašlive blízko, takrka už cítil její divoký dech na své tvári. Jestliže jeho plán nebude úcinný, jsou již ted ztraceni. Ano, jak prosté.
"Naše letová krivka se mení," ohlásil Dat. "Je to presne deset celých sedm desetin stupnu...ale nedostatecné k minutí fotosféry."
Riker vzhlédl k mrížce interkomu. "Mustek technickému sektoru. Porucíku Bartelová - prevedte veškerý výkon ze systému prídavných stykacu k manévrovacím tryskám."
"Naše úhlová úchylka se zvetšuje," sdeloval svá pozorování android. "Nyní jsme na patnácti stupních... osmnácti stupních...prekrocili jsme dvacet celých jednu desetinu stupne."
Picard pohlédl na obrazovku. Bude to stacit? Nemohl se Dat splést? Slunce uprostred se jevilo stále vetší a vetši... A potom, když kapitán zatajil dech, gigantické zobrazení hvezdy na monitoru sklouzlo vlevo.. potom dál.. .a ješte dál... jak se podarilo lod od hvezdy stocit. Konecné minuli na pravoboku vnejší okraj fotosféry - byt jen o kousek, ale minuli.
Všichni si oddychli, a zaznelo to, jakoby si oddechnul sám mustek. Picard si uvedomil, že má dlane stále sevrené v pest; uvolnil je.
Pred ním si protáhla záda praporcík Ragerová. "Kapitáne, jsme na orbitální dráze. Držíme se stopadesát tisíc kilometru nad fotosférou."
"Podívám se, jestli není možné uvést znovu do provozu hlavní pohon," nabídl se Riker.
"Velmi dobre," rekl Picard. Když Riker opustil mustek, usadil se do kresla a zaklonil se v nem. Tohle bylo, jak se ríká, o fous. "Pane Date, zacnete se snímáním vnitrního povrchu a možnosti jiných forem života. Chci vedet, kdo nás sem zatáhl... a proc."
"Ano, pane," rekl neprítomne Dat, který se již kapitánovým rozkazem zabýval.
Kapitán toužil po tom, aby se mohl nejak spojit s Jenolen. Ale Geordi i Scott budou jiste v porádku - alespon pro tuhle chvíli.

Kapitola jedenáctá

Bylo to už pekne dávno, kdy se nekdo v operacním centru prepravní lode Jenolen naposledy pokoušel použít ovládání senzoru. Všechny, veci, o které meli zájem, byly v pozoruhodne dobrém stavu.
Geordi pracoval spolu se Scottem a pokoušel se vysunout plošné snímace lodi co nejdále. Ale at se sebevíc, nedokázal objevit víc než svetélkující obraz, paprsku na monitoru.
"Nemohu je na orbitální dráze nikde najít," rekl nahlas.
"Ani já tady nemám štestí," pridal se jeho spolecník.
"Prece by se jen tak nevyparili," trval na svém Geordi.
"A co takhle kdyby šlo o nejaké náhlé nebezpecí?" zeptal se Scott.
Mladý muž zavrtel hlavou. "To by nás byli nejdrív prenesli v paprsku na palubu. Nebo by nám alespon dali vedet, co budou podnikat."
Scott pokýval hlavou. "To jo, to by asi udelali." Náhle se jeho obocí stáhlo. "Nepredpokládáte, že by narazili do sféry... jako se to stalo... Jenolen?"
Geordi tu myšlenku zavrhl. "Ne. Zachytili bychom totiž zbytkovou radiaci a úlomky, kdyby se takhle zrítili." Kousl se do rtu. "Ale kde potom jsou? Nemohli se prece jen tak propadnout do prázdnoty."
Chvíli ani jeden z nich nepromluvil. Potom se Scottovy oci zúžily, jak o necem usilovne uvažoval. "Je tady možnost," spekuloval. "Mohli by být uvnitr sféry."
Geordi na neho pohlédl. Na první pohled to znelo nepravdepodobne, bláznive. Ale cím víc o tom premýšlel... "Možná, rekl. "Je to možné."
"Ne jenom možné," nesouhlasil s ním jeho spolecník. "Jsou tam uvnitr. Je to jediné místo, kde mohou být hochu."
Mladší muž se zhluboka nadýchl a vypustil vzduch z plic. "At už se stalo cokoli, musíme je najít. Jestliže se nám podarí uvést do chodu motory, mohli bychom vypátrat Enterprise podle stopy iontu jejích impulsních motoru."
Náhle se Scott na nej obrátil, na tvári mu náhle naskocily rudé skvrny. Rozpažil mírne ruce a nechal je klesnout, aby vyjádril svou bezmocnost. "Zbláznil jste se?" zeptal se rozcilene. "Soustava hlavního pohonu je úplne vyrazená, induktory jsou roztavené a ze spojek pohonu jsou jen trosky. Týden by to zabralo, než bychom je dokázali vubec nastartovat!"
Geordi cítil, jak se v nem vzmáhá vztek a stoupá mu k hrdlu - a už už se chystá promenit ve slova. Nejdrív nemohl tohohle chlápka udržet stranou - a ted ho nemuže primet, aby mu pomohl. Nezáleží na tom, co slíbil kapitánovi, opravdu delal, co bylo v jeho silách...
"Pockejte chvilku," rekl Scott. Chvíli se škrábal na brade...a pak pokracoval jako ten nejzodpovednejší muž, jakého jste

si kdy práli potkat. "My na to ale týden nemáme, ted už ne, co? Takže nemá smysl kvuli tomu brecet. Pojdte, podíváme se, co mužeme provést s tím prevodníkem proudu, o který nám tak jde."
Pak se Scott odvrátil od Geordiho a aniž se zajímal o to, jestli ho následuje, vydal se k motorum - mladého muže tam ponekud zmateného nechal stát. Teprve po chvilce Geordi s neprítomným pohledem následoval svého predchudce.

Prestože byla jejich situace na orbitální dráze kolem uveznené hvezdy dost nejistá, nemohl si Picard pomoci: musel stále myslet na poslání své mise. Jak pred nedávnem rekl androidovi, duvodem, proc se priblížili k povrchu sféry bylo, že chteli pátrat po známkách jiného života a jiné civilizace - od stavitelu Dysonovy sféry se dalo ocekávat, že budou predstavovat tu nejpodivuhodnejší civilizaci ze všech.
Toto byl prinejmenším jeden z duvodu, kvuli kterému požádal svého druhého dustojníka, aby proveril vnitrek konstrukce, jež mela vskutku solární rozmery. Nynejší duvody však byly založeny na daleko sobectejším motivu: prežít. Nekdo si dal tu práci, aby je zatáhl dovnitr téhle veci. A bylo na nich, aby toho nekoho našli, jestliže meli mít nejakou nadeji znovu otevrít jícen a dostat se na svobodu.
Naneštestí pro ne porucík Worf pri analýze složení sféry zjistil, že byla vytvorena spojením dvou prvku, uhlíku a neutronia - což byla ta nejtvrdší hmota, jaká byla ve Federaci známá. Ani pri plném výkonu by nedokázali provést tak soustredenou palbu svými fázery, aby ve vnejším krunýri proraziti alespon malý otvor.
"Kapitáne?"
Picard zvedl hlavu, aby zjistil, kdo ho volá; jedno z vedeckých stanovišt na zádi. "Ano, Date. Už neco máte?" "Ano, mám, pane."
Z androidova výrazu, jenž byl tak nemenný jako vždy, bylo obtížné odhadnout, co to muže být. Kapitánovi se podarilo ješte na chvilku potlacit svou zvedavost a pripojil se ke svému druhému dustojníkovi.
"Práve jsem dokoncil biologické mapování vnitrního povrchu sféry," informoval ho Dat.
Picard se zahledel na monitor, kde byly jednoznacné výsledky. Jeho nadeje se rozplynuly. "Bez života," zamyšlene dodal.
Android na neho hledel jakoby s úcastí. "Správne, pane. Zdá se, že sféra je opuštena. Ackoliv..." Prepnul na jiné grafické zobrazení - na to, které mapovalo povrch sféry s ohledem na úcinnost senzoru. "...naše prístroje nejsou schopné proverit malou oblast... práve tady."
Picard sledoval androiduv prst, který ukázal na to místo. Kapitán zabrucel. "Jinými slovy," rekl, "nevíme, jestli v tom prostoru je nejaký život, nebo ne."
"To nevíme," potvrdil Dat. "Samozrejme lze vyvodit, že jestliže byl zjevne opušten zbytek povrchu..."
"...byl tento úsek opušten také," doplnil kapitán myšlenku svého druhého dustojníka. "Na druhou stranu, je-li tato plocha zaštítena pred našimi senzory, muže mít tato okolnost nejaký duvod." Dál pak tuto možnost rozvíjel. "Rekneme, že to provedla skupina bytostí, která se rozhodla zustat na sfére potom, co ji druzí opustili - a která si preje zustat skrytá prede všemi, kterí by sem mohli vstoupit."
"To je pravda, pane," rekl Dat. "Ale nebudeme mít jistotu ani o jedné, ani o druhé možnosti - dokud dolu nevyšleme výsadkovou skupinu, aby to prozkoumala."
Picard se k nemu obrátil. "Primlouváte se za to, Date?"
"Já jen konstatuji skutecnost," rekl vecne android.
Kapitán, zevrubne zvažoval, zda je moudré vysílat dolu výsadkový tým. Rezervy výkonu byly dosud malé. Nekteré systémy byly stále mimo provoz, lod ješte nebyla schopná manévrovat tak, jak by si prál.
Nicméne, prostor zastínený pred jejich senzory bude pod nimi méne než asi hodinu. Toto muže být jejich jediná príležitost - nejen, aby navázali kontakt se zrejme zcela mimorádným druhem bytostí, ale také pro to, aby se jim podarilo uniknout ze sféry. Mohl si dovolit tuto príležitost jen tak promarnit?
Konecne zdvihl oci. "Zpráva pro velitele Rikera, tady je kapitán."
O chvíli pozdeji se první dustojník ozval. "Musíme ješte neco dodelat, pane. Nekteré stykace vyhorely, zabere to nejaký cas, než je vymeníme."
"Rozumím, Jednicko. Ale to není, proc jsem vás volal." Odmlcel se. "Byl bych rád, abyste dal dohromady výsadkovou skupinu."
Na druhé strane bylo ticho. Konecne se Riker ozval: "Výsadkový tým, pane?"
"Ano." Picard se obrátil k androidovu monitoru. "Potrebuji, abyste provedli jistý pruzkum. A Wille, potrebuji, abyste to provedli rychle."

Darrin Kane byl v kóji raketoplánu císlo Jedna, na míste, které mu zacínalo lézt na nervy práve tak jako nákladní prostor, když zaslechl vyvolávat své jméno v interkomu - a k tomu ješte svým oblíbencem, Willy Rikerem.
Jakou nesmyslnou cinnost mu za trest první dustojník zase vybral? Má se hlásit v klubu 'Prední desítka' jako císník, ci co?
"Tady je Kane," rekl po chvilce, kterou potreboval, když si pro sebe potichu klel. Pri jeho štestí bude jiste interkom dost citlivý a zachytí to.
"Hlaste se v kóji raketoplánu císlo Tri," mluvil k nemu Riker. "Dávám dohromady výsadkový tým a vy jste v nem."
Praporcík mohl sotva verit vlastním uším. "Výsadkový tým?" opakoval. Byl to snad nejaký vtip? Pujde do té kóje jen proto, aby zjistil, že celá mise byla zrušená - nebo že Riker odletel bez neho?
"Pane Kane? Neríkejte mi, že jste tam práve ted usnul!"
"Ach... ne, pane," odpovedel Kane.
"Za pet minut," sdelil mu první dustojník. "Ne pozdeji."

"Ne, veliteli. Tedy, myslím, ano, veliteli. Myslím..." Náhle si uvedomil, že mluví jen k motoru raketoplánu. Riker již spojení prerušil.
Kane zakroutil hlavou a pomyslel na porucíka Bridgesovou, která mela velení v hangáru raketoplánu v této smene. Ta práve provádela obvyklou kontrolu dverí hangáru, když ji konecne našel.
"Deje se neco?" zeptala se.
"Vlastne si nejsem jistý," odpovedel Kane. "Velitel Riker chce, abych nastoupil do výsadkového týmu."
Zadívala se na neho tázave. "Do výsadkového týmu? A kam to bude?"
Praporcík jí chtel odpovedet... když si náhle uvedomil, že odpoved nezná. "Já nevím," rekl jen. "Ale už budu muset jít."
Nechal ji tam stát a vydal se do kóje císlo Tri.

Sousa stál v kóji raketoplánu mezi velitelem Rikerem a poradkyní Troi. Také tam byli Krause a Bartelová z techniky. Takže jediný, kdo v tuto chvíli ješte scházel, byl Darrin Kane.
O chvilku pozdeji se dvere z chodby se zasycením otevrely a Kane vpadl dovnitr. Byl beze sporu vdecný za tak zajímavý úkol, po všech tech podradných službách, které až dosud mel.
Když se pripojil ke skupine, rychle prelétl ocima ostatní cleny výsadkového týmu - a pak svuj pohled po chvilce zopakoval, když spatril svého prítele praporcíka stát mezi nimi. Sousa se na neho usmál a pokynul mu hlavou na pozdrav, aby dal Kanovi najevo, že proti nemu nic nemá.
Ale odpovedi se nedockal. Kane pouze zaujmul své místo a otocil se k Rikerovi. Bylo to, jakoby on a Sousa nikdy práteli nebyli.
"Pripraven, pane," rekl Kane.
První dustojník kývl hlavou a podobne si prohlížel každou jednotlivou tvár, které ho pozorovaly. "Tohle je zpusob, jakým to provedeme. Za normálních okolností bychom se proste prenesli dolu paprskem. Ale protože lod není ve stavu, kdy by mohla opustit orbitální dráhu - a protože je povrch tak vzdálený, zbývá nám jediná cesta, jak se tam dostat, a to je raketoplánem." Odmlcel se. "Bohužel naše mapování ukazuje, že na míste urcení není dostatecne velké místo, aby na nem mohl raketoplán pristát. Takže se budeme vznášet asi dve ste metru nad místem pristání a dolu se dostaneme po dvojicích pomoci prenosového paprsku z nouzové prenosové soupravy. Nejaké otázky?"
Jednu mel Sousa. "Jak se dostaneme zpátky?"
"Dálkove ovládaný spojový clánek nám umožní vrátit se pomocí prenosové soupravy," rekl Riker. "Také budeme mít možnost dovést raketoplán dolu, pokud najdeme neco príliš velkého na to, abychom to prenesli pomocí paprsku."
Sousa pokývl. "Rozumím, pane."
"Dobre," ukoncil to první dustojník. "Nalodíme se."

V operacním centru Jenolen ležel Geordi na zádech a jenom nohy mu vykukovaly zpod ovládacího panelu. Ani ne metr od neho byl pod sousedním panelem Scott, ve stejné poloze. Všude po palube se povalovaly ruzné nástroje a diagnostické prístroje, které ti dva strídave používali.
Ubehly už celé hodiny od okamžiku, kdy Geordi souhlasil s tím, že pomuže nastartovat motory Jenolen. Ale behem té doby udelali on i Scott takový kus práce, že by si nikdy nepomyslel, že to bude možné. Všechny proudové vodice, všechny obvody stykacu byly zase v provozu. Pokud samotné motory nebyly poškozeny tak, že by byly neopravitelné, meli šanci, že se tohle plavidlo bude opet pohybovat.
Ten starý pan, uvažoval LaForge, možná nemá perfektní znalosti o nejmodernejších technologiích, pokud se ale jedná o obecne platné technické zásady a o techniku z triadvacátého století, pak se opravdu vyzná. Ve skutecnosti by ho dost prekvapilo, kdyby to nekdo z nynejší éry ovládal líp.
"Prepnete težký vodík z hlavního kryogenního cerpadla do pomocné nádrže," doporucil Scott.
"Nádrž nevydrží takový tlak," vyjádril své obavy Geordi, když na chvilku vystrcil hlavu zpod panelu.
Starý pán také vykoukl ven. "Jak vás to napadlo, hochu? "
Geordi pokrcil rameny. "Stojí to ve specifikaci k impulsním motorum."
"Myslíte predpis ctyricet dva pomlcka patnáct alfa? 'Zmeny tlaku v zásobní nádrži IRC'?"
"Presne ten."
"Zapomente na to," rekl Scott. "Tu pitomost jsem psal já." Zastrcil hlavu opet pod panel a pokracoval v práci.
Mluvit však neprestal. "Dobrý inženýr je vždycky tak trochu konzervativní, porucíku." Zakuckal se smíchem. "Alespon co se týce papíru. Jen propojte ten obtok pres uzavírací ventil a pustte to. Bude to v porádku - verte mi."
Geordi se smál pod vousy, když vstával a potom provádel nutná nastavení na klávesnici ovládacího panelu. "Tak dobre," rekl. "Prepínám težký vodík:"
Nebylo by to marné, kdyby to fungovalo, premítal, jinak budeme oba jen takové malé bubliny plynu ve vesmíru.
Uplynula sekunda. Pak druhá. Kdyby s prídavnou nádrží bylo neco v neporádku, asi by se to již do této chvíle projevilo.
"No?" zeptal se vítezne starý pán.
"Zatím je to dobré," hlásil Geordi. "Vypadá to, že jste mel pravdu."
Scott zabrucel. "O tom nepochybujte, chlapce." Škrábal se zpod svého panelu, až mnu praskalo v kloubech, a trochu furiantsky stiskl pár tlacítek.
"Co to deláte?" zeptal se Geordi. "Vždyt na to , ješte nejsme pripraveni... nebo si myslíte, že ano?"
Zdálo se mu, že zde existovalo nekolik zkoušek, které by mely být dokonceny. Pravda ovšem byla, že Scottovy metody byly trochu odlišné od jeho vlastních.
"Víte co," rekl starý pán, "nechte to ted na mne. Jestli jsme svou práci udelati dobre, motory by mely naskocit asi...

ted."
Chvíli pozorovati obrazovku a nic se neobjevovalo. Potom, pomalu, panel po panelu, se ty mrtvé vzpomínky na operacní centrum zacaly hlásit k životu. Prostor byl najednou zalitý blikajícími kontrolkami a svetly.
Geordi se smál, mel radost jako díte, které naucili novému kouzlu. Zkontroloval údaje na svém panelu. "A pomocná nádrž stále drží."
.Scott se na neho zašklebil a ukázal na malé velitelské kreslo Jenolen. "Mustek je váš, porucíku."
Geordi odmítave zdvihl ruku. "Ne, ne. Vy jste tady starší dustojník."
"Jsem sice hodností kapitán," pripustil Scott, "ale nikdy jsem nechtel být nic víc než inženýr. Prevezmete kormidlo, Geordi."
Geordi si uvedomil, jak obdivuje tuhle promenu kapitána Montgomery Scotta. "Dobrá," rekl konecne. "Prebírám kormidlo."
Prešel k velitelskému kreslu a posadil se do nej, zatímco Scott prešel k technickému panelu. "Fajn," rekl a overoval si údaje na monitoru umísteném na loketní podperce kresla. "Tak se do toho dáme. Musíme vystopovat naši lod."
"Ano, pane," rekl starý pán.
"Plnou impulsní rychlost," narídil Geordi.
"Plnou impulsní rychlost," ozvenou potvrdil Scott. A pak se vznesli.

"Aktivizujte."
Stejne je to zábavné s tím prenosem, pomyslel si Riker. Kdysi, když jej použil poprvé, ocekával, že bude mít z prenosu nejaký zvláštní pocit... neco senzacního, jak bude postupne mizet z jednoho místa a v jiné fázi bude prenášen na druhé. Ale vubec to tak nebylo. V jednu chvíli jste byli v prenosové místnosti a ve druhé jste stáli na nejaké planete, vesmírné stanici nebo na jiné kosmické lodi. Mezi tím nebylo vubec nic, žádný výsek casu nejakého prizpusobení. Náhle jste zkrátka byli - tam.
Tentokrát to bylo stejné. To tam ted ale bylo zcela nepodobné cemukoli jinému, co Riker až dosud videl. Aniž si to prál, tak to také vyslovil.
"Jestli to pro vás bude nejaká útecha," komentovala to Troi, "ani já jsem dosud nic podobného nevidela."

Sousa se rozhlédl - nejdríve. po dokonale kruhové plošine, na které stáli, a která byla zvolena jako nejvhodnejší pristávací místo. Pak po obrovských vežích, jež cnely všude kolem nich k zelenomodré obloze a pokrývaly nedozírnou plochu až k obrácene zakrivenému obzoru. Od veže k veži se táhly ruzné široké rampy, které byly ve stejné výšce jako plošina, na které stáli, a mezi vežemi zely hrozivé propasti.
Všechno zahaloval purpurový stín. Všechno bylo umele vytvorené. Ani vánek se zde nepohnul, nikde ani mrácek, ani rostliny nebo jakákoli vegetace... dokonce ani prach zde nebyl. A alespon v tomto míste - ani stopa po rozpoznatelném živote.
Ale oni koneckoncu neocekávali žádné uvítací transparenty. Místo, kam se dostali díky prenosovému paprsku, bylo soucásti prostoru, který již dríve biologicky zmapovali, aniž zaznamenali jakýkoli úspech. Ale stále tu ješte zbýval prostor, který jejich senzory nedokázaly prozkoumat - a ted byl od nich vzdálen nejakých dve ste metru - a stále zde byla jistá možnost, že objeví žijící stavitele sféry.
"Pojdme," rekl Riker, když ješte naposledy pohlédl na raketoplán. Mávnul trikodérem kupredu a oznacil smer, kterým se meli vydat. "Jdeme. A budte opatrní. Dívejte se, kam šlapete."
Naštestí jim množství ramp dávalo možnost postupovat tam, kam chteli. To byla ta lepší zpráva. Ta horší byla, že rampy byly úzké a klikatily se - jakoby jim nekdo v postupu tím smerem chtel bránit.
A1e bylo to zvláštní, pomyslel si Sousa. Vždyt prece ne každý by zacal postup z této plošiny. A pokud ti stavitelé chteli komukoli zabránit, aby se k nim dostal, proc staveti ty rampy?
Pomalu a opatrne se sunuli podél jedné z propastí podél jedné, která patrila k tem užším. Sousa nemel žádný velký strach z výšek, ale stejne se snažil nedívat se dolu. Ani se nemusel pres okraj moc naklánet, a presto vedel, že až na dno je to pekne daleko.
Jak postupovali vpred, praporcík žasnul nad až neskutecným tichem. Dokonce se zdálo, že jejich kroky jím jsou pohlcovány - a zapadají do nej jako oblázky do velkého tmavého jezera.
Konecne dorazili k jedné z veží. Mela nekolik klenutých vchodu, pro každou rampu, která do ní vedla, jeden - ale bez dverí. Sousa se pokoušel nahlédnout dovnitr, avšak bylo tam dost šero, jak tam nepronikalo slunce - a kontrast byl tak velký, že nevidel vubec nic.
Riker byl první, kdo vstoupil dovnitr, následován Troi a ostatními. Vešli ze slunecního svetla: praporcíku Sousovi chvíli trvalo, než si jeho oci privykly.
První vecí, které si všiml, byty rady neceho, co vypadalo jako obrovité stroje pokrývající jednu vnitrní stenu stavby. Na ostatních stenách byly zavešené stejné objekty. Stroje, které se po stenách rozprostíraly až vysoko do veže, tak vysoko, že se nahore v dálce ztrácely.
Sousa si všiml, že nad tím, kde stáli, nebyla již žádná poschodí. Žádná schodište, ani výtahy. Jenom volný prostor - a samozrejme stroje, které ten prostor vlastne vytvárely.
"Jak si myslíte, že se tam nahoru dostávali?" zeptal se Krause a jeho hlas doznával v ozvene.
"Myslíte ty stroje?" zeptal se Sousa a jeho hlas v ozvene jako by vlastne odpovídal na tu první otázku.
Krause se na neho krátce podíval. "Myslím ty, kdo to staveli. Není tam vubec nic, na cem by se dalo stát."
"At se propadnu," rekla Bartelová. "Jestli... neumeli létat."
Sousa se na ni podíval. "Létat?" Opakoval. "Myslíte, že meli krídla?"

Bartelová pokrcila rameny. "S krídly, nebo bez nich. Možná, že si jen pomysleli a byli nahore - jaký je v tom rozdíl? Jisté je, že se tam dostali, když bylo potreba."
A to bylo opravdu jisté, to musel uznat. V každém prípade tady ted nikdo nebyl, ani s krídly, ani bez nich. Protože ty stroje také nebyly živé, nebyl vlastne duvod, proc by se zde meli déle zdržovat. Když pomocí svých trikodéru zaznamenali vše, co mohli, vydali se dál.
Opet museli projít tou klikatící se cestou pres rampy - tentokráte delší než predtím. Protože zde nebylo místo pro víc lidí než dva vedle sebe, výsadkový tým se automaticky zformoval do trí dvojic. A také vycházeli za sebou s odstupem, aby snížili na minimum možnost nejakých nepredvídatelných potíží, které by je jinak zaskocily všechny najednou. Jak tomu náhoda chtela, svedla dohromady Kana se Sousou.
Sousa se obrátil ke Kanovi a tiše rekl: "Jako naschvál, že?"
Druhý muž se na neho sice podíval, ale neodpovedel. Namísto toho predstíral, že je zamestnán zkoumáním cesty pred nimi pomocí trikodéru.
"Pojd," zašeptal Sousa. "Zapomenem na to, co jsme si rekli, co ty na to?"
Ale Kane to nehodlal jen tak sprovodit ze sveta. Jeho jedinou odpovedí byl prázdný pohled.
Sousa si povzdechl. Tak ho nech, pomyslel si. Vždyt te to vlastne nepálí.
Ale když se rozhlédl kolem a jeho pohled padl na tiché veže a bezedné hlubiny šklebící se na ne, prál si, aby s ním byl nekdo, s kým by mohl alespon promluvit. Hned by byla jejich cesta snesitelnejší.

Kapitola dvanáctá

Jean-Luc Picard znal své starší dustojníky jako prsty na rukou. Jestliže bylo neco, co nekterého z nich trápilo, nikdy mu to neuniklo. Ne vždy však byl schopen urcit podrobnosti. A velitel Dat, navzdory nedostatku lidských emocí, nebyl výjimkou.
Takže když si kapitán povšiml, že Dat se zabývá svým operacním panelem s vetší intenzitou než obvykle a že jeho umelé obocí je lehce zkrabatelé soustredením, prešel hned k nemu. Choval-li se takhle android, znamenalo to, že clovek by na jeho míste již propadal panice.
"O co se jedná?" zeptal se Picard.
Dat k nemu vzhlédl. "Je tu problém, pane."
Zabýval se dál svým ovládacím panelem a vytvárel schematické znázornení sféry a v ní ukrytého slunce. Nekolik sekcí hvezdy bylo zvýrazneno a zvetšeno.
"Naše senzory ukazuji, že ta hvezda je mimorádne nestabilní," vysvetloval Dat. "Dokazuje to rada erupcí radiace a výronu hmoty."
Kapitán vypadal zamyšlene. "To by vysvetlovalo, proc je sféra opuštená." Díval se na hlavni monitor se zobrazením slunce, které na nem jasne zárilo. "Je výsadková skupina v nebezpecí?" zeptal se druhého dustojníka.
"Ne, to si nemyslím," rekl Dat. "Jestliže radiace slunce zpusobila, že se sféra stala neobyvatelná pro dlouhodobý pobyt, nemela by ješte znamenat žádné riziko pri krátkém pobytu." Odmlcel se. "Alespon ne pro výsadkový tým."
Picard pozoroval svého druhého dustojníka. "A co pro nás?"
Dat pokýval hlavou. "Výsadkový tým je podstatne vzdálenejší od slunce, než jsme my. Pri naší soucasné vzdálenosti, s našimi štíty prakticky neúcinnými, budou solární erupce znamenat pro posádku znacné nebezpecí."
Kapitán zamyšlene pritakal a bylo videt, že si bere androidovy poznatky k srdci. "Další duvod, abychom dostali naše štíty opet do plného provozu - a to co nejdríve."
Dat kývl hlavou bez jakéhokoli výrazu - snad krome nepatrných vrásek, jež mu vyskocily na cele. "To by bylo moudré, pane."

Riker poklepl ješte jednou na svuj komunikátor a cekal. Konecne zakroutil hlavou. "Nic," rekl "Absolutne nic."
Troi prikývla. "To, co brání v pátrání naším senzorum, vyrazuje také komunikaci s lodí. To se dalo ocekávat," rekla.
"To se dalo," souhlasil. "Presto by bylo príjemné zjistit, že jsme se mýlili - alespon v tomto ohledu. Moc se mi nelíbí myšlenka, že jsme odríznuti od mustku." Rozhlédl se kolem. "Obzvlášte ne v takové krkolomné prolézacce, jako je tahle."
Poradkyne Troi se usmála. "To zvládneme."
"To má být povzbuzení?" zeptal se. "Nebo si ted zahrajeme hru na veštení?"
Pokrcila rameny. "To je jedno, my Betazoidé jsme nadaní na ledacos."
Riker zabrucel: "To mi povídejte."
Troi se uražene podívala na Rikera, ale za chvilku nemohla potlacit úsmev.
Je to dobre, že se trochu žertuje, pomyslel si Riker. Až dosud byla jejich mise tak nudná, tak plná zklamání. Prestože prozkoumali již hodne ramp, byl výsledek vždy stejný. Každá z veží byla práve tak prázdná jako ta, kterou prozkoumali jako první: plno velkých stroju, které nehodlaly vydat žádná tajemství.
Ani stopa po tom, co se stalo se staviteli sféry. Nic, co by mohlo naznacit, jak mohli vypadat. A ani náznak toho, že by nekdo z nich mohl být ješte naživu.
Pred pár minutami dorazili na velkou kruhovou plošinu, práve uvnitr sektoru, který byl zaštíten pred jejich senzory. Plošina byla podobná té, na které se ocitli poprvé, díky prenosovému paprsku. Riker vyhlásil prestávku, zatímco se pokoušel spojit s lodí.
Ale ted už bylo po prestávce. "Tak jdeme na to," promluvil ke zbytku týmu. Pak ukázal na zástup veží pred nimi. "Držte se pohromade. A mejte oci dokorán."

Picard stále ješte stál vedle androida a pozoroval hvezdu na hlavní obrazovce. Zakroutit neverícne hlavou.
"Vy myslíte automatické pilotní paprsky, co?"
Dat kývnul hlavou. "Ano. Myslím si, že byly navrženy; aby navádely lode dovnitr sféry."
"A že je spustila naše snaha o komunikaci?"
"Presne tak, pane. Potom rezonancní kmitocet paprsku interferoval s uzavrenou databází našeho hlavního pohonného systému a na chvíli vyradil motory z provozu."
Kapitán se zhluboka nadechl.a odfoukl si. "No dobrá, to dává smysl. Dal byste si tu práci a pokusil se zjistit, jak bychom mohli tuto informaci použít, abychom se dostali zase ven?"
Na Datovi bylo videt, že to nevidí príliš nadejne. "Bohužel, to bude úplne jiný prob...."
Náhle jim do hovoru skocil Worf. Jeho hlas mel v sobe silnou naléhavost - a Klingoni nedávají své emoce príliš najevo.
"Pane, senzory vykazují velkou magnetickou poruchu na povrchu hvezdy..."
"Magnetickou poruchu?" rekl Picard jako ozvenou.
Dat pracoval pri ovládaní svého panelu rychlosti, které byl schopen jenom on. "Kapitáne, jedná se o slunecní erupci. Velikost: dvanáct. Trída: B."
Picard se otocil na Worfa. "Jak je to se štíty, porucíku?"
Klingon se zamracil. "Jsou zvednuté... ale jen na dvacet tri procent."
"Zvetšete to," narídil kapitán. Chtel vedet, co jim vlastne hrozí.
Najednou se na obrazovce ukázala obrovská slunecní erupce, opouštející hvezdu, Nabírala smer presne k Enterprise.
Picard cítil, jak se mu svaly na tvári stáhly. Pri tomhle rozsahu by nemuselo triadvacet procent stacit.
"Hvezda vchází do období zvýšené aktivity," oznámil Dat.
"Bude to podobné tomuhle?" zeptal se kapitán.
Dat prikývl. "Zcela zjevne, pane. A odecty senzoru naznacují, že slunecní erupce mají tendenci se zvetšovat. Za tri hodiny nebudou naše štíty schopné nás ochránit."
"To v tom pekne lítáme," zašeptal nekdo u stanic na zádi.
Mluví mi z duše, pomyslel si Picard.

Byli ted hluboko v zaštíteném prostoru. A stále nic, co by mohli vzkázat domu, pomyslel si Riker. Veže, které již prozkoumali, byly velmi podobné tem, které již videli dríve.
Vlastne, jak jemu se jevily, byly všechny nachlup stejné. Obrátit se na Troi, která šla státe s ním. Jako i predtím zamerila své schopnosti vcítit se do jiných deju, na jejich nejbližší osud. První dustojník pozoroval její tvár, jestli se neprojeví nejaká známka toho, že na neco prišla. Nic se jí v obliceji neobjevilo.
"Chytáme vrabce na streše," rekl tiše. "Že je to tak?"
"Na to je ješte moc brzy, abychom neco takového mohli ríci," odpovedela mu.
"Ale není. Alespon ne pro vás," trval na svém. "Jestliže by tady nekdo byl,"už byste to vedela. Urcite byste je už vycítila."
Poradkyne si skousla ret. "Existují druhy myslí, kterým se nedokážu priblížit," pripomnela mu. "Stavitelé tohoto místa mohou být práve z této kategorie bytostí. Mohou se od nás tak lišit - možná, že mohou být docela bez emocí - že se zkrátka s nimi nedokážu mentálne propojit."
"Ale velmi pravdepodobne," znelo to jako návrh, "tady nikde kolem nás nejsou." Širokým posunkem ruky obsáhl veže pred nimi. "Kdybyste tady žila a objevilo by se šest podivných cizincu, nereagovala byste nejak? Nevyšla byste je uvítat? Nestrílela byste na ne? Proste cokoli."
"Pokud ovšem nejsou ukryti," rekla. "Nebo pokud z nás nemají strach. Nezapomínejte, že se obtežovali tohle místo zaštítit."
"Tato možnost je tu vždycky," souhlasil s ní. A také to reálná možnost byla. "Ale sama tomu neveríte, že ne? Alespon ne uvnitr."
Troi opetovala jeho pohled. "Vubec se mi to nelíbí, že to musím ríct, ale..." Zavrtela hlavou. "Ne, ala je to tak. Cokoli se stalo ostatním bytostem, muselo se stát i tem tady."
Riker si vzdychl. "Takový je život, myslím. Nekdy vyhrajete, nekdy prohrajete."
Ale nezastavoval se, šel stále dál. A ona také.
"Pujdeme ješte dál?" zeptala se, jen aby se o tom ujistila.
"Ano. Máme toho stále ješte dost, co bychom meli podrobne prozkoumat," rekl. "Alespon takové jsme dostali rozkazy. A krome toho jsme již zašli tak daleko, že se ted nemá smysl vracet."

Scott prelétl zrakem z jednoho monitoru na druhý. Na tom prvním bylo grafické zobrazení iontové stopy, kterou sledovali. Ten druhý zobrazoval sekci Dysonovy sféry prímo pod nimi.
"Tohle je konec stopy," poznamenal Geordi. Pozorne sledoval monitor pripevnený ke kapitánskému kreslu. "Ano," souhlasil Scott. "Tady to konci, to je jasné."
"Ale porád žádná stopa po tom našem pokladu. Enterprise jako by neexistovala."
Scott ukázal na jeden detail na monitoru. "Podívejte na rozdelení iontu z hlediska momentu setrvacnosti," rekl. "Tohle po sobe nechává impulsní motor, když jde naplno na zpetný chod."
"Takže at už leteli kamkoli," rekl Geordi, dávaje si dohromady všechno, co již vedeli, "neleteli tam dobrovolne. To dává smysl. Reknu vám co ude... já prozkoumá okolní prostor a vy zmapujete povrch sféry."
"No, vybral jste si to vy," souhlasil starý pán.

Zatímco pracoval, neustále vrtel hlavou. Stále veril tomu, že Enterprise zmizela uvnitr sféry, jiné vysvetlení neexistovalo. Ale jestliže tomu tak bylo, jak k tomu došlo? Nikde nebyla ani památka po viditelném vstupu... a bez nej mela jeho teorie - na rozdíl od sféry - jednu poradne velkou díru.
"Máte neco?" zeptal se po chvíli Geordi.
Scott pokrcil rameny. "Nejaká místa s nízkou hladinou radiace a dost úlomku meteoru." Náhle neco zaujalo jeho pozornost. "Pockejte," rekl vzrušene. "Co je tohle?"
Zameril se na omezenou cást sféry a vyvolal mapu porízenou senzory. Byl si jistý, že plocha té veci není tak hladká a neporušená, jak se zprvu zdála.
"Pojdte sem, hochu," promluvil na Geordiho. "Mám tady neco, na co byste se mohl chtít podívat."
Mladý muž prešel na místo vedle Scotta a nahlížel mu pres rameno. "Ten kruhový obrys," rekl. "Vypadá jako nejaký uzáver. Nebo..." A po pauze dodal: "Nebo jako vstupní jícen!"
"Je to tak," potvrzoval Scott a bylo videt, že o tom vubec nepochybuje. "A ted se podívejte na tohle."
Zabýval se svým ovládacím panelem a umístil zobrazení iontové stopy pres zobrazení jícnu. Stopa koncila práve nad kruhovým obrysem vyrytým do povrchu sféry. Scott si s Geordim vymenili pohledy.
"Vsadím dve láhve skotské na to, že Enterprise je práve ted uvnitr té sféry," prohlásit Scott. "A že se tam dostala práve tímhle jícnem."
"Jenom nevím, kdo se s vámi bude sázet," rekl Geordi. "Je jen otázka... jak to udeláme, aby se dvere otevrely i pro nás?"
Ano, pomyslel si Scott. To je opravdu otázka. Chvíli oba zkoumali obrazovku. Potom Geordi na neco ukázal. "Podívejte se sem. Vypadá to, jako nejaký druh komunikacního pole."
Vypadalo to povedome. "To ano," pripustil starý pán. "Když jsme delali náš puvodní pruzkum pred petasedmdesáti lety, našli jsme jich stovky."
"Pokusili jste se navázat s nimi kontakt?" zeptal se Geordi.
"Samozrejme. V té dobe to byl standardní postup - ale ne, že by z toho neco bylo. Žádné odpovedi jsme se nedockali." Zamracil se. "A potom vybuchly pohonné trubice."
Mladý muž si mumlal spíš pro sebe. "Navázat kontakt je bežný postup i dnes..." Náhle jeho tvár ztuhla, jak uvažoval. "Pockejte chvilku, Scotty. Co když to není komunikacní pole? Co když to je nejaký druh predsunutých vstupních jednotek prístupu..., které jsou aktivovány signály o urcitém kmitoctu z reálného prostoru?"
Scott cítil, jak mu po zádech stéká -potucek studeného potu. "Kmitoctu, jaký je u našich lodí standardní pro navázání kontaktu?"
"Presne tak. Když Enterprise uvidela tuhle vstupní jednotku, udelali pravdepodobne stejnou vec, jako vy pred petasedmdesáti lety - pokusili se navázat spojení. A to byl signál, kterým se neco spustí, co uvede do cinnosti jícen a vtáhne lod dovnitr sféry."
Scott chvíli uvažoval. "Proc ale Jenolen nebylá také vtažena dovnitr?" A vzápetí sám sobe odpovedel: "Protože nebyla poblíž jícnu."
"Ne," rekl zamyšlené Geordi. "To nebyla, Ale mohli jste uvést do chodu podobný mechanismus - takový, který by1 konstruovaný na to, aby presouval prilétávající plavidla k jícnu. Jedine... jedine, že by Jenolen nebyla dost velká nebo dost silná, aby takové presunutí prežila a aby její pohonné trubice snesly ráz, který to provázelo."
Starý pán obdivne pokýval hlavou. Tenhle Geordi LaForge mel bezesporu nekteré prednosti. "Moc pekná ukázka logického myšlení, hochu. Opravdu moc pekná."
Geordi se rozzáril vdecným úsmevem. Ale ten mu za chvilku ztuhl na rtech, protože si uvedomil, co všechno je ceká.
"Predpokládejme, že máme pravdu," obrátil se ke Scottovi. "Ale jak nám to pomuže, abychom mohli pomoci Enterprise? Když se pokusíme otevrít jícen, mužeme být zataženi dovnitr úplne stejne, jako byli oni."
"Ano, hochu. To je urcite neco, co by se melo poradne zvážit."
A také už na tom zacal pracovat.
Najednou ho to napadlo. Luskl prsty. "Na druhou stranu, možná, že by stacilo, kdybychom jim zkrátka strcili nohu mezi dvere!"
Geordi byl zjevne zmatený. "Strcili... nohu mezi dvere?" Opakoval nejiste. "Tomu nerozumím."
Scott byl náhle plný energie, když mu to vysvetloval. "No, myslím to takhle. Podívejte, pomocí signálu v reálném prostoru spustíme predsunuté jednotky prístupu..."
"Máte je v úmyslu spustit? Jak ale potom zabráníme tomu, aby nás to nevtáhlo dovnitr, jako se to stalo Enterprise?
Scott zavrtel hlavou. "Proc by melo, budeme-li dostatecne daleko - rekneme pul milionu kilometru." Poškrábal se na brade, jak si predstavoval scénár té akce. "Potom, když se jícen zacne zase zavírat - šup! Vklouzneme dovnitr a použijeme Jenolen, aby tu vec držela otevrenou, dokud Enterprise nebude moct uniknout."
Geordi se na nej podíval, jakoby si myslel, že se Scott úplne zbláznil. Ale tomu to bylo jedno. Už byl na ceste k ovládacím panelum. Koneckoncu, cím drív se zacne, tím drív budou moci provést ten plán.
"To nemužete myslet vážne," rekl mladý muž, a následoval ho k panelu. "Ten jícen... by mohl rozmackat tu lod jako vajícko - a to ješte velmi krehké vajícko - spíš kraslici."
"Nechte to na mne," rekl Scott s nakažlivou sebeduverou. "Dokážu zvýšit odolnost štítu prevedením výkonu hyperprostorového pohonu pres mrížky stykacu."
Geordi zakroutil hlavou. "To nepujde. Tyhle motory sotva drží pohromade, tak jak jsou. Když je príliš zatížíte, tak vybuchnou."
Scott tu možnost vubec nepripustil. "Ale ony to vydrží, hochu, jen se nebojte. Já vím, jak dostat z tech detátek pár gigawattu výkonu navíc."
Geordi si vzdychl. "Scotty, tohle je sebevražda. Nedovolím vám, abyste nás oba zabil. Musí snad existovat ješte neco

jiného, co bychom mohli zkusit. Neco méne... no, dejme tomu, méne bláznivého."
Ale Scott se tak snadno nevzdával. Když se podíval na Geordiho a když promluvil, byl jeho hlas smesí rozhodnosti a úpenlivé žádosti.
"Geordi, muj hochu, strávil jsem celý život tím, že jsem dával dohromady bláznivé veci tak, aby fungovaly." Oci mel uprené na Geordiho VISOR. "Ríkám vám jako - inženýr inženýrovi - že to dokážu."
Chvíli na sebe beze slova hledeli. Scott prímo cítil, jak Geordi sbírá všechnu odvahu a zkoumá všechny instinkty, aby se ztotožnil se zámerem celé akce. Nakonec se rozhodl.
"Tak dobre," rekl. "Pustíme se do toho."
Scott se radostne zašklebil a plácnul ho po rameni. "Jste chlapík, pane LaForgi," rekl s opravdovým nadšením. "Vítám vás do klubu!"
A pak spolecne poutáni cílem, kterého chteli dosáhnout, zamerili svou pozornost na to, co bylo treba udelat.

Na mustku Enterprise stál Picard tak klidne, jako by se byl obrnil proti dopadu letící slunecní erupce. A dustojníci kolem neho na tom byli podobne.
"Náraz za dvacet dve sekundy," hlásil Worf.
Kapitán se zamracil. Již prežili skoro všechny možné útoky, jaké si lze jen predstavit. Byli už vystaveni.tem nejskrytejším kosmickým jevum.
A ted tady najednou stáli, prakticky bezmocní proti obycejné slunecní erupci. Byla by to skutecná ironie, kdyby neco tak zcela všedního dokázalo to, co se nepodarilo ani Ferengum, ani Romulanum, ba ani Borgum: znicit nejlepší plavidlo Hvezdné flotily.
"Deset sekund," zacal odpocítávat Klingon.
Picard neznatelne zaskrípal zuby. Odmítal verit tomu, že by to mohlo takto skoncit. Enterprise musí prežít, a když jí nemuže nic jiného, tak ji k tomu prinutí vule jejího kapitána.
"Pet," hlásil Worf. "Ctyri. Tri. Dva. Jedna."
Když kytice horící plazmy vybuchla na narychlo opravených štítech Enterprise, držících tak tak pohromade, lod se zatrásla jako list ve vichrici. Picard se držel okraje androidova panelu, a jen s obtížemi udržel rovnováhu.
Ale ješte než odumrela první vlna náhlého nárazu, kapitán vedel, že to jeho lod vydržela. A když potom naslouchal Worfovu hlasu, byl jeho záver potvrzen.
"Štíty vydržely," zabrucel Klingon. "Ale dalších patnáct procent je pryc, pane."
Zatracene. Ješte pár takovýchto erupcí, pomyslel si Picard, a nebudou už mít štíty žádné. Zacínalo to vypadat, jako by androidova nedávná predpoved - vlastne to vyznelo jako hrozba - byla ješte príliš optimistická.
Náhle se k nemu Dat obrátil. "Pane?" rekl tázave, aby se ujistil, že muže pokracovat.
O co jde ted? Divil se kapitán v duchu. Jaképak další špatné zprávy? "No tak, ven s tím, pane Date."
"Ovládání kormidla bylo obnoveno," hlásil jeho druhý dustojník. "Impulsní výkon je na šedesáti procentech."
Picard se usmál. "To je skvelé."
Za techto okolností znelo šedesát procent vel'mi nadejne. Možná, že se na ne štestí zase usmeje.
"Praporcíku Ragerová," rekl radostne. "vyvedte nás odtud s polovicním impulsním výkonem. A zdvojnásobte naši vzdálenost od hvezdy."
"Ano, pane," odpovedela Ragerová. "Tri sta tisíc kilometru."
V nekolika sekundách se dostáli do urcené oblasti. A v této vzdálenosti, jak to kapitán odhadoval, budou dostatecne bezpecní pred erupcemi - a to i s jejich oslabenými štíty.
Dorazil na místo vedle androida a dodal: "A ted jediné, co potrebujeme, je dostat se odtud."
Dat k nemu vzhlédl. "Mohl bych provést pátrání po dalším prutahu nebo otvoru, který by mohl být ješte otevrený."
"To je dobrý nápad," poznamenal Picard. "Udelejte to."
"Nicméne," pokracoval Dat, "vnitrní povrch sféry predstavuje víc než deset na šestnáctou kilometru ctverecních. Celou tu plochu zmapovat zabere sedm hodin."
Lod se opet zatrásla, i když ne tak silne jako pred tím. Zcela zjevne byli stále v dosahu erupcí. Picard se na androida významne podíval.
Dat prikývl. "Pokusím se to urychlit," prislíbil.
"Dekuji vám," rekl kapitán. A když obrátil pozornost k hlavní obrazovce, pomyslel si, že mu není jasné, co tam vlastne ta výsadková skupina tak dlouho delá.

Kapitola trináctá

Jak Kane krácel vedle Sousy k další veži, neverícne zabrucel. Neco mu cechralo vlasy. Otocil se tím smerem a pocítil náhle prekvapivý závan vetríku. Jak je to možné? Fajn. Alespon si tady clovek nebude pripadat jako v hrobce.
Jeho kolega praporcík si zrejme vetru také všiml. Na chvíli se jejich oci setkaly a Kane zahlédl v tech Sousových lítost. Ale byl to jen mžik, protože pak stocil zrak a zacal premítat o budoucnosti.
Už videl, jak skoncí jeho spolecná cesta se Sousou, po tom, co se mezi nimi prihodilo. A také již videl konec svého pusobení v tomto výsadkovém týmu.
A konecne se také zbavím té lode, premítal, a zapíše se to jako ta nejnudnejší mise v historii Hvezdné flotily. Pozoroval Rikera, který byl na vzdálené rovnobežné rampe vedoucí k úplne jiné veži. Nemám vám za co dekovat, veliteli.
Potom, co i Riker konecne dospel k záveru, že už není pochyb o neužitecnosti téhle mise, rozdelil je, aby to meli co nejrychleji za sebou. Alespon, že je to takhle, pomyslel si Kane. Alespon, že to již brzy skoncí.

A co potom? Ani pak toho moc nebylo, na co by se mohl tešit, až se vrátí na lod. Pokud ovšem to, že byl zarazený do tohoto výsadkového týmu, není predzvestí vecí, které mají nastat, a toho, že se první dustojník konecne rozhodl dát mu šanci...
Ale nejdríve tady byla ta další vež. Ta poslední vež... Kane si netrpelive odfrkl, protáhl se obloukovitým zákrutem rampy a vstoupil do klenutého vchodu. Sousa s ním držel krok. Jako kdyby byli stále ješte kamarádi, kterí se porád starají jeden o druhého.
A cí chyba to byla, že už nebyli prátelé? Sousova, díky jeho prehnanému soucitu? Nebo Kaneova, díky jeho zranené pýše?
Bylo neco jiného vyjít s lidmi, jako byl Andy Sousa, když na tom clovek byl dobre, a mohl mít pocit, že jim hází kurky ze svého stolu. Ale když jste na tom byli zle, nemeli jste moc velkou chut je videt. Netoužili jste po tom, aby vám pripomínali, jak hluboko jste klesli. A už urcite jste nestáli o jejich soucit, protože soucit bylo neco, co jste meli poskytovat vy jim- a ne obrácene.
Takže možná, že to byla jeho chyba, že on a Sousa nebyli již prátelé. Ale co? Koho to zajímalo?
Zatím co uvažoval o techto vecech, pohltila je vež oba. Ale netrvalo to ani vterinu a Kane vedel, že tahle vež je stejná jako ty ostatní. Plno stroju, a nic víc.
Bylo videt, že Sousa došel ke stejnému závéru. Kane vycetl z výrazu jeho ocí, že Sousa je pripraven jít dál. A v tu chvíli Kane cítil, že jemu se chce zustat - alespon na chvíli, když pro nic jiného, tak proto, aby byl proti nemu. A aby se od neho ješte víc odlišil, vytáhl svuj fázer. To vzbudilo Sousovu pozornost, tak to Kane chtel. Oci se mu v chladném šeru veže rozšírily.
"Co to deláš?" zeptal se Sousa.
Kane pokrcil rameny. Uchopil fázer za pažbu a zamíril jej na sbírku stroju, která zde zbyla po záhadných stavitelích. "Ale nic zajímavého," odpovedel. "Jenom se chci zblízka podívat na tyhle vecicky - abych se dozvedel, co je uvnitr." A s tím otocil volic nastavení zbrane až na predposlední polohu.
"Nech toho," rekl Sousa. "Jsi blázen."
"Možná," pripustil Kane. "Nebo možná prijdu na neco, co zachrání reputaci téhle mise. A i když ne - koho to bude zajímat? Ti, kterí tohle všechno staveli, jsou mrtví tak, že z nich nezbyl ani ten prach."
Bez dalších recí pozdvihl fázer proti nejbližší stene a spustil jej. Rudý paprsek se zarízl do stredu vzájemne propletených stroju a vykrojil tam zárez veliký jako pest, plný sycících par. Vzduch ve veži najednou zhoustl ostrým pachem horícího kovu.
"Kane!" kricel Sousa. "Ihned to zastav! Vždyt nevíš, s cím si zahráváš!"
Praporcík se zakuckal smíchem. "V tom to všechno je, kormidelnícku. Napadá te nejaký lepší zpusob, jak zjistit, s cím si zahráváme... než rozríznout jim bricho a podívat se jim na streva?"
Když zdvihl hlaven fázeru, zárez vyplnený dýmem se prodloužil. A pak ješte víc. Samozrejme, že toho nebylo mnoho k videní, krome tmavých zkroucených drátu a dutin, které vypadaly jako roztríštené sklo, ale to Kana neodradilo od pokracování.
At už byl pred tím jeho skutecný vedecký zájem o stroje jakýkoli, nyní vyprchal. Staly se ted obetními beránky - predmety, na než soustredil všechnu svoji nenávist a rozcarování, které se v nem nahromadily.
"Ríkám... zavri to!" prekrikoval sycení Sousa.
Kane mu nevenoval pozornost. Nakonec, co je mu vlastne do toho? Co...
Kane náhle ucítil, jak neco tvrde zasáhlo jeho celist. Svet se zbarvil rude a on se svalil na zem. A když za chvilku prišel k sobe, zjistil, že klouže dozadu po hladké, neprátelské podlaze.
Sousa stál rozkrocený ve stredu veže - jako kdyby ocekával, že se Kane na neho vrhne. Fázer prejel po podlaze, práve tak jako ten, komu patril, pricemž se automaticky vypnul, když mu vypadl z rukou.
Ve chvíli, kdy praporcík pristál u vzdálené steny veže, mel pocit, že neco není v porádku. Možná, že to bylo jiné rozdelení svetla a stínu, možná neco jiného. Ale pak si uvedomil, co je v neporádku, ale to už bylo príliš pozde s tím cokoli udelat.
S príšerným zvukem - pripomínajícím rev nejakého obrovského poraneného zvírete - se klínovitý kus neprátelského stroje zacal odlupovat od steny. Kane videl, že Sousa se otocil, podíval se vzhuru a pokusil se uhnout.
Ale nepodarilo se mu to - alespon ne úplne. Ten klín ho zasáhl, jak dopadl na podlahu, a pribil ho k ní svou desivou vahou.
Kane se pokoušel neco ríci, ale slova se nemohla prodrat z hrdla ven. A potom konecne vykrikl: "Souso!" A znovu, hlasiteji, takže se to ozvenou neslo dál klenbou neprátelské stavby: "Sousooo!"
Zvedl se na nohy; sebral svou zbran a potácel se ke svému kamarádovi ležícímu na zemi. Prosím te, bud na živu, pomyslel si. Prosím te, bud živý. A když k nemu dorazil, videl, že jeho prosby byly vyslyšeny. Ten muž stále ješte dýchal.
Ale Sousova levá noha byla uveznena jednou cástí toho stroje. Asi rozdrcená, to bylo nejpravdepodobnejší. A možná, že mel ješte jiná zranení, protože oci mel stále zavrené.
Zatracene, promluvil Kane sám k sobe. Co jsem to udelal? Co jsem to udelal?
"Kane!" výkrik prišel odnekud za ním. Když se otocil, zahlédl Willa Rikera stojícího v klenutém vstupu do veže.
"Veliteli!" vykrikl praporcík, opravdu vdecný za to, že ho vidí. U všech všudy, copak nepotreboval pomoc? "Je to Sousa! Je zranený!"
První dustojník se zamracil, tremi skoky prekonal prostor delící ho od Sousy a sklonil se. Pomocí trikodéru zjistil, jak na tom je.
"Je v šoku," uzavrel Riker své pozorování. "A krvácí." Poprvé obrátil svou pozornost, k cásti stroje. "Musíme z neho

tohle sundat."
"Jiste," rekl Kane a chopil se jedné ostré strany klínu. "Jdeme na to."
Ve stejnou chvíli dorazila další pomoc, kterou predstavovali Troi, Krause a Bartelová. Na Troi byla patrná její príslušnost ke vnímavým Betazoidum. Rysy mela zkroucené bolestí, jako by ona sama byla obetí a zavalená tou vahou. Ostatní trpeli jen o trochu méne.
"Muj Bože," šeptal Krause. "Co se tady stalo?"
Ale naštestí pro Kana na odpoved nebyl cas. Museli napnout veškeré své úsilí, aby pozvedli ten neprátelský stroj.
"Pripravit," vzkrikl Riker. " Zaberte! Nahoru!"
Se znacnou námahou pozvedli klínovitou soucást a Troi pak zpod ní, tak jemne, jak jen bylo možné, vyprostila Sousovu nohu. Potom položili klín zpet na podlahu.
Na Sousu byl hrozný pohled. Tvár mel jako z vosku, vlasy na cele slepené potem. Kane poklekl po boku svého prítele, když Troi zkoumala trikodérem jeho nohu. Vždyt svým zpusobem zastupovala v této výsadkové skupine lékare.
"Je... bude v porádku?" ptal se Kane.
Poradkyne k nemu vzhlédla... a její vlcka nekolikrát zakryla její tmavé oci, které mu pronikaly až do duše. Ví, že za to mužu, pomyslel si praporcík. Muže spatrit vinu, která se krouti nekde uvnitr mých prsou.
Odpovedela mu, aniž by cokoli dala najevo. "Kosti v noze jsou rozdrcené. A také je zde nejaké, neurologické poškození. Ale nic, co by doktorka Crusherová nemohla spravit."
Díky Bohu, pomyslel si Kane. Zvládne to.
"To jiste," dodal Riker, "ale jen jestli se nám podarí dostat ho zpátky na lod. Bohužel ho nemužeme jen tak prenést pomocí prenosového paprsku. Budeme ho muset dopravit zpet raketoplánem."
"Ale s raketoplánem prece nemužeme komunikovat, kvuli tomu zastínení," pripomnela mu Troi.
První dustojník se zatváril znepokojene. "A zpátky tam, kde jsme zacínali, je to pekne dlouhá cesta - a navíc, nemáme nosítka."
Troi zavrtela hlavou. "S nosítky nebo bez nich... Dala bych prednost tomu, kdybychom s ním nehýbali, je-li tady jiná možnost. Musíme se dostat na raketoplán a doletet s ním sem sami." Kane se zamracil a v duchu zaklel. To zabere dost casu, a pritom Sousa byl každým okamžikem bledší.
První dustojník kývnul. "Tak jdeme." Obrátil. se na Bartelovou. "Porucíku, vy budete..."
"Veliteli," vyhrkl Kane, aniž vlastne vedel, co delá.
Riker se na nej podíval. "Ano, praporcíku?"
Kane polknul. "Pane, chtel bych jít s vámi, chtel bych..." To, co mel v úmyslu ríci, bylo odcinit to, co jsem zpusobil. Ale hlas mu selhal.
První dustojník si celou situaci vyložil chybne. "Rozumím. Je to váš prítel." Otocil se k Bartelové: "V porádku." Potom, aniž se podíval, zda jde Kane za ním, zamíril ven na rampu. Praporcík ho následoval.

Tohle bude riskantní, pomyslel si Geordi. Velmi riskantní.
Naneštestí si nemeli príliš z ceho vybírat. Bud se mohli pokusit provést Scottuv plán, nebo nechat Enterprise pomalu zmírat uveznenou v Dysonove sfére.
Jenolen se pri polovicním impulsním výkonu state blížila k místu, kde predpokládali, že je jícen. Jestliže to ovšem jícen byl.
Ne, pomyslel si Geordi. Tady není o cem uvažovat, alespon ne ted.
Prohlížel si svuj monitor. "Jsme ve vzdálenosti pet set tisíc kilometru," promluvil ke Scottovi.
Jeho kolega u vedlejšího panelu prikývl. "Ano, hochu." Hrál si s ovládáním jako virtuos se svým nástrojem a uvedl lod do úplného klidu.
Geordi se zhluboka nadechl. Potom, soustredený na nejvyšší možnou míru, provedl prípravy jejich dalšího tahu. "Jak jsou na tom motory?" zeptal se.
"Motory pripraveny," hlásil Scott.
Mladý muž se na neho zahledel. Vypadá tak klidne, jako kdyby se procházel nekde ve vzduchoprázdnu. Asi to bylo tím, že Scott duveroval své strategii podstatne víc než Geordi... anebo možná, že nebyl úplne pri smyslech. Možná, že od každého neco.
"Tak," rekl LaForge. "Budeme si držet palce. Tak do toho." Stiskl zuby a vrhl lod proti jícnu.
Geordiho monitor ukazoval povrch sféry. Po nejakou chvíli se nic nedelo. Potom pomalu, jako nejakým kouzlem, se objevila puklina a zacala se otevírat. A otevírala se dál.
Geordi vyrazil sevrenou pestí vzhuru do vzduchu. "A máme ji!"
Scott zabrucel: "Nemusel, byste se tvárit zase tak prekvapene," poznamenal.
Po obvodu rozširujícího se vstupu se zarízlo do prostoru šest vlecných paprsku roztažených jako pavoucí nohy, a pátrajících po nejaké lodi. Nenalezly však nic, co by mohly uchopit, nic, co by mohly uchvátit a stáhnout do své pavuciny.
"Tak delejte," rekl Geordi. "Tady venku nic není. Vzdejte to." Prsty me1 prichystané na ovládacím panelu. "Stále nemohu otevrít kanál k Enterprise," oznámil Scottovi. "Je tu všude plno interferencí. Budeme muset pockat, dokud nebudeme opravdu mezi dvermi."
"To je v porádku, hochu. Máme cas," ujistil ho jeho partner.
Paprsky byly vytrvalé - ale ne dost. Po chvíli, která jim pripadala jako vecnost, konecne zmizely. Krátce na to, jakoby otrávený tím, že nemohl nic spolknout, se zacal jícen ze strany uzavírat.
"Ted," rekl Geordi, a cítil, jak mu srdce zacíná divoce pádit. "Jedeme! Plný impulsní výkon!"

Oba pracovali na svých panelech jako šílenci. Nekde pod jejich nohama se motory rozbíhaly naplno. Vydrží to? Vydrží to provizorne opravené obvody stykacu? Vodice pohonu?
Geordi udelal malou opravu kursu a pristihl se, jak premýšlí o té prídavné nádrži, opravdu by to nebyla zrovna ta pravá chvíle, kdyby to melo ted vyletet do...
Ale o pár vterin pozdeji už meli témer vyhráno. Rítili se k jícnu tak rychle, že se nestací uzavrít - ale nesmeli si dovolit žádnou chybu. Díky Geordiho pilotnímu umení byli ted skutecne prímo nad cílem.
Jak se otvor zmenšoval, vmanévrovali s Jenolen prímo do jeho stredu... a pak ji zastavili. I pri tomhle bláznivém dobrodružství si Geordi udelal cas a rychle pohlédl na svého partnera. Scott se usmíval. On se opravdu usmíval!
Ale nakonec proc ne, pomyslel si Geordi, vždyt jeho spolecník už jednou smrt podvedl. A každé další nadechnutí, které prošlo hrudi Montgomeryho Scotta po tom, co opustil prenosový systém na Jenolen, bylo vlastne zvláštní prémií. A to mu urcite velice ulehcovalo rozhodnutí riskovat život.
Na druhou stranu se LaForgovi nedarilo tu myšlenku jen tak zaplašit. Vedel ze své vlastni zkušenosti se "smrtí", že se nejedná o žádný piknik.
"Ted už každou chvilku," rekl Scott, a rozhlédl se kolem sebe - jako kdyby už videl, jak se do nich zakusují mechanické celisti sféry. "Každou chvíli..."
Náhle se lod zatrásla. Jícen se stáhl kolem vychylovacích štítu Jenolen. A presne tak, jak to Scott predpovedel, byly jejich štíty silnejší. Opravdu se jim podarilo vstrcit nohu mezi dvere.
Ale jak dlouho ji tam udrží? Geordi neztrácel ani vterinu a otevrel prímý komunikacní kanál k Enterprise.

Kapitola ctrnáctá

Worf velmi pozorne sledoval komunikacní monitor na svém taktickém panelu. Ocekával totiž, že se ozve velitel Riker a jeho výsadková skupina. A když se obrazovka prosvetlila, což znacilo pricházející zprávu, nebylo to nic prekvapujícího. Nicméne Worf prekvapený byl. Ve skutecnosti mohl jen steží uverit vlastním ocím a tomu, co uvidel na monitoru, musel se podívat ješte jednou, aby se ujistil, že dobre vidí.
"Kapitáne," rekl, a v jeho hlase bylo vzrušení.
Picard, který stál vedle androida u operacního panelu, se k nemu obrátil a odpovedel: "Ano, porucíku?" "Dostáváme zvukovou zprávu, pane."
Ceto kapitána se pokrylo vráskami. "Proc se se mnou velitel Riker nespojí prímo?"
Worf se zamracil. "On to není velitel Riker," vysvetloval. "Je to porucík LaForge, pane."
"LaForge!" Picardovo obocí vylétlo vzhuru. "Hned mi ho dejte, porucíku!"
O chvilku pozdeji do napjatého ticha mustku zaznel Geordiho hlas. "Tady porucík LaForge. Enterprise, slyšíte me?"
"Slyšíme, porucíku," ujistil ho kapitán. "Pokracujte, Geordi."
Geordi se pridržoval ze všech sil jednoho z technických panelu Jenolen. Lod se zmítala jako zbesilá, štíty hrozily, že každou vterinu povolí, její pretížené motory kvílive skucely z posledních sil - navzdory Scottyho témer nadlidskému úsilí.
Když Geordi mluvil s kapitánem Picardem, snažil se nevnímat všechen ten chaos, jenž ho obklopoval. Oni proste musí dosáhnout toho, ceho se rozhodli, že dosáhnou: že zachrání Enterprise.
"Kapitáne, použili jsme.Jenolen, abychom udrželi otevrený jícen na vstupu do sféry..."
"Cože?" vzrušene zvolat Picard. "Slyším vás správne, porucíku?"
"Slyšíte, pane. Ale naše štíty už nevydrží ten tlak moc dlouho."
Následovala nejkratší možná pauza. "Rozumím," prišla kapitánova odpoved. "Naneštestí se ke vstupu nemužeme ješte vrátit. Velitel Riker a výsadková skupina jsou dole na povrchu sféry."
Scott hlasite vykrikl. "No, to se jim tedy povedlo, a kde?"
To je bájecný, pomyslel si Geordi. Opravdu bájecný. "Bez nich odletet nemohu," rekl Picard rozhodne.
"A já zase nemohu nic slíbit," opácil Geordi. "Ale budeme to tady držet tak dlouho, jak to jen pujde. LaForge vypíná."

"Zatracene," volal Riker hlasité, aby ho vubec bylo slyšet. "Odkud se ten vítr tady bere?"
Kane, jenž byl tesne za ním, zavrtel hlavou, aby dal najevo, že ani on nezná odpoved. Když opoušteli vež, ve které se ukrývali Sousa a ostatní, povšiml si praporcík, že vítr byl již mnohem silnejší. Ale proti tomu, jaký se zvedl ted, to nebylo vubec nic.
Jestliže rampy byly tiché, když po nich kráceli poprvé, tak ted se to o nich ríci rozhodne nedalo. Poryvy, které jimi zmítaly a které je donutily postupovat v silném predklonu, jinak by byli vrženi zpet, štvaly, jak se jim zdálo, celé symfonie démonického kvílení z hlubin propastí pod nimi.
Naštestí již témer dorazili na místo, kam byli dopraveni prenosovým paprskem, a které leželo mimo oblast zaštítenou proti jejich senzorum. Ješte nejakých sto metru, možná dokonce méne, a budou schopni navázat kontakt s lodí. A navíc byla na ceste jedna z veží, kde si budou moci odpocinout a nabrat dech.
Kane byl rád, že nebudou muset jít opet pro své druhy. V tomhle vetru by to bylo takrka nemožné. Najdou si proste útocište v nekteré z veží - treba v té, která byla prímo pred nimi, nebo v nekteré jiné - a pockají tam, dokud nedorazí raketoplán.
Raketoplán, na rozdíl od lidí, si s neprízní pocasí lehce poradí, pomyslel si Kane. Vždyt prece byly staveny tak, aby vzdorovaly tem nejobtížnejším podmínkám.
Téma lidské krehkosti mu vyvolalo v mysli obraz Sousova zranení. Jak jsem jenom mohl být tak omezený? Proc jsem se jenom pokoušel strhnout dolu ty mimozemské stroje?

Kane si prál, aby to všechno mohl vrátit zpet. Prál si, aby to mohl pretocit zpátky a všechno to vymazat, jako kdyby, se to bylo vubec nikdy nestalo. Ale to nebylo možné, nebo snad prece? Ne, ted už ne, ted už ani nezáleží na tom, jak se Sousa z toho dostane, ani nezáleží na tom, co se ješte prihodí, protože on již navždy bude muset žít s vedomím toho, co udelal.
A nebude sám. Troi to vedela také - možná, že ne do všech podrobností, ale vedela. A nebude to držet v tajnosti - rozhodne ne neco tak vážného, jako když nekdo vinou nekoho jiného málem prijde o život pri výsadkové misi.
A pak, Kane jí to ani nemohl mít za zlé. At už ho ceká cokoli, ví, že si to zaslouží.
Najednou byla vež prímo pred nimi. A když se probojovali do jejího stínu, byli už cástecne kryti pred vetrem. Unavení, utrmácení vynaloženou námahou, se vpotáceli do klenutého vchodu, a za ním se svalili rovnou na podlahu.
Riker zavrtel hlavou, tvár rudou a ošlehanou od vetru. "No, mají tu moc pekné pocasí."
Praporcík neurcite zabrucel - pak se odvrátil, jako kdyby odhadoval vzdálenost, kterou meli ješte pred sebou. Jenže pravý duvod byl, že po tom co udelal, se nemohl podívat nikomu do ocí.
Zdálo se, že si Riker niceho nevšiml. Povzdychl si a opet vstal. "Jdeme na to," rekl. "Žádné odpocívání, nechtelo by se nám dál, praporcíku."
Kane následoval príkladu prvního dustojníka, vstal a rovnež vyšel na rampu. Po té krátké prestávce se mu zdálo, že do nej vítr uderil ješte s vetší zurivostí. A navíc ted byl nevypocitatelný; menil smer a bylo ješte obtížnejší se v nem udržet na nohou.
Praporcík se pri bocních poryvech vetru pomalu sunul kupredu; když vítr trochu polevil, takrka poposkocil vpred, a dostal se o porádný kus dál. Ale Riker, který byl pred ním, se dral dopredu podstatne plynuleji a rychleji. Možná, spekuloval Kane, že tam, odkud pocházel, byli lidé na takovéto pocasí zvyklí.
Najednou, prímo pred jeho ocima, prekvapive silný poryv vetru podrazil prvnímu dustojníkovi nohy. Ale tím to neskoncilo. Potom, když už se Riker pomalu zvedal z povrchu rampy, smýkl s ním další poryv a smetl ho až na samotný okraj.
Kane se pokusil dostat se co nejrychleji k Rikerovi, aby mu podal ruku, ale už to nemelo smysl, nemohl postoupit dopredu dost rychle. Udelal totiž jen pár kroku, když se Riker smekl pres hranu a zmizel.
"Néé!" vykrikl Kane a vítr mu rval slova od úst, sotva je vyslovil. "Panebože, jen to néé!"
Nejdríve Andy Sousa a nyní Will Riker. Oba obetí jeho hlouposti. Nebýt jeho ukazovácku, který ho svrbel na kohoutku zbrane, mohli všichni být v úplném bezpecí, pohromade v nekteré z veží. Namísto toho byl první dustojník mrtev - a možná, že jeho prítel zemre zanedlouho také.
Všechno to je moje vina, pomyslel si Kane. Jenom moje.
A potom uvidel ruku, stále svírající okraj rampy, pres který se Riker svezl. Pet prstu lpejících na živote, které však postupne ztrácejí své sevrení...
Skokem se vrhl dopredu a bylo mu v tu chvíli úplne lhostejné, zda i on bude stržen pres okraj. Praporcík dopadl na povrch rampy asi tak metr od Rikerovy ruky. "Vydržte!" kricel a nebyl si vubec jistý, jestli ho ten muž muže slyšet. "Vydržte!"
Pak už se jen tvrdošíjne plazil dál, i když s ním bocní vítr cloumal a snažil se ho odvát opacným smerem. Jeho svet, ba celý vesmír, se ted vtesnal do jediného myšlenky: zachránit velícího dustojníka.
Píd po pídi se sunul kupredu. Píd po pídi bojoval s vetrem, s kluzkou rampou a s vlastní únavou. A zdálo se, že ubehla celá vecnost, než se konecne dostal tak blízko, že mohl zasáhnout.
V té chvíli už byly Rikerovy prsty úplne bílé, a jenom klouby prstu ho delily od zapomnení. Kane se natáhl a hrábl do místa, kde tušil, že by melo být mužovo zápestí. A jak doufal, opravdu tam bylo, pevne je sevrel rukou...
Práve v tu chvíli, kdy Rikerovo sevrení povolilo, Kane ucítil, jak mu strašlivá váha krouti rameno z kloubu, jak se první dustojník volne komíhal v ostrých vzduchových proudech. Potom, aniž by proti tomu mohl cokoli udelat, bezmocne ležící Kane cítil, jak pomalu sklouzává blíž k hrane.
Neco uvnitr neho volalo, aby se Rikera zbavil. Jinak že pujdou dolu oba spolecne, že oba zmizí v propasti zející pod nimi. Že zemrou oba.
Ale Kane na to nehodlal pristoupit. Držel dál, tvár pritištenou na hladkou plochu, dokonce i když ho váha prvního dustojníka stahovala až na samý okraj rampy. Už cítil, jak pres nej klouže do bezedných úst nekonecna...
Ale nestalo se to. Práve zde se zastavil. A o chvilku pozdeji zacal Riker šplhat po jeho paži. Když Kane ucítil pod svým loktem sevrení pripomínající celisti sveráku, pustil zápestí prvního dustojníka - a hned na to cítil další sevrení, poblíž svého bicepsu.
Ješte než si to byl schopen uvedomit, vyšplhal Riker po jeho paži a opet se pevne zachytil rukou rampy. O vterinu pozdeji se tam zachytila i jeho druhá ruka. Kane se tím zbavil váhy stahující ho dolu a podarilo se mu uchopit prední cást kombinézy druhého muže. Spolecnými silami a nadlidským úsilím nakonec dokázali, že se první dustojník vytáhl vzhuru, pryc z temné ríše smrti.
Chvíli jen tak leželi na plošine rampy a težce oddychovali - premoženi temi nejzákladnejšími pocity. Potom Riker vstal, uchopil praporcíka pod paží a táhl ho smerem k místu, kde pristáti díky prenosovému paprsku.
Kanovi se zdála nezdolnost druhého muže neuveritelná. Ješte pred chvílí se bezmocne zmítal ve vetru tak blízko zapomnení, že stacilo vztáhnout ruku a dotknout se ho. A presto byl schopný ješte v sobe nalézt sílu a pokracovat - aby dokoncil svou misi.
Napul po nohou, napul po kolenou konecne prekonali zbývající úsek cesty. Ješte pred tím, než dorazili na kruhovou plošinu, kde se prve zhmotnili, první dustojník poklepl na svuj komunikátor a zavolal kapitánovo jméno.
Štestí stálo pri nich. "Jednicko - jste v porádku? Co je to tam v pozadí za hluk?" ptal se Picard.
Riker mu to rekl. Také mu povedel o Sousovi.

"Asi byste si meli pospíšit," rekl kapitán. V príštích nekolika vterinách mu vysvetlil situaci kolem Jenolen a informoval ho o možnosti Enterprise uniknout ze sféry.
"Budeme to prodlužovat, jak jen to bude možné," prislíbil "Ale nemáme príliš mnoho casu."
Picarduv rozhodný tón stále ješte znel Kaneovi v uších když videl, jak jeho spolecník znovu poklepl na komunikátor.
"Riker raketoplánu." dožadoval se spojení.
"Raketoplán LaSalle na príjmu," znela odpoved v Rikerove komunikátoru.
Když Kane vzhlédl, uvidel neco, co se mu nelíbilo - ale ani trochu. "Veliteli - podívejte se!"
Praporcík ukazoval na raketoplán, který se divoce zmítal v poryvech vetru. Už nebyl tam, kde ho zanechali. Nyní byl jen nekolik metru od jedné z veží.
První dustojník zaklel.
"Dvojice prenosovým paprskem vzhuru," sdelil na raketoplán, "hned ted."
Než se to mohlo uskutecnit, náhlý poryv zpusobil, ceho se obávali: smýkl raketoplánem LaSalle a ten tvrde narazil do té jim nepochopitelné stavby.
O chvíli pozdeji s nimi otrásl gigantický výbuch. Kane ucítil teplo, které exploze zpusobila, na své tvári. A v témže okamžiku byl raketoplán ztracen - na jeho míste se objevila jen sprška horících trosek.
Praporcíkovo srdce se zastavilo, avšak Riker neztratil ani vterinu. "Musíme dát zprávu ostatním," rekl rozhodne.
"Musíme jim ríct, aby prišli sem, jak nejrychleji to dokáží." A zachmurene se odmlcel. "A pak doufat, že Enterprise nás dokáže nabrat prenosovým paprskem na palubu, až poletí kolem."
Riker volá poradkyni Troi!" kricel první dustojník. Žádná odpoved.
Pokusil se znovu. Stále nic.
"Senzor je zastínený," rekl Riker. "Nejen, že jsou odstíneny signály prichází shora. Stíní to signály i tady v tom prostoru."
Praporcík prikývl. "Máte pravdu," rekl odevzdane. "Nemá to smysl."
Takže zbývala jen jedna možnost. Kane se uvnitr celý stáhl, když na ni pomyslel. Pohlédl zpet na cestu, po které prišli na klikatící se, vetrem bicované rampy a na zející propasti. Pak pohlédl na Rikera.
"Vy zustanete zde," stanovil první dustojník. "Já pujdu zpet a privedu je!"
Praporcík byl asi dve vteriny v pokušení mu vyhovet. Potom ho uchopil za kombinézu - úplne stejne jako pred malou chvílí.
"Ani nápad, sám nepujdete," zavrcel. "Já pujdu také!" První dustojník zustal, jako omrácen. A potom se jeho tvár pomalu uvolnila v úsmevu.
"Jak chcete," zabrucel. "Hlavne, at se nedostanete do nejakých potíží, jasné?"
Kane pokývl hlavou. "Je mi to jasné!"
Když se vydali zpet pro Sousu a ostatní, byly jejich nervy napjaté k prasknutí.

Kapitola patnáctá

Deanna Troi zacala mít obavy, když se zaposlouchala do skucení vetru kolem veže, kde byli, které znelo jako kvílení fúrií. Ponechala Sousu na starost Bartelové a Krausemu a sama, prošla klenutým vchodem, kterým je opustili Riker a Kane, a ucítila sílu vetru na své tvári.
Mimodek vyslovila jediné slovo, jméno "Wille..."
Byl v nebezpecí. Nepotrebovala k tomu komunikátor, aby to zjistila, mohla to ríci podle toho, jak pocitovala odliv a tok jeho emocí. Bylo to desivé nebezpecí. A pres to nemohla ani pohnout rukou, aby mu pomohla.
Ted opet stála ve vchodu - nepocitovala strach, ale byla zmatená. Vetry stále ješte vyly, ackoli již možná s menši silou. A Will Riker byl stále naživu - navzdory té ošklivé chvilce, kdy se zdálo, že zahyne. Dokonce i na tu vzdálenost cítila jeho prítomnost, vitální a urcitou. A už byl pryc dostatecne dlouho, aby se dostal k raketoplánu. Vlastne až príliš dlouho.
Takže raketoplán by mel být již na ceste, pomyslela si. A Will, i s tím vinou poznamenaným praporcíkem Kanem, by meli být v nem.
Ale nebyli. Mírili zpet po ceste, kterou odešlí - a pricházeli pešky. Neco se muselo stát.
Raketoplán už nikdy nedorazí. Zamracila se a zadívala se zpet na Sousu a oba techniky. Pokud se nemýlí, budou muset nést zraneného muže na místo, kde pristáli díky prenosovému paprsku.
Práve o tom Troi premýšlela, když se znovu rozhlížela po nepochopitelné do dálky se táhnoucí architekture - a na jedné z ramp vedoucích k jejich veži uvidela dve postavy. Dva muže oblecené v rudé a cerné barve.
"Muj ty Bože," zašeptal hlas prímo za jejími zády. Obrátila se a uvidela Bartelovou. Žena, která byla obvykle plná cinorodosti, vypadala ted otresená. "Mela jste pravdu, poradkyne. Jdou zpátky a bez raketoplánu."
O minutu pozdeji vpadli Riker a Kane do veže. Oba nemohli popadnout dech a zornice meli rozšírené, jak oci po celou dobu vystavovali vetru.
"A je po raketoplánu," rekl Krause, jenom pro porádek.
"Je po nem," potvrdil to první dustojník. Byl unavený a težce dýchal. "Budeme muset dorazit na místo, kam jsme se prenesli paprskem po svých - a to rychle. Geordimu se podarilo použít Jenolen jako klín, který udržuje jícen sféry otevrený, ale nemuže tam trcet na veky."
Troi pritakala. "Takže na co cekáme?" zeptala se. "Dáme se do toho."
Riker se obrátil na praporcíka a oba techniky. "Slyšeli jste poradkyni. Když za to každý z nás porádne vezme, zvládneme to."

"A co bude se mnou?" dožadovala se odpovedi Troi. První dustojník se na ni zadíval, tvár mel zdrsnelou po tom boji s povetrím. "Vy vystrídáte prvního, kdo odpadne." rekl rozhodne.

Na mustku Enterprise poslouchal kapitán Picard špatné zprávy. "Ješte pet minut," opakoval sdelení.
"Pri nejlepším," kricel Geordi, snažící se, aby ho bylo slyšet pres skrípení motoru Jenolen. "Možná, že ani ne tak dlouho."
Picard pokýval hlavou. Cas se krátil. Ale jeho hlavní inženýr si dal pozor, aby se omezil jen na strucná hlášení o stavu prepravní lode - a aby mu nemluvil do osudu výsadkové skupiny.
Jen kapitán sám se mohl rozhodnout, zda nechá tým jeho osudu - a obetuje nekolik lidí pro záchranu mnoha. A jestliže Picard odmítal takové rozhodnutí ucinit, ani Geordi, ani kdokoli jiný, to nemohl udelat za neho.
Do toho Wille, pomyslel si, a tiše povzbuzoval svého prvního dustojníka. Nechtej po mne, abych to byl já, kdo podepíše tvuj rozsudek smrti.
Kane v zakrvácené kombinéze držel Sousovu poranenou nohu - tu, kterou práve ta podivná strojní soucást musela rozmackat - když se, prodírali vetrným svetem dávno mrtvé Dysonovy sféry. Jemu po boku držel Riker Sousovu zdravou nohu, a pred nimi šli,vpredu Bartelová s Krausem. Každý z nich pridržoval jedno Sousovo rameno natoceni k nemu, aby mu podpírali hlavu.
Cas od casu se praporcík zadíval svému príteli do tváre. Zdála se být zcervenalá, ale to bylo zpusobeno stavem ovzduší. Pod tím zdánlivým rumencem visel Sousuv život na tenkém vlásku.
Již pred nejakou dobou ztratil Kane cit v rukou, ale zarekl se požádat nekoho o pomoc. Jak Krause, tak Bartelová byli již od té doby, co opustili vež, alespon jednou vystrídáni poradkyní Troi, on si však umínil, že jeho strídat nebude.
Nakonec, on to byl, kdo zpusobil tenhle zmatek. Nenechá nikoho jiného, aby si odnesl to, co patrilo jemu. Naštestí poryvy vetru trochu polevily ve své intenzite.
Nebo se mu to alespon zdálo. Bocní vetry byly stále ješte dost zurivé, stále se snažící odvát je na okraj ramp - ale jim navzdory tým úspešne postupoval vpred.
"Podívejte!" zvolala náhle ta, která se tak dobre dokázala vcítit do jejich myslí. Poradkyne Troi ukazovala kamsi dopredu.
Kane nemel predstavu, pak daleko již došli. Musel se príliš soustredit na to kam šlape, aby nestrhl ostatní s sebou dolu. Ale když ted vzhlédl, aby se podíval kam Troi ukazuje, srdce mu poskocilo radostí.
Už byli takrka u poslední veže. A prímo za ní bylo místo, na kterém pristáli. Ted už záleželo jenom na tom, jestli to dokáží vcas...
S novým odhodláním se vrhli vpred. Zdálo se, že vež se zjevuje stále vetší a vetší, dokud nebyli témer u ní. Pak se ocitli uvnitr a vetry utichly, i když to bylo jen na krátkou chvíli.
Nemohli si dovolit prepych odpocinku, aby se stacili dát dohromady pred posledním úsekem cesty po rampe, delící je od jejich cíle. Budou muset pokracovat v ceste, má-li se jim podarit prekrocit hranici delící je od smrti.
A tak pokracovali dál. Vítr uhodil Kana do tváre jako obrovská pest. Jeho svaly takrka nahlas zanaríkaly po veškeré té námaze - obzvlášte ty, které se zaslouzily o to, že vytáhl velitele Rikera z prázdnoty, kde na neho cekala smrt - ale sevrel zuby a snažil se ze všech sil, aby na bolest nemyslel. Všechno to už bude brzy za nimi, sliboval sám sobe. Bude to za nimi, ješte pár kroku... a dalších pár... a ješte jednou...
Potom jako ve snu slyšel nekoho kricet. Že by kricel na neho? Prinutil své napuchlé, vetrem vyšlehané oci, aby se zaostrily - a uvidel velitele Rikera kricícího z plných plic.
Ale nevolal na Kana. Volal do nebes. A ruku - která byla ted spíš podobná parátu dravce - mel pevne pritištenou na komunikacní emblém.
Praporcík se rozhlédl... a mel chut také kricet. Dorazili na rampu, která vedla k místu, kde pristáli díky prenosovému paprsku. Dokázali to.
Jediné, co museli udelat, bylo dostat se na lod. Jícen nebyl daleko odtud a Enterprise je pravdepodobne bude na své ceste ze sféry míjet v dosahu prenosového systému. Pokud... lod již neodletela bez nich. Nedalo by se to snad predpokládat? Nezáleželo prece na tom, jak moc si kapitán prál je zachránit, nemohl si prece dovolit riskovat životy kohokoli dalšího na palube, jestliže možnost uniknout jim proklouzávala mezi prsty.
Na chvíli si Kane predstavoval možnost, že zustanou uvezneni ve sfére. Již skoro videl, jak cestují od veže k veži v marném pátrání po potrave a vode, dokud jim nohy konecne nevypovedí službu...jak jsou prinuceni sdílet toto podivné, sterilní prostredí spolu s jeho ostatními duchy.
Potom uslyšel známý hlas nesoucí se nespoutanými vetry: "Jsme na príjmu, Jednicko! Letíme k vám!" Praporcík pohlédl na Andyho Sousu - a jako kdyby zraneny muž také zaslechl Picarduv hlas, otevrel oci. Jednu nebo dve vteriny hledel na Kana a snažil se na nej zaostrit zrak.
"Pro pána, Andy," ulevil si Kane. "Je mi to líto, ver mi."
Sousa nerekl nic. Nemel dost sil. Ale v jeho pohledu nebyl ani hnev. Možná, že se pozdeji rozpomene na to, co se stalo, a bude ho nenávidet. Ale pro tuto chvíli to bylo v porádku.
Kane cítil., že mu neco uvízlo v hrdle - neco porádne velkého. Zavrel oci, nechtel tady pred ostatními dávat najevo svoje city. Kdyby tak už zacali s tím mizerným prenosem, pomyslel si. Kdyby tak...
Pak si uvedomil, že se vítr úplne utišil. Otevrel oci a zjistil, že stojí na prenosové plošine. Když skupina zdravotnického personálu vyrazila, aby prevzala Sousu, z jejich rukou, praporcík si všiml kapitána Picarda, stojícího na opacném konci místnosti vedle porucíka O'Briena.
Když se kapitán presvedcil, že výsadková skupina dorazila najednou, poklepal na svuj komunikátor. "Picard volá mustek."

"Ano, pane?" prišla odpoved. Patrne od velitele Data.
"Máme je tady," rekl kapitán. "Dejte vedet Geordimu, že jsme na ceste."
Kane oslovil Rikera, který na neho pohledel zapadlýma, k smrti unavenýma ocima. "Bude to všechno, pane?" zeptal se únavou zhrublým hlasem.
První dustojník ho plácnul po rameni. "Ano, praporcíku. To bude vše."
"Dekuji, pane," vypravil ze sebe Kane. Ani za nic nechtel i ztratit vedomí, dokud byl ve službe. Ale jelikož ted už byl pánem svého casu, omdlel jako špalek.

"Veliteli LaForgi?"
Geordiho zrak padl na jeho komunikacní panel. Ten hlas znal.
"Co se deje, Date?"
"Mám vám oznámit, že jsme vzali na palubu skupinu velitele Rikera. Nyní jsme na ceste ke vstupu."
Hlavní inženýr si oddechl. "To je dobre, Date. Ješte minutu a..."
Náhle jeden z panelu v operacním centru vybuchl a zasypal Geordiho i Scotta sprškou dobela rozžhavených jisker.
Ješte než se mladý muž vzpamatoval, spechal Scott overit rozsah poškození.
"Zatracene!" zarval. "Mezichladic plazmy je v háji. Prehrál se!"
Geordi se zabýval svým ovládacím panelem, snažil se nejak ten problém zvládnout, a pritom si po svém klel. "Nemám pod kontrolou kormidlo!"
"Geordi, jste v porádku?`' ptal se android.
Geordi zavrtel hlavou, protože si neuvedomil, že ho Dat nemuže videt. "Už jsem na tom byl i lípl" zakricel.
Pak vybuchl další panel, a ješte po nem tretí. Oba vzplály plamenem. Zdálo se, že prohrávají bitvu - a že jsou na nejlepší ceste prohrát celou válku.
"Už jsme na samé hranici," rekl Scott, "a možná, že i za ní. Ted už odtud lod nedokážeme dostat! Reknete jim to!"
Geordi vztekle zabušil do klávesnice svého nepoužitelného ovládacího panelu. Jeho spolecník mel pravdu. Nezáleží na tom proc a jak, ale uvízli tady - dokud uzáver jícnu neznicí jejich štíty a nerozlouskne je jako lískový orech.
"Pane LaForgi!" tentokrát to byl kapitán, koho poslouchal. "Jak jste na tom?"
"Dost blede," kricel Geordi, "nebudeme moci uhnout s Jenolen z cesty, až dorazíte."
"Co to ríkáte?" ptal se Picard. Jeho hlas se zlomil; práve tak se hroutil celý komunikacní systém.
Geordimu se zvedal žaludek z dýmu, který v hrozivém množství plnil operacní centrum, a jenom vztekle vykrikl: "Ríkám tohle... budete muset znicit Jenolen, abyste se dostali odtamtud ven!"

Když Picard strávil sklicující zprávu od LaForge, obrátil se na svého druhého dustojníka. "Pane Date... jak nám to bude dlouho trvat, než k nim dorazíme?"
"S našimi impulsními motory pracujícími na šedesát procent výkonu," rekl android, "nám to zabere jednu minutu a ctyricet vterin, než dosáhneme vstupu."
Hlas kapitána Scotta pricházel z komunikacního kanálu a byl pronikavý svou naléhavostí. "Nemužu ji udržet déle pohromade, pane. Máte možná dve minuty, než dosáhneme kritickou... než se motory rozpadnou!"
Picard mluvil do interkomu. Práve poslal Rikera do technického sektoru, aby vše uspíšil, bude-li to možné. "Tady je kapitán. Veliteli, potrebuji zvýšit rychlost."
"Ano, pane." zaznela odpoved. "Pracujeme na tom, pane!"
Picard cítil, jak se mu ruce svírají v pest. Navzdory Rikerove optimistické odpovedi toho nebylo mnoho, co tam dole mohli udelat. Už bylí blízko - príliš blízko.
"Mustek volá Prenosovou místnost císlo tri," rekl spešne. "Pripravte se nabrat prenosovým paprskem dvojici z Jenolen, jakmile budeme v dosahu."
"Ano, kapitáne," odpovedel O'Brien. "Pripraveni!"
Na obrazovce ztratilo pole hvezdy svou jasnost... zmenilo barvu na modrou s nádechem zelené. Náhle Enterprise zacala pronikat atmosférou a mírila ke vzdálenému únikovému jícnu.
Ješte jednou je snížená úcinnost jejich štítu nechala nechránené pred vzrustem teploty, který zpusobovalo trení pri opakovaném vstupu do atmosféry - ale tentokrát to, nebylo tak zlé, jako když nemeli štíty vubec. Krome toho... ale nakonec, jakou jinou možnost vlastne meli?
Picard krátce pohlédl na Worfa. "Nabijte fotonová torpéda," narídil.
"Fotonová torpéda nabita a zamerena na cíl," vyštekl Klingon.

Na Jenolen se všechno rozpadalo. Lod se strašlive otrásala. Panely jiskrily a postupne vybuchovaly. Svetlo blikalo a ve zvuku motoru bylo slyšet skrípení zadírajícího se kovu.
Svého casu Scotta nazývali zázracným technikem. Ale ted už se všemi zázraky skoncil. Obrátil se na LaForge a zavolal pres ten príšerný hluk.
"Rozpadá se na kusy, hochu! Už pro ni nemohu nic udelat!"
Mladý muž na neho pohlédl, pot mu stékal po obou stranách tváre. Dokonce i ted se pokusil usmát. "Já vím Scotty. Já vím."
Co mohl víc ríci? Byl to statecný boj. Udelali, co bylo v jejich silách. Dokonce je to sblížilo.
Ale nakonec, uvedomil si Scott horce, nakonec stejne prohráli.

Kapitola šestnáctá

Picard si všiml, že se Dat na neho ohlédl pres rameno. "Jsme v dosahu prenosu, pane."
Kapitán mel pocit, jako by na tu zprávu cekal už celou vecnost. Nezaváhal ani chvilku a rekl: "Mustek prenosové místnosti! Zaktivizovat!" A takrka jedním dechem k Worfovi: "Odpalte torpéda, porucíku!"
"Ano, pane!" zavolal v odpoved Klingon a splnil ten príkaz, jak nejrychleji mohl. Koneckoncu nemeli ani nejmenší , prostor pro jakoukoli chybu. Jestliže by vypálil jen o zlomek sekundy pozdeji než mel, narazili by do Jenolen, a zmenili by se v ten nejvetší ohnostroj, který tenhle podivuhodný svet kdy zažil.
Picard pozoroval prední obrazovku, kde se prepravní lod - zaklesnutá v jícnu Dysonovy sféry - zjevovala stále vetší a vetší, ostre osvetlená výtrysky fázerových záblesku. Ale dokonce i potom odmítala odolná Jenolen uvolnit cestu, odmítala se rozpadnout do vybuchujících atomových cástic.
V jednom nervy drásajícím okamžiku, ze kterého se kapitánovi obrátil žaludek, se mu zdálo témer jisté, že tu lod nedokáží roztríštit v pravý cas. Byl skoro presvedcen, že se do ní zabolí a znicí obe plavidla se všemi, kdo jsou na jejich palubách.
Naštestí se mýlil. V náhlém, posledním záblesku slávy, Jenolen vybuchla. Ale oni sami stále nebyli mimo nebezpecí - ani zdaleka ne.
Jakmile totiž byla Jenolen odstranena, zacaly se celisti jícnu opet uzavírat. A prestože se Enterprise rítila k otvoru tak rychle, jak jí to jen dovoloval tah jejích poškozených motoru, byla již šterbina zoufale malá.
Podarí se jim to? Podarí se jim to ješte pred tím, než se jícen uzavre a uvezní je opet uvnitr - a asi už navždy?
Picardovy oci se zúžily, když pozoroval, jak se privírá okno, které znamenalo jejich poslední nadeji. Podle jeho odhadu byla šíre Enterprise príliš velká, na to, aby se protáhli ven.
"Kormidlo," zvolal, "naklonit na levobok - devadesát stupnu!"
Zobrazení na monitoru se pootocilo o devadesát stupnu v opacném smeru. Kapitánuv odhad byl správný, nyní byli v poloze, která jim dovolovala provléknout se stále se zužujícím jícnem.
Picard zatajil dech a soustredil se na výsec prostoru posypaného hvezdami, která na ne prátelsky mrkala za únikovým jícnem - dobre si uvedomoval, že to muže být ta poslední vec, kterou kdy spatrí. Již dlouho pred tím se totiž vzdali možnosti obrátit se nazpet. A jestliže propásli ten správný okamžik, rozlétnou se jejich životy po vnitrní, tvrdé slupce sféry.
Približovali se, byli stále blíž...
A potom, dríve než si to mohl uvedomit, dríve než tomu mohl zacít verit, šterbina otvoru byla za nimi. Byla vystrídána duverne známým pohledem na doširoka se rozprostírající galaxii, s nádherou do ní zasazených hvezd.
Kapitán vydechl, popotáhl si dolu prední cást kombinézy své uniformy a obrátil se na androida: "Pohled vzad, porucíku."
Když Dat splnil jeho príkaz, na obrazovce se jim naskytl pohled na tmavý, zlovestný povrch Dysonovy sféry - již opet bez jakékoli pukliny, již opet neporušené. A bude nejlépe, když tak i zustane, pomyslel si Picard.
Náhle se rozpomnel: Geordi. Kapitán Scott.
"Máte kormidlo," sdelil androidovi. Pak beze slova vysvetlení zamíril do prenosové místnosti.

"Do toho," brucel porucík O'Brien, zkoušející ruzná nastavení svého ovládacího panelu. "Po všem, co máte za sebou, nemužete to ted vzdát. Zatracene, to prece nemužete!"
Jako kdyby nekterý z náboju, se kterými pracoval, mu mohl ríci, jestli se vrátil živý na Enterprise - nebo zustal na Jenolen ve forme biologického odpadu. Jako kdyby to nebylo nakonec a neodvolatelne na nem - na ubohém porucíkovi Milesu O'Brienovi.
Napríc místnosti, nahore na prenosové plošine nadejne blikaly obrysy dvou mužu. O'Brien sevrel vztekle zuby. Ješte mel šanci. Byli nekde nedaleko, kdyby se mu tak jenom podarilo zatáhnout je dovnitr.
Náhle mihotavé obrysy zmizely. O'Brienovo srdce se málem zastavilo. Ale už to provádel potolikáté, aby vedel, že ješte nevycerpal všechny možnosti. Zmenil nastavení prístupu k vyzarovacímu poli a pokoušel se je privést zpet.
Za chvíli se znovu objevili - ale jejich obraz se stále mihotal. Tohle bude asi dlouhý boj. Stále byl velmi opatrný, když upravoval zesílení fázových prechodových cívek a zvýšil napájení vyrovnávací pameti obrazce.
Zobrazení bylo výraznejší. Pak ješte zesílilo. Už mohl takrka rozeznat detaily jejich oblecení, a dokonce i jejich obliceju. Všiml si, že jeden z nich mel na obliceji VISOR.
Presto však musel by velitel prenosu opatrný. Bylo celkem jasné, že zachytil velké množství molekul, které nepatrily ani Geordimu, ani Scottovi, a zabere to nejaký cas, než je od sebe oddelí. Kdyby byl príliš nedockavý, kdyby se mu nepodarilo je dostat z vyrovnávací pameti ve správném kmitoctu... nechtel na to radeji ani pomyslet.
"Ted pomalu," hovoril sám k sobe. "Delej pomalu a klidne."
Konecne se obrysy ustálily. Získaly pevnou podobu. A potom - jakoby jejich atomy pred nekolika vterinami ani necestovaly vesmírem rychlostí, kterou si lze sotva predstavit - se ti dva muži zhmotnili.
Chvilku jen tak stáli, zmatení z toho, že jsou ješte naživu. Pak se podívali jeden na druhého. A potom se navzdory všemu zasmáli. Anebo možná práve tomu všemu?
Scott položil ruku na Geordiho rameno. "Když, se to tak vezme," rekl, "nakonec to nebylo tak špatné, že ne?"
LaForge se na neho usmál. "No, myslím, že to mohlo být horši," rekl rozvážne. "Presto si myslím, že jeden takovýhle prenos mi úplne stací."
Scott v predstíraném zdešení vykulil oci. "Vám? A co mne? pri pomyšlení, že bych mel prožít ješte nejaký prenos, jde na mne hruza."
Potom se jako dvojice opilých námorníku spolecne odpotáceli z plošiny. O'Brien je pozoroval, jak odcházejí - a zaslechl,

jak se jejich žertování stalo ješte nevázanejším, když na chodbe zahlédli známou tvár - dokud za nimi nezapadly dvere. Kroutil hlavou a usmál se pod vousy: "Vítám vás, chlapci. Je to fajn, že to mám za sebou."

Pri zvuku dverního zvonku se Deanna Troi otocila od svého monitoru. Nikoho necekala...
Ale nakonec, byla lodním poradcem. A lidské problémy si obvykle nevybírají návštevní hodiny.
"Pojdte dál." rekla zvýšeným hlasem.
Za chvilku se dvere odsunuly stranou. Stál v nich praporcík Kane a vypadal dost nesvuj - dokonce trochu zaváhal, jestli má prijmout její pozvání, aby vstoupil.
Ale ta žena, o níž vedel, že je vlastne Betazoid, se na neho mile usmála. "Posadte se, pane Kane." A pak, když se pohodlne uvelebil: "Co, pro vás mohu udelat?"
Ne že by mela nejmenší pochybnost o tom, proc prišel. Muselo to být spojené s tím, co se stalo behem výsadkové mise.
Ale Kane o tom nehovoril, rozhodne ne prímo - alespon dosud ne. "Práve jsem navštívil praporcíka Sousu," ríkal. "Zatím spí, ale bude v porádku."
"Ano," odpovedela. "Já vím. Byla jsem se za ním podívat také."
"No, nahnal nám dost strach," poznamenal mladý muž.
"To tedy ano," souhlasila Troi.
Kane si odkašlal. "No, abych se vrátil k té veži..." zacal.
"Víte, k té, kde ten kus stroje spadl na praporcíka Sousu."
"Ano," rekla. "Vzpomínám si."
Kane se naprímil. "Ta soucást nespadla z té steny jen tak. Já... já jsem ji uvolnil svým fázerem." Olízl si rty. "Samozrejme to byla náhoda. Ale stejne to mám na svedomí."
"To je jasné," rekla žena - Betazoid. "Mluvil jste o tom ješte s nekým jiným?"
"Ne," rekl tiše. "Vy jste první. Protože si myslím, že vám je celkem jasné, co se asi stalo. A... protože je to lehcí, než to ríkat veliteli Rikerovi."
Troi se mu zadívala do ocí. "A nemyslíte si, že už to ví?"
Kane vypadal otresený: "Velitel Riker? Jak by...?"
"Jednoduše," rekla poradkyne. "Díval se na tu strojní soucást. Videl její okraje s ohorelými díly." Potrásla hlavou. "Jenom paprsek fázeru - anebo neceho velmi podobného - muže zpusobit takovou hranu."
Praporcík polk. "Chápu," rekl proste. "Potom bych asi mel za ním zajít. Vy hodne nerada rezignujete, že mám pravdu?"
Troi predstírala údiv - prestože dokázala císt v jeho hnutích mysli jako v otevrené knize. "Rezignace? Chcete ríct, že máte v úmyslu odejít z Hvezdné flotily?"
Kané pokýval hlavou. "Ano, myslím, že nemám nijak moc na vybranou, že ne? Drív nebo pozdeji Andy každému poví, co stalo, a..."
"Nemyslím si, že to udelá," zaznelo to jako veštba. "Nakonec, vždyt je to váš prítel."
"Byl to muj prítel," opravil ji praporcík.
"Ne," trvala na svém Troi. "Stále je. Umím se vcítit do jiných myslí, nezapomínáte na to? Znám pana Sousu dost dobre. Ten vám žádné potíže nezpusobí."
Kane si potichu odkašlal, asi trochu prekvapený. "Ale presto," rekl, "jsem to udelal. Víte to vy. Ví to velitel Riker. A já to vím."
Poradkyne se zaklonila v židli. "Myslím si, že ani velitel Riker vám žádné potíže delat nebude. Už své hlášení napsal - a v nem nic -o tom, že jste použil svuj fázer, nebylo."
Praporcík si znovu odkašlal. Tentokrát byl dokonale vyvedený z míry. "Opravdu?" zeptal se neverícne. "Opravdu," potvrdila. "Domnívám se, že uvážil nekteré veci, které jste tam dole udelal. Jako napríklad, že jste s ním šel dobrovolne zpet k místu, kde jsme pristáli díky prenosovému paprsku. I to, jak jste si poradil s tím vetrem a zachránil mu život. A mimo jiné, a jak jste se vrátil pro pana Sousu, když jste mohl zustat tam, kde jste byl." Kane o tom uvažoval. "Myslíte...že mi odpustí?"
"Neco na ten zpusob," souhlasila Troi. "A jestliže on vám odpustí, mám se snad já zachovat jinak?"
Praporcík zakroutil hlavou. "Myslel jsem si, že me velitel Riker nenávidí," mumlal.
Žena - Betazoid se usmála. "Velitel Riker dovede být drsný muž, to souhlasí," pripustila. "Jestliže se mu nelibí váš prístup k vecem, dá vám to najevo - a mnoha zpusoby. Ale nenávist?'" Tiše se zasmála. "Jedinou vec, kterou nenávidí je, když nedokáže z nekoho dostat to nejlepší, co v nem je."
Kane o tom chvíli uvažoval. "No, to má u me dost velké pole pusobnosti." Odmlcel se. "Víte, poradkyne, já nejsem zrovna ten nejlepší na lodi."
Pokrcila rameny. "Za lidi obvykle mluví ciny," rekla. "A težko bych mohla prijít na neco, co by bylo obetavejší, než nasadit za nekoho život."
Praporcík si odkašlal. Poprvé od té doby, kdy sem prišel, se usmál. "Já - a obetavý?" Rekl, jako by si to slovo chtel poprvé vyzkoušet. "To zrovna není vlastnost, kterou by muj otec ve mne pestoval. Jeho filosofií bylo: každý za své - a nestarat se o to, co je za vámi."
"To není zrovna ta nejosvícenejší filozofie," poznamenala Troi.
"Zdá se mi, že ne," souhlasil Kane. "Ale vidím to až ted."
Náhle opet vystrízlivel. "Ale nic z toho všeho nezmení to, co se stalo - to, co jsem udelal Andymu Sousovi."
Poradkyne se naklonila v židli dopredu: "Všichni deláme chyby, praporcíku. Naštestí ta vaše není nevratná. Kdybych byla na vašem míste, hodila bych to za hlavu... a zacala bych s cistým stolem. Ostatne," mluvila dál, "velitel Riker na

vás pracuje už dost dlouho. A on i já bychom byli zklamaní, kdyby ta práce prišla nazmar."
Zdálo se, že se to jejího návštevníka dotýká. "Budu si to muset ješte všechno promyslet," rekl proste.
"Udelejte to," povzbuzovala ho svou odpovedí. Pomyslela si ale, že asi ví, jaké jeho rozhodnutí bude.
Kane vstal. "V každém prípade budu mít co delat, abych se všem omluvil. Za to, co jsem delal... za to, co jsem rikal. Zacnu s velitelem Rikerem... a kapitánem Picardem..." Sliboval tiše: "A také s kapitánem Scottem."
"S kapitánem Scottem?" podivila se Troi.
Praporcík prisvedcil. "Prišel do hangáru raketoplánu, aby se jimi pokochal. A já na neho zavolal ochranku."
Protože mela schopnost vcítit se do myslí i situací, musela potlacit zasmání. "To si dovedu predstavit."
"Byl tam jeden raketoplán," vzpomínal si Kane na tu chvíli, "a ten se mu obzvlášt líbil. Myslím, že to byl Christopher."
Vzhlédl k ní "Páni... kdyby to záleželo na mne, tak bych mu to plavidlo hned dal."
Troi se usmála. "Pozoruhodná myšlenka," rekla zamyšlene. "Tak to vidíte. Prece dokážete být na lidi hodný."
Praporcík zabrucel. "No, v každém prípade díky za pomoc."
"Není zac," rekla skromne. "Je to moje práce."

Scott se zhluboka nadechl a oživil pocítacový terminál ve své kajute. Ne, nedá se tomu vyhnout, pomyslel si. Mohl sice zemrít na lodi Jenolen a nikdy se nedozvedet pravdu. Ale dlužil to sám sobe - dlužil to i jim - aby to zjistil.
Bral jednoho po druhém a vyvolával jejich jména, jména tech, se kterými kdysi znovu a znovu riskoval život. Na jednoho po druhém se dotazoval centrálního pocítace Enterprise. Na to, co je s nimi, na to, kde nyní jsou. A pocítac mu zodpovídal jednu otázku po druhé.
Ne všechny jeho odpovedi byly radostné. Nekteré z nich si již k sobe vzala smrt, presto však nikdo z nich nezemrel jinak než jako hrdý clovek. Alespon v tom nalezl útechu.
Krome toho špatné zprávy vlastne ocekával. Cas se pro ne nezastavil tak jako pro neho. Behem tech dlouhých petasedmdesáti let bylo možné predpokládat nejaké mimorádné události a nehody; ne každá lod se vrátila na svou základnu. Ne každý prežil, nebo se to o nem alespon nepredpokládalo.
Ale nekterí z nich byli, naživu, a darilo se jim dobre. Napríklad McCoy se stal admirálem. Kdo by to jen rekl? Ten, jenž byl ze všech nejvíce v opozici k byrokratum z Hvezdné flotily - se stal jedním z nich.
Pak zde byl Spock. Nejdríve uznávaný vyslanec, podobne jako jeho otec. A nedávno predstavitel úsilí o znovusjednocení Romulanu a Vulkáncu - který ted nekde tajne na tomto úkolu pracuje. To bylo Spockovi podobné, vybrat si ten nejnemožnejší úkol, jaký se dal najít. A jak ho znal, on to dokáže.
A tak to šlo dál a dál. Scott prošel soubory jednou, dvakrát a potretí. Než skoncil, nebyl stejne schopen si je zapamatovat. A pocit vdecnosti a pak opet hlubokého zármutku se u neho vystrídal tolikrát, že se cítil jako pingpongový mícek.
Konecne toho mel dost. Potom, co zapsal do pameti pouze poslední životopisné údaje, sedel ted Scott zaborený v kresle; zhluboka si vzdychl. Mel pocit, jako by byl po bitve - kterou prohrál s težkými ztrátami - ale nemel z toho pocit lítosti. Vedel, že udelal správnou vec.
Montgomery Scott se vyrovnal se svou minulostí. Jenom tak mohl uvažovat o tom, jak bude celit budoucnosti.

Epilog

Geordi se zazubil, když Scott zaplnil prostor turbovýtahu svým nakažlivým nadšením.
"'Ale jak jste to udelal?' ptá se me kapitán. Tak jsem rekl: 'Pane, jen jsem všechno porádne vycistil od tech malých bestií a do poslední jsem je všechny dal na hromadu na prenosovou plošinu.' A on se na me dívá dost vydešene - práve tak, jak se na me díváte ted vy, hochu, a ríká: 'Ale Scotty...snad jste je nevypustil jen tak do prostoru, že ne?'"
Geordi se mu zadíval do oci. "No... a vypustil jste je?"
"No, co si myslíte? Samozrejme, že ne. Tak jsem se zatváril uražene, asi takhle, a povídám, 'Já mám mekké srdce, pane. A tak jsem se jim postaral o hezký domov.' A kapitán na to, 'A kdepak, chlape. Koukejte to vysypat!' A tak jsem mu rekl, že jsem je dal Klingonum. Presne pred tím, než se dostali do hyperprostoru, tak jsem jim prenesl celou porádnou sbírku do jejich strojovny - jako dárecek na rozloucenou!"
Mladý muž zakroutil neverícne hlavou. "To jste neudelala!."
Scott si položil ruku na prsa. "At do me uhodí, jestli jsem na tom zmenil jediné slovo!"
Dvere turbovýtahu se otevrely a Geordi Scotta pobídl, aby vystoupil. "No, dobre," rekl. "Ale ted mám já jednu historku pro vás."
Když se pustili dolu chodbou, zacal Geordi - samozrejme jenom v hrubých rysech - s tou nejabsurdnejší historkou, kterou si dokázal vymyslet. Byl to príjemný pocit vyprávet Scottymu nejaký prehnaný príbeh, príjemnejší, než kdyby to bylo obrácene.
"No tak dál," rekl jeho spolecník. "Deláte si legraci ze starýho chlapa!"
"Ne, skutecné," trval na svém Geordi. "Tohle cizokrajné vesmírné mimino - které bylo mimochodem veliké jak ctyrpatrový dum - si skutecne myslelo, že Enterprise je jeho máma."
"No, a co jste udelali?" zeptal se Scotty.
Mladý muž si zamnul ruce. "Ono totiž," vysvetloval, "sálo energii prímo z nukleárních reaktoru lodi. Takže jsme se s doktorkou Brahmsovou rozhodli..."
"S doktorkou Brahmsovou?" opakoval po nem Scotty. "A kdopak to je?" vyzvídal a významne na Geordiho zamrkal. "Asi nekdo mimorádný, vsadil bych se podle toho, jak jste vyslovil její jméno."
Geordi se zacervenal: "Ta je vdaná. A krome toho, to je úplne jiná záležitost. V každém prípade jsme zmenili kmitocet

energie z dvaceti jednoho centimetru na žádná celá nula dva..."
Scottymu to konecne došlo. "Proste jste nechali zkysnout mlíko, je to tak?"
"Presné tak," potvrdil Geordi. "Jak jste to uhodl?"
Jeho spolecník pokrcit rameny. "Ríká se, že velikáni, ducha myslí podobným zpusobem. No a ted mi reknete, proc bych o tom mel pochybovat?"
Oba se tomu zasmáli. Ale o chvilku pozdeji se zdálo, že Scottuv úsmev trochu pohasl. Položil ruku Geordimu na rameno.
"Víte," rekl vážne, "musím ríci, že vám závidím."
"Že závidíte vy mne?" podivil se LaForge. "Vy jste prece žijící legenda."
Scott zakroutil hlavou. "Vždycky je lepší cestovat, než se blížit cíli," rekl trochu nadnesene. "Po ceste se vždycky tešíte víc na to, co vás na ní ješte ceká, než na její konec."
"Pujdeme," prerušil jej Geordi. "Nebo ješte zacnu být nostalgický."
Starý pán pokrcil rameny. "Važte si téhle doby, Geordi. Jste ted hlavním inženýrem na kosmické lodi. Je to cas, který se vám už v živote nevrátí. A jakmile uplyne, bude pryc jednou provždy."
A inženýr ze slavné, puvodní Enterprise - té, která ješte nemela k názvu pridány ty ruzné koncovky, stáhl ruku zpet z Geordiho ramene a povzdychl si. Když se zadíval dopredu, nepatrne se zamracil. "Ne, že by penze byla zase neco tak špatného," rekl spíš k sobe. "Slyšel jsem, že kolonie Norpin Pet je moc... ehm, klidná, v tuhle rocní dobu."
Geordi se zastavil pred dvermi hangáru raketoplánu. Scott trochu prekvapený se zastavil také.
"Myslel jsem si, že jdeme do 'Prední desítky', abyste mi koupil neco k pití," rekl dotcene. "O tom, že to pozvání neplatí, jste nic neríkal."
Mladý muž se usmál. "Rozmyslel jsem si to."
Ukázal na dvere, které, když se k nim priblížil, se odsunuly stranou. Vešel do hangáru jako první a Scott ho zvedave následoval.
Nezdál se být moc zklamaný. Ani trochu ne.
Picard, Riker, Worf, Crusherová, Troi a Dat stáli shromáždení kolem velkého, matne lesklého raketoplánu. Na jeho boku se skvel elegantní nápis: Sklonenými psacími písmeny tam bylo napsáno jediné slovo. Jméno: Christopher.
Vesmírný uzáver stroje byl otevrený. Scott tam ohromene stál, tiše si plavidlo prohlížel. Pak pohlédl zpet na své prátele.
"Znamená to snad to, co si myslím?"
Riker se usmál. "Všechno záleží na tom, co si myslíte, že to znamená."
"Napríklad," rekl Picard, "pokud si myslíte, že to znamená, že jsme pro vás pripravili dárek..."
"Pak máte pravdu," dokoncil jeho rec Worf.
Kapitán se na neho podíval a malinko slevil ze svého nadšení.
Klingon se naprímil. "Prominte, pane."
Scott zavrtel neverícne hlavou. "Vy mi chcete dát jeden ze svých raketoplánu?" V té chvíli nemohl nalézt slova, která by rekl.
Picard se na neho vrele usmál. "Mužete tomu ríkat... opožděná splátka dluhu. Protože jste ztratil lod, abyste tu naší zachránil, je to jen spravedlivé, abyste dostal jinou."
Starý pán tiše zamrucel, aby vyjádril své ocenení. "To nebyla špatná úvaha."
"To s vámi souhlasím," znela kapitánova odpoved. "Bohužel, na tom nemám zásluhu. Byl to nápad poradkyne Troi."
"Ve skutecnosti," rekla Troi mimodek, "na to prišel praporcík Kane. Abychom to uvedli na pravou míru."
Scott se na ni zadíval. "Ach, panenko." Vzal její ruce do svých. "Mužete mi vubec nekdy odpustit ten zpusob, jakým jsem s vámi tehdy mluvil?"
"Ale, prosím vás," usmála se ulicnicky. "No, nevím, nevím. .Možná, že se z toho casem dostanu."
"Vy ano. Tím jsem si jistý," pokracoval Scotty, a vrátil jí úsmev. "Vy urcite ano."
Riker poplácal kovový povrch raketoplánu. "Ne'vypadá na to, co v nem je," hodnotil jej, a samozrejme není tak prostorný jako kosmická lod. I na prepravní lodi bylo pro posádku víc místa."
"Hochu," rekl na to Scotty, "každá žena má své nezamenitelné kouzlo a svuj osobitý puvab. Jenom musíte vedet, kde je najít."
Geordi se k nemu naklonil a duverným tónem, obvyklým mezi odborníky stejné profese, rekl: "Musíte pocítat s tím, že je trochu pomalý. Ale do kolonie Norpin Pet se s ním dostanete." Pak se odmlcel. "Jestli je to to, kam opravdu chcete vyrazit."
Scotty hodnotil plavidlo... a najednou se rysy starého muže zacaly zvolna menit. Zdál se to být nekdo jiný. Omládl, pomyslel si Geordi.
Scott se obrátit na LaForge a usmál se tím dosud nejzárivejším úsmevem. "Do kolonie Norpin Pet jezdí stari lidé prožit odpocinek, chlapce. Možná, že i já tam jednou skoncím - ale urcite ne práve ted."
"Ale?" Podivit se Picard. "A kampak tedy máte namíreno?"
Scotty rozhodil neurcite ruce. "Kapitáne, práve tuhle otázku si kladu i já. A zbývá toho opravdu hodne, co bych ješte chtel videt." Pokývl hlavou smerem k Datovi. "Napríklad místo, odkud pochází tady muj prítel."
"To není tak obtížné najít," ujistil ho android.
"A ješte milion dalších míst," ukoncil starý pán. Zhluboka se nadechl a vyfoukl vzduch. "Opravdu si myslím," rekl rozhodne, "že bych mel být již pryc."
"Takhle brzy?" zeptala se doktorka Crusherová.
Scotty pokýval hlavou. "A doufám, že mi nebudete radit, že je potreba, abych tady zustal a odpocíval. Ješte o trochu víc takového odpocinku, a ponesete me odtud bradou vzhuru." Galantne se uklonil a dodal. "Ackoliv jste ta nejhezcí

doktorka, jakou jsem kdy videl."
Picard k nemu vztáhl ruku. "Nemohu vás opravdu presvedcit, abyste ješte zustal?"
"Asi ne," rekl Scott, uchopil kapitánovu ruku a se zjevným potešením ji stiskl. "Je toho venku opravdu hodne co bych chtel videt, a dost málo casu na to, abych to pozoroval zevnitr."
Kapitán krátce kývl hlavou. "Chápu to. Štastnou cestu, pane Scotte."
"Dekuji vám, pane." Zamrkal. "Za všechno."
Následovala - smesice ruzných 'na shledanou' a 'sbohem', pri níž mu každý pochopitelne prál jen to nejlepší. Scotty si postupne potrásl se všemi rukou. Dokonce objal poradkyni Troi. Geordi mel u srdce moc príjemný pocit, když videl svého kolegu tak štastného.
Když bylo po všem, vzal Scotty Geordiho kolem ramen a odvedl ho z doslechu ostatních. Zadíval se na ne na všechny pres rameno a rekl: "Je to dobrá posádka."
Geordi pokývl hlavou. "To je."
Scott posledním pohledem prelétl celý hangár s raketoplány. "A je to dobrá lod, tahle Enterprise. Delá svému jménu cest." Na chvilku se odmlcel. "Vždycky jsem ale došel k tomu, že lod je tak dobrá, jak dobrý je hlavní inženýr, který se o ní stará. A podle toho, co jsem videl, nemuže být v lepších rukou." Spíš pro sebe se usmál. "Dokonce ani tehdy, kdybych ji mel na starost já."
Geordi plácl Scotta po rameni. "Asi by bylo lepší si pospíšit, než si to kapitán rozmyslí."
"To jo," rekl Scott. "Slyšel jsem, že je to kapitánova výsada."
Pak nastoupil do raketoplánu a zavrel za sebou uzáver.
Geordi pozoroval, jak nastartoval motor a všem jim poslal pozdrav zdviženým palcem. Když potom sám Picard na ovládacím panelu nastavil otevrení vnejšího uzáveru hangáru, Scotty odroloval s raketoplánem až na samý okraj prostoru - kde neviditelné silové pole oddelovalo atmosféru uvnitr od vzduchoprázdna vesmíru.
Geordimu se zdálo, že muže rozpoznat výraz Scottyho ocí. Bylo v nich vše, co ho cekalo tam venku, vše co si mohl kdy prát. A možná, že se jednoho dne setká s nekým ze svých starých prátel, s nimiž ztratil spojení. Treba se Spockem. Nebo s McCoyem. A možná i s dalšími, kterí byli ješte po petasedmdesáti letech naživu.
Jiste ho tam venku cekala i nejistota. A možná i zklamání. Ale to už prináší život v neznámu vždy.
Náhle, když Picard provedl nezbytná nastavení silového pole, se raketoplán odpoutal. Geordi se za ním díval se smíšenými pocity, jak mizí v dáli, naklání se a nabírá kurs, který znal jen Scotty. Geordi vedel, že bude starého inženýra postrádat, i jeho historky, at už o létání s rogallem nebo o triblech. Ale mel štastný pocit, velmi štastný, i za svého prítele.
A Montie Scott opet letel a nic ho neomezovalo.